

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΛΔ' | ΑΘΗΝΑΙ, ΦΙΛΟΘΕΗΣ 19—ΤΗΛ. 27.689 | 1 ΜΑΡΤΙΟΥ 1957 | ΑΡΙΘ. 5

Η ΕΞΟΡΙΑ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΟΥ

Ἔτος δλόκληρον ἔχει παρέλθει, ἀφ' οἷον ἐντολὴν καὶ τὰς ἐλπίδας τοῦ εὐγενικοῦ λαοῦ, ὠμὴ πλέον καὶ ἀπροκάλυπτος ἐξεδηλώθη ἡ Ἀγ- γλικὴ βία, καὶ ὁ Ἐθνάρχης Μακάριος ἐξωρίσθη βαναύσως εἰς τὰς ἀξένους καὶ μακρυνὰς Σευ- χέλλας.

Ἡ ἐνέργεια αὐτῆ τῶν Ἀγγλων δὲν ὑπῆρξεν ἀπλῶς ἀποκρουστικῆ. Ἀλλ' ἀνερευθριάστως καταλυτικὴ καὶ τῆς στοιχειωδσοτέρας εὐπροεπείας. Καὶ αὐτόχρομα κρυφικῆ. Διότι μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἐκινεῖτο οὗτος ἐλευθέρως. Καὶ ἐτιμᾶτο ἰδιαζόντως. Καὶ ἐκαλεῖτο ὡς Ἐθνάρχης καὶ θεροσκευτικὸς ἀρχηγὸς τοῦ Κυπριακοῦ ἔλαοῦ εἰς ἐπισήμους ὀμιλίαι καὶ διαπραγματεύσεις. Καὶ ὄχι μόνον οὐδέποτε ἕως τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἶχεν ἐκδηλωθῆ εὐδαρῶς καὶ τιμίως οἰαδῆποτε κατηγε- ρία ἐναντίον του διὰ παράβασιν τῶν νόμων. Ἀλλὰ οὔτε εἶχε κἄν ὑποδηλωθῆ πρὸς αὐτὸν οἰαδῆποτε δυσαρέσκεια τῶν δυναστῶν...

Καὶ ὅμως, ὡς ἀπεδείχθη, ὑστερικὴ ἦτο ἡ ἀνυπομονησία τῶν Ἀγγλων, ὅπως τὸν ἐκμηδενίσουν. Ἀηδιαστικῶς ἀνανδρὸς ἢ ὑποκριτικῆ των συμπεριφορά. Καὶ κατάπτυστος — ὡς πρᾶξις — ἡ σύλληψίς του, καθ' ἣν στιγμὴν οὗτος ἤρχετο εἰς Ἀθήνας.

Καὶ τοῦτο, διότι ἀπλοῦστατα εἶχον πεισθῆ, ὅτι ὁ Μακάριος ἦτο ἀδύνατον νὰ προδώσῃ τὴν

ἐντολὴν καὶ τὰς ἐλπίδας τοῦ εὐγενικοῦ λαοῦ, τὸν ὁποῖον ἐξεπροσώπει. Καὶ ἀντὶ τριάκοντα, ἢ καὶ μυριάδων ἔστω ἀργυρίων, ν' ἀποβῆ ὁ Ἰσκαριώτης τῆς Ἐλευθερίας του. Εἶχον ἐπίσης βεβαιωθῆ, ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ του ψυχὴ ἦτο σφυρηλατημένη ἀπὸ τὸν ἀπεφθον καὶ μὴ ἐπιδεχόμενον νοθείαν χρυσόν, μὲ τὸν ὁποῖον ἐδάμασεν αὐτὴ τὸν παντοκαταλύτην χρόνον. Καὶ ὅτι ὡς Ἰεράρχης τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μας οὐδέποτε θὰ ἐγνώριζε τὸν δισταγμὸν καὶ δὲν θὰ ἐταλανίζετο ποτὲ ἀπὸ οἰονδῆποτε σκεπτικισμὸν ἀπέναντι τοῦ ἡθικοῦ του χρέους. Διότι τὸ πνεῦμα τοῦ Σταυροῦ καὶ τῆς ὑψηλῆς θυσίας τὸ πνεῦμα ἐπύρωσεν πάντοτε, ὡς ἀπὸ μωσημβρινὸν κάμμα, τὰς ψυχὰς τῶν κληρικῶν μας. Καὶ ἀδιστακτικῶς ἐδέχθησαν πάντοτε οὗτοι καὶ τὴν ἀγχόνην. Καὶ τὴν σούβλαν. Καὶ τὴν σφαγὴν. Καὶ τὸν ἐξανδραποδισμόν. Καὶ οἰονδῆποτε καὶ ὅσονδῆποτε φρικτὸν μαρτύριον.

Διὰ τοῦτο δὲ ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία μας εἶναι τὸ ἀσάλευτον καὶ ἀκατάλυτον θεμέλιον τοῦ ἔθνους μας. Καὶ ὁ ἱερώτερος καὶ τιμιώτερος σπόνδυλος τῆς Ἐθνικῆς του συνειδήσεως καὶ συγκροτήσεως. Καὶ ἡ ζωογόνος του πνοή. Καὶ ὁ πανάχραντος βωμὸς τῶν Ἰδανικῶν του. Καὶ ἡ λαμπροτέρα φεγγαβολὴ τῆς Ἰστορίας του.

Ἡ Α. Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος καὶ Ἐθνάρχης Κύπρου κ. Μακάριος.

*
 Ἀπεγνωσμένοι καὶ ἀλλεπάλληλοι, ἀλλὰ μάταιαι, ὑπῆρξαν αἱ ἐντεῦθεν ἐκκλήσεις, ὅπως ἀνασχέθῃ ἢ ἄδικος ὀργὴ τῶν δυναστῶν τῆς Κύπρου καὶ ἀποδοθῇ ὁ καλὸς Ποιμὴν εἰς τὸ ἀποφανισθὲν ποιμνιὸν του.

Ἀντὶ τούτου ὅμως, ὄχι μόνον συνεχίζεται ἡ μαρτυρικὴ ἐξορία τοῦ Ἐθνάρχου. Ἀλλὰ καὶ ἐκορυφώθη ὁ δραματικὸς τόνος τῆς τόσον εὐγενοῦς καὶ τόσον κρυσταλλίνης διαυγείας Κυπριακῆς ὑποθέσεως. Καὶ οἱ σκληροτράχηλοι ἀποικιστὰς τῆς ἀπεθροιάθησαν. Καὶ δολοφονικαὶ ἀγχόναί στήνονται. Τὰ βασανιστήρια τοῦ λαοῦ ἐντείνονται. Μαρτυρεῖ καὶ κακοποιεῖται παντοειδῶς ἡ Κυπριακὴ νεολαία. Αἱ λεηλασίαι, αἱ διαρπαγαὶ καὶ αἱ ἀπολίτιστοι δεινροτομῖαι πολλαπλασιάζονται. Πρόστιμα ὁμαδικὰ βαρύνονται ἐπιβάλλονται. Καὶ ἐπὶ πᾶσιν Τοῦρκοι καννίβαλοι, ἐξωθούμενοι προφανῶς ἀπὸ τοὺς Ἄγγλους, καίουν καὶ πυρπολοῦν οἰκίας καὶ καταστήματα. Καὶ μεταβάλλουν εἰς Δαντικὴν Κόλασιν τὴν ἀτυχή μας μεγαλόνησον.

Θλιβόμεθα βαθύτατα διὰ τὸ ἔοχατον αὐτὸ κατάντημα. Διότι, καθ' ἡμᾶς, ἀποδεικνύει ἀνεπανόρθωτον ἴσως φθορὰν τῆς ἱστορικῆς σαρκὸς καὶ τῆς συγχρόνου πολιτικῆς ζωῆς, τῆς ὁποίας προφανῶς ἔχει ἀλλοιωθῆ ἢ ἀγνότης καὶ ἡ καθαρότης. Καὶ πᾶν ἄλλο ἐκφράζει αὕτη σήμερον παρὰ τὴν ἐσωτερικὴν ζωὴν τοῦ πνεύματος καὶ τὴν Χριστιανικὴν ἀλήθειαν. Τοῦτο δὲ καθ' ἡν στιγμὴν μία θανάσιμος ἀληθῶς πάλῃ διεξάγεται μεταξὺ τοῦ ἀντιδραστικῆς καὶ ἀθέου Κομμουνισμοῦ καὶ τῆς καθηγιασμένης καὶ ἱερωτάτης Παραδόσεως.

Καὶ εἶναι ἐπιτακτικὴ διὰ τοῦτο ἡ ἀνάγκη νὰ μὴ ἀπισχνανθῇ περαιτέρω αὕτη. Καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ ζωογόνον νὰ πνεύσῃ παντοῦ καὶ νὰ ἀναγεννήσῃ τὰς ψυχὰς καὶ τὰ χριστιανικὰ βιώματα. Ἄλλως πολὺ φοβούμεθα, ὅτι ἂν συνεχισθῇ ἡ ἀπόσβεσις των καὶ ἡ λήθη των, θὰ ἐνταθῇ ἡ ἡθικὴ ἀποσύνθεσις τοῦ κόσμου. Καὶ τότε — ἀλλοίμονον — θὰ καταρρεύσῃ μοιραίως ὁ πολιτισμὸς μας. Καὶ θὰ συμπαρασύρῃ εἰς τὴν πτωσίν του καὶ ὅλας τὰς μορφὰς τῆς ζωῆς.

*
 Τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Μακάριον ἀπεκάλεσαν οἱ Ἄγγλοι «ἐπαναστάτην» καὶ «τρομοκράτην». Καὶ διὰ τοῦ περιφήμου ἐκείνου ἡμερολογίου τοῦ Διγενῆ ἐζήτησαν νὰ τὸν παρουσιάσουν ὡς τὸν οὐσιαστικὸν ἀρχηγὸν τῆς Ε.Ο.Κ.Α.

Ἔλα τὰυτα ὅμως εἶναι ἀνδαίρειοι φαντασιοπληξίαι ἢ κακότεχνα καὶ ἀσύστατα εὐρήματα ἀμηχανίας, διὰ νὰ δικαιολογήσουν τὴν βάνανυσον ἐξορίαν τοῦ δεσμώτου τῶν Σεῦχελλῶν.

Διότι ἀπλούστατα ὁ Μακάριος δὲν εἶναι οὐδὲν ἄλλο, εἰμὴ Ἱεράρχης τῆς ἀγωνιστικῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας, τῆς ὁποίας τὸ περιεχόμενον καὶ τὴν οὐσίαν δὲν ἐννοοῦν οἱ Προτεστάνται Ἄγγλοι. Καὶ ἡ ὁποία θεωρεῖ τὸν ἄνθρωπον ὡς τὴν ὑπεράτην ἀξίαν ἐν τῷ παροδικῷ μας τούτῳ κόσμῳ. Πιστεύει καὶ κηρύττει αὐτὸν ὡς ὁμοίωμα καὶ ὡς «εἰκόνα Θεοῦ». Καὶ τοποθετεῖ τὸ βαθύτερον νόημα τῆς ζωῆς εἰς τὴν Ἐλευθερίαν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν γεννῶνται ὅλα αἱ ὑπερλαμπροὶ συλλήψεις τοῦ πνεύματος. Ἡ πρόθυμος θυσία τοῦ ἀτόμου ὑπὲρ τοῦ γενικοῦ καλοῦ. Καὶ ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ ἀγῶνες καὶ οἱ ἡρωϊσμοί, διὰ τῶν ὁποίων συνεχῶς κατὰ τὴν διαδρομὴν τῶν Αἰώνων ἐλαμπρόνθη καὶ καθηγιασθῆ ἡ πνευματικὴ πορεία τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας. Διότι οὐδεὶς εἶναι δυνατὸν ν' ἀρηθῇ ὅτι Ἕλληνας, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, Μάρτυρες καὶ Ἕλληνας Ἅγιοι, περικοσμοῦν ὡς ἄλλοι ἀδάμαντες τὸ ἀκτινωτὸν διάδημα τῆς Θείας Παντοδυναμίας.

*
 Καὶ ὁ Ἐθνάρχης Μακάριος οὔτε «ἐπαναστάτης», οὔτε «τρομοκράτης» εἶναι. Ἀλλὰ ἡρωϊκὸς καὶ συνεπὴς πρὸς τὸ ἡθικόν του χρέος συνεχιστῆς τῆς Ὁρθοδόξου Ἑλληνικῆς Παραδόσεως. Ὁ ὁποῖος δὲν λησμονεῖ οὔτε τὸν Γρηγόριον Ε'. Οὔτε τὸν Χρυσόστομον Σμύρνης. Οὔτε τὸν ἐθνομάρτυρα Ἀρχιεπίσκοπον Κυπριανόν, τοῦ ὁποίου εἶναι ἄξιος κατὰ πάντα διάδοχος.

ΘΕΟΛ. Κ. ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ

«Κύριε, ἴλεως ἐπίβλεπον ἐπὶ τὴν Κύπρον ἐξ ἁγίου κατοικητηρίου Σου, ἴδε τὴν κάκωσιν αὐτῆς καὶ τὴν ταπεινώσιν. Δικαιώσον τὰς προσδοκίας ἡμῶν, ὕψωσον ἡμῶν τὸ κέρας, χάρισαι ἡμῖν τὴν πραγμάτωσιν τοῦ γλυκυτάτου ὀνείρου τοσοῦτων Κυπριακῶν γενεῶν, δώρησαι τῇ Κύπρῳ τὴν ἐλευθερίαν, τὸ ἕνιστον καὶ τιμιώτατον τῶν δώρων Σου πρὸς τὸν ἄνθρωπον. Πρόσδεξαι τὰς δεήσεις ἡμῶν, φιλόνητο Βασιλεῦ. Ἐπικάμφητι ἐπὶ ταῖς ἱεσάις ἡμῶν, ἡ ἐλπίς ἡμῶν καὶ ἡ κραταῖα προστασία. Δεῖξον καὶ ἐν ἡμῖν τὰ ἐλεῆ Σου, ἐλευθέρωσον τὴν Κύπρον τῇ παντοκρατορικῇ Σου χειρὶ. Ὅτι Σὺ εἶ ἡ τοῦ ἐλέους πηγὴ καὶ τῆς ἐδσπλαγγίας ἡ ἀνεξιχνίαστος ἄβυσσος καὶ φοβερὰ καὶ ἀπερνώτος ἡ παντοδυναμία Σου, καὶ Σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, τῷ ἀνάρχῳ Πατρὶ, σὺν τῷ μονογενεῖ Σου Υἱῷ καὶ τῷ παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ Σου Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεί...»

(Ἀπόσπασμα ἐκ τῆς εὐχῆς, τῆς ἀναγνωσθείσης, ἐντολῆ τῆς Ἱ. Συνόδου, εἰς ἅπαντας τοὺς Ἱ. Ναοὺς κατὰ τὴν Κυριακὴν, 17ην παρελθ. μηνός).

ΣΥΝΟΔΙΚΑΙ ΕΓΚΥΚΛΙΟΙ

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἄρ. } Πρωτ. 450
Διεκπ. 69 Ἀθήνησι τῇ 11ῃ Φεβρουαρίου 1957

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ 891

Πρὸς
τοὺς Σεβασμιωτάτους Ἱεράρχας
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Ἡ Ἱερά Σύνοδος κατὰ τὴν συνεδρίαν αὐτῆς τῆς 16ης παρελθόντος μηνὸς ἔλαβε καὶ ἀδθις ἀφορμὴν ἵνα ἀσχοληθῇ περὶ τὸ θέμα τῶν χειροτονιῶν προσώπων προερχομένων ἐξ ἄλλων Ἱερῶν Μητροπόλεων, ὅτε καὶ ἀπαιτεῖται, ὡς γνωστόν, οὐ μόνον ἡ συγκατάθεσις τοῦ Ἱεράρχου ἐκ τῆς ἐπαρχίας τοῦ ὁποίου προέρχονται οἱ περὶ ὧν ἄνωτέρω ὁ λόγος, ἀλλὰ καὶ ἡ γνώμη αὐτοῦ περὶ τοῦ ἠθικοῦ αὐτῶν ποιού.

Ἦχθη δὲ εἰς τὴν ἀπόφασιν νὰ ὑπομνήσῃ ὑμῖν προγενεστέρως ἐπὶ τοῦ προκειμένου Συνοδικὰς Ἐγκυκλίους καὶ νὰ ἐπιστήσῃ τὴν ὑμετέραν προσοχὴν ἐπὶ τῆς ἀσθηρᾶς τηρήσεως αὐτῶν παρ' ὑμῶν.

Ἀνανεύσασα λοιπὸν τὰς εἰρημένας Συνοδικὰς Ἐγκυκλίους, διὰ τῆς παρουσίας, κοινοποιεῖ καὶ ἀδθις τὸ κείμενον τῆς ὑπ' ἀριθ. 285 τῆς 5 Ἰουνίου τοῦ 1940 Ἐγκυκλίον αὐτῆς, ἔχον ὡς ἀκολούθως:

«Δι' ἐπανελημμένων κατὰ τὸ παρελθὸν Ἐγκυκλίον αὐτῆς ἡ Ἱερά Σύνοδος ὑπέμνησεν, ὅτι τόσον αἱ κανονικαὶ διατάξεις, ὅσον καὶ αὐτὴ αὐτὴ ἡ πράξις τῆς Ἐκκλησίας ἐπιβάλλουσιν, ὅπως προκειμένου, ἵνα προβῇ Ἱεράρχης τις εἰς χειροτονίαν κληρικοῦ τινοῦ, ὁρμωμένον ἐξ ἄλλης Μητροπολιτικῆς περιφερείας, ζητῆ προηγουμένως οὐ μόνον τὴν ἔγκρισιν τοῦ Ἱεράρχου τῆς περιφερείας ἐκείνης, ἀλλὰ καὶ ἔγγραφον παρ' αὐτοῦ, μαρτυροῦν περὶ τῆς πολιτείας τοῦ ὑποψηφίου.

Παρὰ ταῦτα, μετὰ λύτης διαπιστοῦσα ἡ Ἱερά Σύνοδος, ἐκ τινων διοικητικῶν καὶ δικαστικῶν ὑποθέσεων, ὅτι ἐνίοτε δὲν τηρεῖται ἡ οὐσιώδης αὐτὴ κανονικὴ διάταξις, τοῦθ' ὅπερ οὐ μόνον παρεξηγήσεις δημιουργεῖ μεταξὺ τῶν Ἀρχιερέων, ἀλλὰ κυρίως μωρίους ἐγκλείει κινδύνους καὶ ἄγει εἰς ἐπακόλουθα ἤμισα συντελεστικά εἰς τε τὴν ἐκκλησιαστικὴν τάξιν καὶ εὐρυθμίαν καὶ τὴν περιφροῦρησιν πολλάκις τοῦ γοήτρου καὶ τῆς ἀξιοπρεπείας τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου, ὑπομνησκουσα δ' ὅτι τὸ τοιοῦτον ἀντίκειται προφανῶς πρὸς τε τὸ πνεῦμα καὶ τὸ γράμμα τῶν θείων καὶ ἱερῶν Κανόνων (βλ. 15' τῆς Α' Οἰκουμ. Συνόδου, 31' τῆς ἐν Καρθαγ. καὶ Ἐρμηναίαν Βαλσαμώνος, ἐν ἧ καὶ Συνοδικὴ ἀπόφασις ἐπὶ πατριάρχου Μιχαήλ. [Ῥάλλη καὶ Ποτλῆ Γ', σελ. 436-444]) καὶ τὴν εὐθύνην, ἣν ἐπωμίζονται οἱ παραβάται τούτων, ὑπόλογοι καθιστάμενοι πρὸ τῆς προϊσταμένης αὐτῶν Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς, προτρέπεται ὑμᾶς καὶ ἀδθις, ἵνα ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ἢ προφάσει προβαίνητε εἰς χειροτονίας προσώπων ἐξ ἄλλης Μητροπόλεως προερχομένων, ἀνευ τῆς προηγουμένης

κανονικῆς συγκαταθέσεως τοῦ οἰκείου Ἀρχιερέως καὶ τῆς παροχῆς ἐκ μέρους τούτου ἐγγράφων πληροφοριῶν περὶ τοῦ ἠθους καὶ τῆς πολιτείας τοῦ ὑποψηφίου, προσεπιδηλοῦντες, ὅτι τοῦτ' αὐτὸ δέον νὰ τηρῆται καὶ ἐφαρμόζηται οὐ μόνον προκειμένου περὶ ἐγγάμων κληρικῶν ἀλλὰ καὶ περὶ ἀγάμων τοιοῦτων, οἵτινες καταφεύγουσιν εἰς Ἱεράς Μονὰς ἄλλων Μητροπόλεων, ἐπὶ τῷ σκοπῷ τῆς ἐγκαταβιώσεως ἢ ἀπλῶς τῆς ἐγγραφῆς ἐν αὐταῖς καὶ τῆς προχειρίσεως αὐτῶν εἰς διακόνους ἢ πρεσβυτέρους, πρὸς ἀνάληψιν ἐκκλησιαστικῆς τινοῦ ἢ δημοσίας ὑπηρεσίας.» (Βλέπε, Αἱ Συνοδικαὶ Ἐγκυκλίαι, Τόμος Β' 1934 - 1956, ἐν Ἀθήναις 1956, σελ. 269-270).

Πρὸς τούτοις, παρακαλεῖ ὑμᾶς, ἵνα, ὡσάκις κληρικοί ἢ μοναχοὶ λαμβάνουσι ἀπολυτήριον ἵνα μεταβῶσιν εἰς ἄλλας Ἱεράς Μητροπόλεις, ἀναγράφητε ἐν αὐτῷ καὶ περὶ τοῦ ἠθικοῦ ἐν γένει ποιού αὐτῶν, πρὸς ἐνημέρωσιν τῶν Ἱεραρχῶν παρ' οἷς μεταβαίνουσιν οὗτοι.

Τέλος ἐπιστᾶ ἰδιαίτερος ἡ Ἱερά Σύνοδος τὴν ὑμετέραν προσοχὴν ἵνα εἰς περιπτώσιν καθ' ἣν εἰς Ἱεράρχης ἀποπέμψει κληρικὸν ἢ μοναχόν, διὰ λόγους ἐπιφυλάξεως ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸ ἠθικὸν αὐτῶν ποιόν, μὴ δέχηται αὐτοὺς ἕτερος Ἱεράρχης εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ.

- + Ὁ Ἀθηνῶν Δωρόθεος, Πρόεδρος
- + Ὁ Φθιώτιδος Ἀμβρόσιος
- + Ὁ Ὑδρας, Σπετσῶν καὶ Αἰγίνης Προκόπιος
- + Ὁ Σάμου καὶ Ἰκαρίας Εἰρηναῖος
- + Ὁ Σερῶν καὶ Νιγρίτης Κωνσταντῖνος
- + Ὁ Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας Ἱερόθεος
- + Ὁ Ἀλεξανδρονπόλεως Ἰωακείμ
- + Ὁ Δράμας Γεώργιος
- + Ὁ Φλωρίνης Βασίλειος

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος
Ἀρχιμ. Χρυσόστομος Θέμελης

Ἄρ. } Πρωτ. 451
Διεκπ. 70 Ἀθήνησι 11ῃ Φεβρουαρίου 1957

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ 892

Πρὸς
τοὺς Σεβασμιωτάτους Ἱεράρχας
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Ὁ Ἐ' Κανὼν τῆς Πρωτοδευτέρας Ἱεράς Συνόδου, τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει τῷ 861 συγκληθείσης, ταῦτα διακελεύεται:

«Τὰς ἀκρίτους καὶ ἀδοκιμάστους ἀποταγὰς ἐπὶ πολλὰ τὴν μοναχικὴν εὐταξίαν λυμαιομένας εὐρίσκομεν. Προπετῶς γάρ τινες εἰς τὸν μονήρη βίον ἑαυτοὺς ἐπιρρίπτοντες, καὶ πρὸς τὸ τραχὺ καὶ ἐπίπονον κατὰ τολιγωροῦντες τῆς ἀσκήσεως, ἐπὶ τὸν φιλόσοφον καὶ ἠθικὸν βίον ἀθλιῶς πάλιν ἐπαναστρέφουσιν. Ὡρισεν οὖν διὰ τοῦτο ἡ ἁγία Σύνοδος μηδένα τοῦ Μοναχικοῦ σχήματος καταξιοῦσθαι, πρὶν ἂν ὁ τῆς τριετίας χρόνος εἰς πεῖραν

» αὐτοῖς ἀφεθεῖς δοκίμους αὐτοὺς
 » καὶ ἀξιόους τῆς τοιαύτης βιοτῆς
 » καταστήσει. Καὶ τοῦτο κρατεῖν παντὶ τρόπῳ
 » παρεκλεύσατο. Πλὴν εἰ μὴ πού τις βαρεῖα προσ-
 » πεσοῦσα νόσος τὸν χρόνον ἀναγκάσει συσταλῆναι
 » τῆς δοκιμασίας, ἢ εἰ μὴ πού τις ἀνῆρ εἴη εὐλαβῆς
 » καὶ τὸν Μοναχικὸν βίον ἐν τῷ κοσμικῷ διανύον σχή-
 » ματι· ἐπὶ γὰρ τοῦ τοιοῦτου ἀνδρὸς εἰς ἀπόπειραν
 » παντελῆ καὶ ἐξαμηνιαῖος ἀρκέσει χρόνος. Εἰ δέ τις
 » παρὰ ταῦτα διαπράξεται τὸν μὲν Ἐγούμενον τῆς
 » Ἠγουμενίας ἐκπίπτοντα, παιδείαν τῆς ἀταξίας τῆν
 » ἐν ὑποταγῇ διαγωγῆν ἐφευρίσκειν. Τὸν δὲν μονα-
 » σαντα, ἐν ἑτέρῳ Μονῇ τὴν Μοναχικὴν ἀκριβείαν φυ-
 » λαττούση παραδίδοσθαι».

Ἐπειδὴ λοιπὸν ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος παρετήρησεν ὅτι ἀποστα-
 σία παρατηροῦνται ἐκ τῶν τάξεων τοῦ μοναχικοῦ βίου,
 μέρος τῶν ὁποίων ὀφείλεται πρῶτον μὲν εἰς τὴν κοινὴν
 μοναχῶν καὶ μοναζουσῶν πρὸ τῆς παρελεύσεως τῆς
 ὑπὸ τοῦ ὡς ἄνω Κανόνος καθοριζομένης τριετοῦς δοκι-
 μασίας, δεύτερον δὲ εἰς τὴν κοινὴν νεανίων καὶ νεανί-
 δων, ἢτοι τῶν μὲν νέων μὴ ἐκπληρωσάντων τὴν στρα-
 τιωτικὴν αὐτῶν θητεία, τῶν δὲ νεανίδων μὴ συμπλη-
 ρωσασῶν τὸ εἰκοστὸν πρῶτον ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτῶν,
 ἤχθη εἰς τὴν ἀπόφασιν ἵνα διὰ τῆς Ἐγκυκλίου ταύτης
 ὑπομνήσῃ ὑμῖν τὸν ὡς ἄνω Ε' Κανόνα τῆς Πρωτοδευ-
 τέρας ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἱερᾶς Συνόδου καὶ ἵνα
 παρακαλέσῃ ὑμᾶς ὥστε πιστῶς καὶ ἀπαρεγκλιτῶς νὰ
 ἐφαρμόζητε τοῦτον καὶ ἀποφεύγητε συστηματικῶς τὴν
 ἔγκρισιν κοινῶν μοναχῶν, κάτω τοῦ εἰκοστοῦ πρώτου
 ἔτους τῆς ἡλικίας, ὅσον ἀφορᾷ τὰς γυναῖκας, μὴ ἐκπλη-
 ρωσάντων δὲ τὰς στρατιωτικὰς αὐτῶν ὑποχρεώσεις,
 ὅσον ἀφορᾷ εἰς τοὺς ἄρρενας.

- † Ὁ Ἀθηναῖος Δωρόθεος, Πρόεδρος
- † Ὁ Φθιώτιδος Ἀμβρόσιος
- † Ὁ Ὑδρας, Σπετσῶν καὶ Αἰγίνης Προκόπιος
- † Ὁ Σάμου καὶ Ἰκαρίας Εἰρηναῖος
- † Ὁ Σεργῶν καὶ Νιγρίτης Κωνσταντῖνος
- † Ὁ Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας Ἱερόθεος
- † Ὁ Ἀλεξανδρουπόλεως Ἰωακεῖμ
- † Ὁ Δράμας Γεώργιος
- † Ὁ Φλωρίνης Βασίλειος

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος
 Ἀρχιμ. Χρυσόστομος Θέμελης

Ἀριθ. } Πρωτ. 465
 Διεκτ. 109

Ἀθήνησι τῇ 13ῃ Φεβρουαρίου 1957

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ 896

Πρὸς
 τοὺς Σεβασμιωτάτους Ἱεράρχας
 τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Τῇ σεπτῇ Ἱεραρχία δὲν τυγχάνουσι ἀγνωστοὶ αἱ
 προπαγάνδαι τῶν ἑτεροδόξων ἐν Ἑλλάδι, οὐδὲ τὰ μέσα
 ἅτινα οὗτοι ἔχουσιν ἐπιστρατεύσει πρὸς τὸν προσηλυ-

τιστικὸν αὐτῶν σκοπὸν. Ἐν δὲ μέσον, οὕτως χρῆσιν
 ποιοῦνται μετ' ἐπιμελείας, εἶναι ἢ ἰδρυοὺς φιλανθρωπι-
 κῶν καταστημάτων (λ.χ. γηροκομείων, ὀρφανοτροφείων
 κ.λ.π.) καὶ ἐκπαιδευτηρίων.

Καὶ εἶναι μὲν γνωστὸν ὅτι, παρ' ὅλας αὐτῶν τὰς
 ἀκαταπονήτους προσπάθειας, δὲν ἐπιτυγχάνουσι νὰ
 ἀποπλανήσωσι μέλη συνειδητὰ τῆς ἡμετέρας Ἀγιωτά-
 τῆς Ἐκκλησίας. Οὐχ ἦττον ὁμοῦ καὶ ἡ ἡμετέρα Ἐκ-
 κλησία ἐνδείκνυται ἵνα, ὅπου οἱ ἑτεροδόξοι ἰδρῶνται
 τυχόν τοιοῦτου εἶδους καθιδρύματα, οἰκοδομῇ παραλ-
 λήλως πρὸς τὰ τῶν προσηλυτιστῶν παρόμοια, ἐπὶ τῷ
 σκοπῷ τῆς ἐξυπηρετήσεως τῶν χριστιανῶν αὐτῆς καὶ
 ἀποσοβήσεως τοῦ κινδύνου τῆς προσελεύσεως πρὸς
 τοὺς ἑτεροδόξους τῶν ἐχόντων ἀνάγκην φιλανθρω-
 πείσεως.

Εἰδικῇ τοιαύτῃ περίπτωσι παρατηρεῖται εἰς τὴν
 Ἱερὰν Μητρόπολιν Κίτρους, καὶ εἰδικῶς εἰς τὴν ἑδρὰν
 αὐτῆς τὴν πόλιν Κατερίνην. Ἐκεῖ ὁ Σεβασμιώτατος
 Μητροπολίτης Κίτρους κ. Βαρνάβας ἀπὸ ἔτους ἤρξατο
 νὰ ἀνοικοδομῇ Ἐκκλησιαστικὸν Ὀρφανοτροφεῖον, καθ'
 ὅσον ἐν Κατερίνῃ οἱ «Εὐαγγελικοὶ» ἔχουσιν ἰδικὸν τῶν
 Ὀρφανοτροφείων, δι' οὗ προσπαθοῦσι νὰ δελεάζωσι
 ὀρθοδόξους.

Ἀλλὰ μὴν δὲν εἶναι οικονομικῶς ἰσχυρὰ ἡ Ἱερὰ
 αὐτὴ Μητρόπολις εἰς τὸ νὰ ἐπαρκέσῃ εἰς τὴν, ὡς ἐπιβάλ-
 λεται, ταχεῖαν ἀποπεράτωσιν τοῦ Ὀρφανοτροφείου αὐ-
 τῆς, εὐρισκομένη εἰς ὅλας ἰδιάζουσας θέσιν, ὡς γνω-
 στὸν, ἐκ τοῦ ὅτι ἐκεῖ ὑπάρχει ἀπὸ ἐτῶν κέντρον προ-
 παγάνδας «εὐαγγελικῆς», ἐξαπολουούσης ἐκεῖθεν πρᾶ-
 κτορας τῆς αἰρέσεως ταύτης.

Ὅθεν ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἤχθη εἰς τὴν ἀπόφασιν νὰ
 παρακαλέσῃ ὑμᾶς, ἵνα διατάξητε ἐγκαίρως τὴν περι-
 αγωγὴν δίσκου ἐν ἅπασιν τοῖς ἱεροῖς ναοῖς τῶν ὑμετέρων
 ἐπαρχιῶν, κατὰ τὴν Κυριακὴν τῆς Ὀρθοδοξίας (Ἀ'
 Νηστεῶν) τῇ 10 προσεχούσῃ μηνὸς Μαρτίου, καὶ τὸ
 εἰσπραχθὸς ποσόν, εὐθὺς ἅμα τῇ συντόμῳ αὐτοῦ
 συγκεντρώσει, ἀποστείλητε τῷ Σεβασμιωτάτῳ Μη-
 τροπολίτῃ Κίτρους κ. Βαρνάβα, κοινοποιοῦντες τῇ
 Ἱερᾷ Συνόδῳ τὸ πρὸς αὐτὸν ἀποσταλησόμενον ἔγγρα-
 φον, δι' οὗ θὰ γνωρίζεται τὸ ποσὸν ὅπερ συγκεντρώθη
 ἐκ τῆς περιαγωγῆς τοῦ δίσκου ἐν ταῖς ὑμετέραις ἐπαρ-
 χίαις.

- † Ὁ Ἀθηναῖος Δωρόθεος, Πρόεδρος
- † Ὁ Φθιώτιδος Ἀμβρόσιος
- † Ὁ Ὑδρας, Σπετσῶν καὶ Αἰγίνης Προκόπιος
- † Ὁ Σάμου καὶ Ἰκαρίας Εἰρηναῖος
- † Ὁ Σεργῶν καὶ Νιγρίτης Κωνσταντῖνος
- † Ὁ Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας Ἱερόθεος
- † Ὁ Ἀλεξανδρουπόλεως Ἰωακεῖμ
- † Ὁ Δράμας Γεώργιος
- † Ὁ Φλωρίνης Βασίλειος

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος
 Ἀρχιμ. Χρυσόστομος Θέμελης

'Αριθ. } Πρωτ. 454
 Διεκπ. 110 'Αθήνησι τῇ 13ῃ Φεβρουαρίου 1957

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ 897

Πρὸς
 τοὺς Σεβασμιωτάτους Ἱεράρχας
 τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Ὁ Ἑλληνικὸς Ἐρυθρὸς Σταυρὸς, συμπληρώσας ὀγδοηκονταετῆ δράσιν ὑψίστης ἐθνικῆς καὶ κοινωνικῆς σημασίας, μεστὴν ὑπηρεσιῶν πρὸς τὴν Πατρίδα καὶ μόχθων καὶ θυσιῶν καὶ ἡρωϊσμοῦ τῶν μελῶν αὐτοῦ, εἶναι, ὡς γνωστὸν ὑμῖν, κατ' ἐξοχὴν μέσον πραγματοποιήσεως τῶν ὑψηλῶν διδασμάτων τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν, καθ' ὅσον ἡ ἰδεολογία καὶ ἡ δράσις αὐτοῦ ἐμπνεόνται ἀπὸ τὰς χριστιανικὰς ἀρχὰς τῆς πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπης. Στενῶς συνεργαζόμενος οὗτος μετὰ τῆς Ἐκκλησίας, ὑποβοηθεῖ τὸ ἔργον αὐτῆς διὰ τῆς ἐμπράκτου ἐφαρμογῆς τῆς κοινωνικῆς ἀλληλεγγύης καὶ συνειδητοποιήσεως μεταξὺ τῶν ἑκατοντάδων χιλιάδων μελῶν αὐτοῦ τῶν ἰδανικῶν τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς ἐπ' αὐτῶν στηριζομένης εἰρήνης, τῆς τόσον ποθητῆς κατὰ τὴν σημερινὴν περίοδον, τὴν πλήρη διεθνῶν ἀνησυχιῶν.

Ταῦτα λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν ἡ Ἱερά Σύνοδος καὶ ἀνταποκρινόμενη εἰς αἴτημα τοῦ διαληφθέντος Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ, ἤχθη εἰς τὴν ἀπόφασιν νὰ παρακαλέσῃ ὑμᾶς, ὅπως ἐγκαίρως γνωρίσητε τῷ παρ' ὑμῖν ἱερῷ κλήρῳ καὶ τῷ εὐσεβεῖ λαῷ ὅτι, ἀδεία τῆς Κυβερνήσεως, κατὰ τὴν 28ην καὶ 31ην Μαρτίου ἐ. ἔτους, θὰ διεξαχθῇ πανελλήνιος ἔρανος ὑπὲρ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ, πρὸς κάλυψιν οικονομικῶν βαρῶν αὐτοῦ καὶ ἐκπλήρωσιν τῶν ὑψηλῶν κοινωνικῶν αὐτοῦ σκοπῶν.

Τὸν εἰρημένον ἔρανον δέον ὅπως περιβάλητε μετὰ στοργῆς καὶ συστήσητε αὐτὸν θερμῶς ἐν κηρύγμασιν ἐπ' Ἐκκλησίαις καὶ δι' ἄλλων καταλλήλων μέσων, ἐπὶ τῷ σκοπῷ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ ἔρανου, ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ κοινωνικωτάτου τούτου ἰδρύματος, τὸ ὅποιον, ὡς γνωστὸν, πολλὰκις ἐβοήθησε τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ ἔθνος, ὡς ἔφθημεν εἰπόντες.

Σχετικαὶ ὁδηγίαι περὶ τῆς διεξαγωγῆς τοῦ ἔρανου θὰ σταλῶσιν ὑμῖν ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ.

- † Ὁ Ἀθηνῶν Δωρόθεος, Πρόεδρος
- † Ὁ Φθιώτιδος Ἀμβρόσιος
- † Ὁ Ὑδρας, Σπετσῶν καὶ Αἰγίνης Προκόπιος
- † Ὁ Σάμου καὶ Ἰκαρίας Εἰρηναῖος
- † Ὁ Σερρῶν καὶ Νιγρίτης Κωνσταντῖνος
- † Ὁ Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας Γερόθεος
- † Ὁ Ἀλεξανδρουπόλεως Ἰωακεῖμ
- † Ὁ Δράμας Γεώργιος
- † Ὁ Φλωρῖνης Βασίλειος

Ὁ Ἀρχιεραρχίατος
 Ἀρχιμ. Χρυσόστομος Θέμελης

'Αριθ. } Πρωτ. 530
 Διεκπ. 152 'Αθήνησι τῇ 20ῃ Φεβρουαρίου 1957

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ 898

Πρὸς
 τοὺς Σεβασμιωτάτους Ἱεράρχας
 τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Ἐπιθυμοῦντες, ἵνα διευκολύνωμεν τὰς εἰς ἐκτάκτους περιστάσεις ἐκδόσεις ἀδειῶν πρὸς τέλεσιν γάμων κατὰ τὸ στάδιον τῆς ἐπὶ θύραις Ἁγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, πλὴν τῆς Καθαρᾶς καὶ τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος, καὶ δὴ ὅταν συντρέχουσι λόγοι στρατεύσεως τοῦ μελλονόμφου, ἀπαγωγῆς, βαρείας νόσου συγγενοῦς τῶν μελλονόμφων, ἀποδημίας, ἠθικοὶ τοιοῦτοι ἢ ἄλλαι περιστάσεις, κατὰ τὴν κρίσιν ὑμῶν σοβαραί, γνωρίζομεν ὑμῖν, ὅτι δύνασθε νὰ παρέχητε τοιαύτας ἀδείας κατ' ἐκκλησιαστικὴν οἰκονομίαν, πρὸς τέλεσιν γάμων, δίχα μέντοι πομπῆς καὶ ἐπιδείξεως, χωρὶς νὰ ζητῆτε εἰδικῶς παρὰ τῆς Ἱεραῆς Συνόδου ἀδειαν, χορηγουμένην ἤδη διὰ τῆς παρουσίας.

- † Ὁ Ἀθηνῶν Δωρόθεος, Πρόεδρος
 - † Ὁ Ὑδρας, Σπετσῶν καὶ Αἰγίνης Προκόπιος
 - † Ὁ Σάμου καὶ Ἰκαρίας Εἰρηναῖος
 - † Ὁ Σερρῶν καὶ Νιγρίτης Κωνσταντῖνος
 - † Ὁ Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας Γερόθεος
 - † Ὁ Ἀλεξανδρουπόλεως Ἰωακεῖμ
 - † Ὁ Δράμας Γεώργιος
 - † Ὁ Φλωρῖνης Βασίλειος
 - † Ὁ Τριφυλίας καὶ Ὀλυμπίας Δαμασκηνός
- Ὁ Ἀρχιεραρχίατος
 Ἀρχιμ. Χρυσόστομος Θέμελης

'Αριθ. } Πρωτ. 531
 Διεκπ. 153 'Αθήνησι τῇ 20ῃ Φεβρουαρίου 1957

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ 899

Πρὸς
 τοὺς εὐσεβεῖς χριστιανοὺς
 τῆς πόλεως Πατρῶν

Περιῆλθεν εἰς γνώσιν τῆς Ἱεραῆς Συνόδου, ὅτι κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν Ἀπόκρου εἰς τὴν ἱστορικὴν Σας πόλιν, τὴν ὅποιαν καθηγήσατο μετὰ τὸ τίμιον αἷμα του ὁ Ἀπόστολος Ἀνδρέας καὶ τὴν κατέστησε περιώνυμον εἰς τὴν παγχριστιανικὴν συνείδησιν, λαμβάνουν χώραν ἔκτροπα ἐξευτελιζόντα τὴν ἀνθρωπίνην ἀξιοπρέπειαν τὴν ἐξαγορασθεῖσαν μετὰ τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ. Ἄνδρες καὶ γυναῖκες φέροντες τὸ χριστιανικὸν ὄνομα δὲν ἐκδηλώνουν τὰς ἐορταστικὰς τῶν διαθέσεις εἰς χοροὺς τοῦς ὁποίους ἐρρύθμισε ἡ Ἑλληνοχριστιανικὴ παράδοσις εἰς ἀρμονικὰς κινήσεις, ἐντὸς τῶν ὁποίων κατοπτρίζεται ἡ χάρις, ἡ εὐγένεια καὶ ἡ ἀριστοκρατικὴ διάθεσις τῶν προσώπων, ἀλλ' ἐκτρέπονται εἰς σκοτίας πράξεις ὀργίων (Μπουρμπούλια καὶ Ρόκεντρολ) καὶ ἐμφανίζον εἰκόνα ἀπὸ τὴν ὅποιαν ἀποστρέφει τις τὸ πρόσωπον ἐξ αἰσχύνης. Ἡ κατάστασις αὕτη δὲν προσβάλλει μόνον τὴν δημοσίαν αἰδῶ, ἀλλὰ φονεῖ τὸ πνεῦμα, τὴν ἐλευ-

ΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔ. ΚΑΘΟΛΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ(*)

«Και ειπεν αυτοίς, πορευθέντες εις τον κόσμον πάντα κηρύξατε το Εὐαγγέλιον πάση τῇ Κτίσει» (Μαρκ. 16, 15)

Μακαριώτατε, Σεβασμιώτατοι και ἀγαπητοί ἀδελφοί Σύνοδοι,

Λίαν προθύμως ἀνέλαβον και ἐγώ, μεταξὺ ἄλλων, να κάμω μίαν εισήγησιν εις τὸ Σινέδριον τῶν Ἱεροκηρύκων. Ἐξέλεξα ὡς θέμα τὸ κήρυγμα τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας. Ἡ εισήγησίς μου δὲν ἀποβλέπει να ἀναλύσῃ τὰ εἶδη τοῦ κηρύγματος, τοὺς τρόπους τῆς ἀναπτύξεως και τῆς διαπραγματεύσεως τῶν θεμάτων του. Ἄλλοι πρόκειται να πράξουν τοῦτο. Ἡ εισήγησίς μου ἀποβλέπει να ἐξηγήσῃ τὸ βαθὺ νόημα τῆς Ὁρθοδόξου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας. Να παραστήσῃ τὴν Χριστιανικὴν Ἀλήθειαν ποὺ ἐγκλείεται ἐντὸς αὐτῆς εις τὸ πλήρωμά της, να καταδείξῃ ἀκόμη, ὅτι ἐν σχέσει πρὸς τὰς μονοπλευροὺς ἀληθείας τῆς Ἐπιστήμης, πρὸς τοὺς οἰουοδήποτε θεσμοὺς ἢ τὰ οἰαδήποτε συστήματα ποὺ ἐπιδιώκουν να στηρίξουν τὸν πολιτισμὸν και να διαπαιδαγωγήσουν τὴν Νεότητα, μόνῃ ἢ Ἡμετέρα Ἐκκλησία ὡς θεοσύστατος θεσμὸς δύναται να ὀδηγήσῃ τὴν ζωὴν εις ὅλας τὰς ἐκδηλώσεις της και εις τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ ὑψηλοῦ προορισμοῦ της, εις τὴν ὑπερίκτισιν τῶν κρίσεων ποὺ διέρχον-

(*) Εἰσήγησις εις τὸ Α' Σινέδριον τῶν Ἱεροκηρύκων.

θερίαν τοῦ ἀνθρώπου, μετὰ τῆς ὁποίας εἶναι συνοψασμένη ἡ χάρις τοῦ Χριστοῦ, καταρρίπτει τὸν πολιτισμὸν τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ εις τὰ ἄνθη τῶν Ἐθνῶν, και συγκλονίζει τὰ θεμέλια τῆς ὥραίας Ἑλληνικῆς οἰκογενείας.

Διὰ ταῦτα ἡ Ἱερά Σύνοδος ἐξ ἀγάπης πατρικῆς προῆλθεν εις τὴν ἀποστολὴν τῆς παροῦσης ἐπιστολῆς, διὰ τῆς ὁποίας ποιεῖται ἐκκλησίαν εις τὴν εὐσέβειαν ὑμῶν ὡς τέκνον τῆς Ἐκκλησίας και Σᾶς προτρέπει να ἐγκαταλείψῃτε αὐτὰ τὰ σκοτεινὰ και ὀργιστὰ βακχικὰ σκωτήματα, ἀρκούμενοι εις ὅ,τι κόσμιον και τίμιον και πρὸς τὴν ἀξιοπρέπειαν ὑμῶν και πρὸς τὴν τιμὴν και ἡρωισμόν τῶν προγόνων ἡμῶν συνάδει, διότι οὕτω και ἡ τιμὴ τοῦ Γένους διασώζεται και ὁ Οἶκος ὑμῶν ἐπὶ τῶν Εὐαγγελικῶν ἀρχῶν και τῶν μεγάλων παραδόσεων τοῦ Ἐθνους παραμένει ἀκλόνητος, φωτίζων και καθοδηγῶν τοὺς υἱοὺς και θυγατέρας ὑμῶν εις ἔργα μεγάλα και ὑψηλὰ εις δόξαν Χριστοῦ. Οὗ ἡ χάρις εἶη μετὰ πάντων ὑμῶν.

† Ὁ Ἀθηνῶν Δωρόθεος, Πρόεδρος
 † Ὁ Ὑδρας, Σπετσῶν και Αἰγίνης Προκόπιος
 † Ὁ Σάμου και Ἰκαρίας Εἰρηναῖος
 † Ὁ Σερρών και Νιγρίτης Κωνσταντῖνος
 † Ὁ Αἰτωλίας και Ἀκαρνανίας Ἱερόθεος
 † Ὁ Ἀλεξανδρουπόλεως Ἰωακεῖμ
 † Ὁ Δράμας Γεώργιος
 † Ὁ Φλωρίνης Βασίλειος
 † Ὁ Τριφυλίας και Ὀλυμπίας Δαμασκηνός
 Ὁ Ἀρχιεραματεὺς
 Ἀρχιμ. Χρυσόστομος Θέμελης

ται σήμερον αἱ πνευματικαὶ και ἠθικαὶ ἀξίαι, εις τὴν θεμελιώσιν τοῦ Πολιτισμοῦ τῶν λαῶν. Ἐὰν δὲ ἡ ἀλήθεια εἶτε ἀνακαλυπτομένη, εἶτε βιομένη γεννᾷ συγκινήσεις και ἐνθουσιασμοὺς, ἢ Ἡμετέρα Ἐκκλησία ὡς ὁ πληρέστερος και ἀρτιότερος ἐκκλησιαστικὸς ὀργανισμὸς θείων ἀληθειῶν, ἐξηγουμένη ὡς πρὸς τὸν θεῖον και ἀνθρώπινον προορισμὸν της, θέλει ἐνισχύσει και ζωογονήσει τοὺς παλμοὺς και τὴν πίστιν τῶν ὑπὲρ αὐτῆς ἀγωνιζομένων και ὑπερμαχοῦντων πρὸς διάσωσιν και μεταβίβασιν εις τὰς νέας γενεὰς τῆς χριστιανικῆς ἀληθείας εις τὴν γνησιότητά της, εις τὰ Ὁρθόδοξα σχήματά της.

I

Τὸ κήρυγμα, ἀγαπητοί, ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας εἶναι λειτουργημὰ ἀπαραίτητον πρὸς διαφώτισιν τῶν πιστῶν, πρὸς καθοδήγησίν των εις τὴν Ἀλήθειαν, ἢ ὁποία εἶναι ἡ ζωὴ τοῦ Κυρίου και τὸ ἀπολυτρωτικὸν Του ἔργον εις τὸν κόσμον. Ὁ Κύριος, ὡς Υἱὸς τοῦ Θεοῦ Πατρὸς και ὡς ἀνθρώπος ἐν ταῦτῳ, ὑπῆρξε θεανδρική προσωποικότης εις τὴν ὁποίαν ὑπετάγη ἡ Ἱστορία, διότι ὑπῆρξε και εἶναι ὁ Ἀνθρωπὸς τοῦ κόσμου. Δὲν εἶναι μόνον ἡ ἀγιότης τῆς ζωῆς Του και ἡ ὑψηλὴ Του διδασκαλία ποὺ συγκινεῖ τὴν πονεμένην καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλ' ὁ Σταυρὸς Του, ὁ σταυρωθεῖσα ἀγάπη Του ὑπὲρ τοῦ Κόσμου, ἢ ὁποία ἐξηγόρασε τὰς ἁμαρτίας τοῦ ἀνθρώπινου γένους. Ἡ Ἀνάστασις Του, ἢ νίκη Του κατὰ τοῦ θανάτου ἐσημείωσε τὴν ὀδόγην ἡμέραν τῆς Δημιουργίας, τὴν ἀνακαίνισιν τῆς ζωῆς και ἐνίσχυσε τὰς ἐλπίδας τῶν ἀνθρώπων τῶν συντριβομένων ὑπὸ τοῦ κακοῦ και τοῦ θανάτου, ὅτι ἐκ τοῦ συνδέσμου των πρὸς τὸν Νικητὴν και τὸν Θριαμβεῦτῆν ἐντὸς τῆς Ἀναστάσεως ἐξασφαλίζεται ἡ αἰωνιότης, ἢ ἀθανασία ἐνὸς ἐκάστου και ὅλων ὁμοῦ. Οἱ λόγοι τοῦ Χριστοῦ «ὁ πιστεύων εις ἐμὲ κ' ἂν ἀποθάνῃ ζήσεται» (Ἰωάν. 11,26) ζωογονοῦν τὴν πίστιν και ὀπλίζουν τοὺς ὀπαδοὺς τοῦ Κυρίου με δύναμιν ἀκατάβλητον εις τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς, τοὺς ἀναδεικνύουν νικητὰς και ἡρώας, ἐτοίμους να θυσιάσθουν ὑπὲρ τοῦ θριάμβου τῆς Ἀληθείας.

Τὸ ἀπολυτρωτικὸν ἔργον τοῦ Κυρίου συνεχίζεται ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας τῆς ἰδρυθείσης ὑπ' Αὐτοῦ ἐν τῷ προσώπῳ τῶν Ἀποστόλων, οἱ ὁποιοὶ ἠγιασθήσαν και ἀνεκαίνισθησαν διὰ τῆς καθόδου τοῦ Ἁγίου Πνεύματος κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον συντεθειμένον μετὰ τὴν πίστιν τῶν ἀνθρώπων, διὰ τῶν ὁποίων φωτιζομένων μετὰ τὴν θείαν χάριν χαράσσεται ἡ πνευματικὴ πορεία τῆς Ἱστορίας. Ὁ Ἱεροκηρὸς δέον να ἔχῃ ἐντὸς τῆς συνειδήσεώς του, τῆς φαντασίας του, πιστὴν και ὀλοκληρωμένην τὴν εἰκόνα τῆς Ἐκκλησίας, να πιστεῖ ἀκραδάντως εις τοὺς μεγάλους σκοποὺς Της και να θεωρῇ τὰς λειτουργίας Της ὡς ἐξυπηρετούσας τὴν Ἀλήθειαν. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι Μία, Ἁγία, Καθολικὴ και Ἀποστολική, ὡς τὴν διδάσκει τὸ Σύμβολον τῶν Οἰκουμεικῶν Συνόδων τῆς Νικαίας και Κων-

σταντινουπόλεως. Ἡ ζωὴ της φέρει Οἰκουμενικὸν χαρακτήρα. Ἀντιμετωπίζει ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ὡς δυναμένους νὰ καθαγιαστοῦν, νὰ γίνουν μέλη Της, ν' ἀποτελέσουν τὴν ποιμνὴν της, νὰ μετάρχουν τῆς πνευματικῆς της πορείας εἰς τὸν κόσμον. Ἐὰν ἡ Ἐκκλησία ἐμφανίζεται ὡς διασπασθεῖσα ἐντὸς τῆς Ἱστορίας, τοῦτο προῆλθεν ἐκ τοῦ ἀνθρώπινου στοιχείου, πρὸς τὸ ὁποῖον συνεδύαθη ἐπὶ σκοπῶ τῆς λυτρώσεώς του. Εἶναι γνωστὸν, ὅτι τὸ ἀνθρώπινον Γένος κατανεμηθὲν εἰς τὰ διάφορα γεωγραφικὰ πλάτη τῆς Γῆς ἔλαβε σχήματα ἰδιάζοντα καὶ διηρέθη εἰς Ἐθνη καὶ Φυλάς. Ἐφ' ὅσον τὸ περιβάλλον ὡς κλίμα, ὡς διάπλασις ἐδάφους, προβάλλεται εἰς παραστάσεις αἱ ὁποῖαι σχηματικοῦν τὰς ψυχάς, ἐφ' ὅσον αἱ ἐντυπώσεις τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου μετὰ τῶν ἱστορικῶν παραδόσεων τῶν λαῶν θέτουν ἰδιαιτέρας σφραγίδας εἰς τὴν ζωὴν των, τὸ οἰκουμενικὸν πνεῦμα τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ προσπεσὸν εἰς αὐτὸ τὸ ἰδιάζον σχῆμα τῆς ψυχῆς των διεμορφώθη κατὰ τοὺς τρόπους τοῦ σκέπτεσθαι, κατὰ τὰς μορφὰς τῶν ἐκδηλώσεων τῶν συνειδησέων των. Ἐντεῦθεν οἱ σχηματισμοὶ τοῦ Χριστιανισμοῦ εἰς διαφόρους Ἐκκλησίας.

Ἡ Ἡμετέρα Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἔλαβε τὰ σχήματα τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Πνεύματος εἰς τὴν διοίκησίν της, εἰς τὰ ἔργα τέχνης, εἰς ὅλας τὰς μορφάς. Ἡ ποίησις μετὰ τὴν ὅποιαν ὕμολογεῖ τὴν ἐξ Ἀποκαλυφτικῆς Χριστιανικῆς Ἀλήθειαν εἶναι εὐλημένη ἀπὸ τὰ πρότυπα τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων Ποιητῶν. Οἱ Μεγάλοι Ἕλληνες Πατέρες ἦσαν διαποτισμένοι μετὰ τὴν ἀρχαίαν ἑλληνικὴν σοφίαν, διὰ τοῦτο ἡ πνευματικὴ των καλλιέργεια κατενόησε τὸ βάθος, τὸ πληρωμα τῆς Χριστιανικῆς Ἀληθείας. Ἐνῶ εἰς τὸ ἀρχαῖον Ἑλληνικὸν Πνεῦμα ὁ ἄνθρωπος θεωρεῖται ὡς φορεὺς τοῦ ὀρθοῦ λόγου, ἐν τούτοις οἱ Ἕλληνες Πατέρες ἐπληξαν, ἀνέτρεψαν τὰς ὀρθολογίζουσας θεωρίας τῶν αἰρεσιαρχῶν, οἱ ὁποῖοι ἐζήτουν νὰ ἀποφιλώσουν τὸν Κύριον, τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ ἢ ἀπὸ τὸν θεϊκὸν Του χαρακτήρα ἢ ἀπὸ τὴν ἀνθρωπίνην Του φύσιν. Ἐπρεπε νὰ παρέμβῃ ἡ χορεία τῶν Ἑλλήνων Πατέρων, διὰ νὰ ἐδραιωθῇ ἡ Θεανδρική προσσωπικότης τοῦ Χριστοῦ ἐντὸς τῆς Ἱστορίας. Ἐὰν ἐκτριάρχει ὁ Ἄρειος εἰς τὴν ὀρθολογίζουσαν σκέψιν του περὶ τοῦ Χριστοῦ ὡς ἀπλοῦ κτίσματος, ἐκινδύνευε νὰ σβύσῃ τὸ πρόσωπόν Του καὶ τὸ ἀπολυτρωτικὸν Του ἔργον ἐντὸς τῆς Ἱστορίας, νὰ ἐμφανισθῇ ὡς ἓνας τῶν Μεγάλων Σοφῶν τοῦ κόσμου, νὰ καταταχθῇ εἰς τὴν σειρὰν τῶν τελευταίων, ἔστω καὶ ὡς ὑπέρτερος αὐτῶν κατὰ τὴν ὑψηλὴν του Ἡθικὴν, κατὰ τὴν Ἀγιότητα τῆς ζωῆς Του. Ἐὰν πάλιν ὑπερίσχυεν ἡ δοξασία, ὅτι ἡ ἀνθρωπίνη του φύσις εἶχε καταποθῆ ὑπὸ τῆς θείας του ζωῆς, θὰ παρέμενε τότε ἔξω τοῦ κόσμου ὡς ὑπερβατὸς Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, τοῦ ὁποῖου τὸ ἀπολυτρωτικὸν ἔργον δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ τὸ οἰκειοποιηθῇ ὁ ἄνθρωπος, ἀφοῦ τὸ μυστήριον τοῦ Σταυροῦ καὶ τὸ γεγονός τῆς Ἀναστάσεως θὰ ἐθεωροῦντο μόνον ὡς ἔργα θείας Δυνάμεως, θὰ παρέμενον ἐκτὸς τῶν δυνατοτήτων Του καὶ μακρὰν πάσης ἐλπίδος, πρὸς νίκην κατὰ τοῦ θανάτου, πρὸς μετὰβασιν εἰς τὴν Ἀνάστασιν, εἰς τὴν Αἰωνιότητα. Ἐπρεπε νὰ διασώξῃ ὁ Κύριος ἀκεραίαν τὴν ἀνθρωπίνην Του

φύσιν χωρὶς ἁμαρτίας, διὰ νὰ διέλθῃ ἡ Θεανδρική ὑπόστασις Του διὰ τοῦ Σταυροῦ, διὰ νὰ νικηθῇ τὸ κακὸν καὶ ὁ θάνατος ἐντὸς τῆς Ἀναστάσεως, ὅποτε θὰ ἐνισχύετο ἡ ἐλπίς τοῦ ἀνθρώπου τοῦ κυριαρχομένου ὑπὸ τῶν νόμων τῆς φθορᾶς, ὅτι διὰ μέσου τοῦ Θεανθρώπου, ὁμοίου κατὰ τὴν ἀνθρωπίνην Φύσιν μετὰ τὸν ἴδιον ἄνθρωπον, θὰ ἠδύνατο οὗτος πιστεῦν καὶ στηριζόμενος εἰς τὸν ὁμοῖόν του, τὸν νικητὴν δηλαδὴ τοῦ θανάτου καὶ θριαμβευτὴν ἐντὸς τῆς Ἀναστάσεως, νὰ συναναστηθῇ καὶ ὁ ἄνθρωπος, νὰ διαπεράσῃ ἀπὸ τοῦ θανάτου εἰς τὴν Ἀνάστασιν, εἰς τὸν κόσμον τῆς θεώσεως, τῆς αἰωνιότητος, τοῦ δοξασμοῦ ὅλης τῆς Φύσεως.

Αἱ δύο Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι, ἡ πρώτη καὶ ἡ τετάρτη, ἐθεμελίωσαν τὴν Θεανδρικήν προσσωπικότητα τοῦ Χριστοῦ, διὰ νὰ ὑποταγῇ ἡ Ἱστορία πρὸς αὐτήν, διὰ νὰ διασωθῇ ὁ Χριστιανισμὸς ἄχρι σήμερον, ὡς ἡ κατ' ἐξοχὴν λυτρωτικὴ Θερησκεία ἐντὸς τῆς ὁποίας ὁ ἄνθρωπος ἀνευρίσκει τὸν βαθύτερον λόγον τῆς ὑπάρξεώς του, τὸ ἀληθὲς νόημα τῆς ζωῆς του.

Αἱ Οἰκουμενικαὶ αὗται Σύνοδοι εἶναι ἔργον τῶν Ἑλλήνων Πατέρων καὶ ἡ Ὁρθόδοξος Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία εἶναι ἐκείνη ἡ ὁποία κατὰ μέγα μέρος ἐστερέωσε τὸν Χριστιανισμὸν εἰς τὸν κόσμον. Χάρις δὲ εἰς τὸ Ἑλληνικὸν πνεῦμα κατενόηθη ὅτι τὸ ἀπολυτρωτικὸν ἔργον τοῦ Χριστοῦ βιοῦται ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας, ὄχι μόνον ὡς ἐπιδιώξις τῆς σωτηρίας ἐνὸς ἐκάστου, ἀλλὰ πρὸ παντὸς ὡς ἀναδημιουργία τῆς ζωῆς, ὡς φωτισμὸς της, ὡς θέωσις τοῦ ἀνθρώπινου γένους καὶ τῆς στεναζούσης κτίσεως, ὡς μαρτυρεῖ τοῦτο ὁ μέγας Ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν θεῖος Παῦλος (Ρωμ. 8,21-22). Ἡ πορεία τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας ἐντὸς τῆς Ἱστορίας εἶναι μία συνεχὴς ἀναγέννησις τῆς ζωῆς, ἀνακαινίσις της, εἶναι μία πορεία πρὸς κατάκτησιν τοῦ καινοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς καινῆς γῆς.

II

Τὰ μέσα τῆς διαπαιδαγωγήσεως τῶν πιστῶν της δὲν εἶναι μόνον τὸ κήρυγμα, ἀλλὰ πρὸ παντὸς ἡ λειτουργικὴ της ζωὴ. Μία δραματοποίησις τοῦ ἀπολυτρωτικοῦ ἔργου τοῦ Χριστοῦ ἐνεργεῖται καὶ εἰς ἄλλας μὲν μυστηριακὰς πράξεις, πρὸ παντὸς ὁμοῦ εἰς τὴν θεῖαν Λειτουργίαν, ἐντὸς τῆς ὁποίας διεξάγεται καὶ ἀναπαρίσταται ὅλη ἡ ζωὴ τοῦ Κυρίου ἀπὸ τῆς Γενήσεώς Του μέχρι τοῦ Σταυροῦ καὶ τῆς Ἀναστάσεώς Του. Τὰ δόγματα δὲν εἶναι ἀπλάι δοξασίαι, ἀπλάι ἰδέαι, ἀλλ' ἐκφράζουν πραγματικότητας τοῦ Πνεύματος. Ἐὰν τὸ πνευματικὸν βάθος τοῦ κόσμου εἶναι τὸ Πνεῦμα, εἶναι ἡ Ἁγία Τριάς, δὲν εἶναι δυνατόν ἡ ὑπόστασις τῶν τριῶν θεῶν Προσώπων εἰς μίαν οὐσίαν νὰ ἐκφρασθῇ εἰς λογικὰ σχήματα. Τὰ δόγματα ἐκφράζουν θείας ἀληθείας ἄλλης τάξεως. Αἱ ἐπιστημονικαὶ ἀλήθειαι ἐλέγχονται δι' ἐπιστημονικῶν μεθόδων, διὰ πειραμάτων. Τὰ δόγματα εἶναι μυστικὰ γεγονότα τοῦ πνεύματος, ποὺ βιοῦνται, ποὺ προσανατολίζουν τὸν ἄνθρωπον εἰς θείας πραγματικότητας, εἰς μυστηριώδεις ἀληθείας, αἱ ὁποῖαι ἐξυψώνουν, λυτρώνουν τὸν ἄνθρωπον, τὸν ὀπλιζοῦν μετὰ πίστιν καὶ δυνάμιν ἀκαταγώνιστον πρὸς ἐπιδιώξιν μεγάλων καὶ ἱερῶν σκοπῶν. Τὰ δόγματα κατανοοῦνται περισσότερον

ἐντὸς τῆς λειτουργικῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας. Τὰ ἴσματα, οἱ ὕμνοι, αἱ ᾠδαί, αἱ εὐχαί, ἐκφράζουν τὸ βάθος τῆς χριστιανικῆς πίστεως, ἐρμηνεύουν τὸ μυστικὸν νόημα τῶν δογμάτων. Τὰ πρόσωπα ποὺ παρίστανται εἰς τὴν θείαν μυσταγωγίαν Ἀρχιερεῖς, Ἱερεῖς, Διάκονοι καὶ οἱ χοροὶ τῶν Ψαλτῶν μετὰ τὰ ἱερὰ τῶν ἄμφια, τὰς ἱερὰς μελωδίας, μετὰ τὴν ἑλληνικὴν ἀρχαίαν ποίησιν, μετὰ τὴν ὁποίαν ἐξαγγέλλονται καὶ ὕμολογοῦνται τὰ θεουργικὰ γεγονότα καὶ αἱ σωτηριώδεις ἀλήθειαι, γεννοῦν μίαν μυστικὴν ἀτμόσφαιραν ἀγάπης ἐν Χριστῷ, ἀδελφωσύνης καὶ ἰσότητος ὅλων ἐνώπιον τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ. Ἐὰν μάλιστα συντονίζονται εἰς μίαν θείαν ἀρμονίαν ὅλοι αἱ κινήσεις, αἱ μελωδικαὶ φωναὶ τῶν μετεχόντων εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ δράματος τοῦ Γολγοθᾶ, ὅπου βεβαιούται ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ ὑπὲρ τοῦ κόσμου καὶ λάμπει ἡ νίκη Του κατὰ τοῦ θανάτου, ὡς φῶς Ἀναστάσεως καὶ δόξης καὶ ὡς μεγάλη ἐλπίς διασώσεως καὶ αἰωνίας λυτρώσεως τοῦ ἀνθρωπίνου Γένους, τότε ἡ ἱερὰ συγκίνησις τοῦ Χριστιανικοῦ πληρώματος εἶναι βαθυτάτη, αἱ ψυχὰι τῶν ἐκκλησιαζομένων ἀνακουφίζονται, οἰκοδομοῦνται, ἐπισχύονται εἰς τοὺς ἀγῶνας τῆς ζωῆς τῶν καὶ κραταιοῦνται εἰς τὰς ἐλπίδας τῶν περὶ τοῦ θριάμβου τῆς πίστεώς των, τῆς δικαιοσύνης τῶν πόθων περὶ λυτρώσεως καὶ τῆς αἰωνίου ζωῆς των. Δέον νὰ σημειωθῇ ὅτι καὶ ἡ τέχνη εἰς ἰδιάζοντα ἀρχιτεκτονικὸν ρυθμὸν τῆς οἰκοδομῆς τῶν Ναῶν καὶ ἡ ἀγιογραφία εἰς τὰς παραστάσεις τῶν Ἁγίων ὡς προσώπων, τὰ ὁποῖα ἐβίωσαν τὸ Χριστιανικὸν πνεῦμα, εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐμφανίζονται εἰς τὴν ἔκφρασιν των ὡς μορφὰ ἐξαυλώσεως καὶ πλήρους ἀγιότητος, συντελοῦν εἰς τὴν προπαρασκευὴν τῶν ψυχῶν νὰ ζήσουν κατὰ τὸ ὑπόδειγμα τοῦ Κυρίου, τῆς Παναγίας Παρθένου καὶ ὅλων τῶν μεγάλων Ἁγίων Ἀνδρῶν καὶ Γυναικῶν τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας. Ἄς μὴ λησμονῆται, ὅτι τὸ Ἔθνος ἡμῶν κατὰ τοὺς χρόνους τῆς δουλείας μόνον μετὰ τὴν λειτουργικὴν ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας διετήρησεν εἰς τὴν καρδίαν του τὴν χριστιανικὴν ἀλήθειαν εἰς τὰ ὀρθόδοξα σχήματά της, διὰ τὴν ἐνεργήσιν διὰ τῆς πίστεως του αὐτῆς τὴν Ἐπανάστασιν τοῦ 21, διὰ τὴν ἀναλάβη τραχεῖς ἀγῶνας πρὸς ἀποτίναξιν τῆς δουλείας, πρὸς ἀνάκτησιν τῆς ανεξαρτησίας καὶ τῆς ἐλευθερίας του, πρὸς ἐπένδυσιν τῆς μεγάλης Ἰδέας τῆς Μεγάλης αὐτῆς Ἑλληνοχριστιανικῆς καὶ Πολιτικῆς παραδόσεως εἰς τὸ πολιτικὸν τῆς σχῆμα, κατὰ τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ δικαιώματος τῆς αὐτοδιαθέσεως εἰς τὸ Ἔθνος ὑπὸ τῆς Διεθνούς Διασκέψεως τοῦ Λονδίνου κατὰ τὸ 1830. Δὲν ὑπῆρξαν μόνον Ἀρχιερεῖς καὶ Πατριάρχαι ποὺ ἔγιναν ὀλοκαύτωμα χάριν τῆς ἐλευθερίας τοῦ Ἔθνους, ἀλλὰ καὶ ἐξ χιλιάδες ἱερεῖς ἐθουσιάσθησαν πρὸς πραγματοποιήσιν τοῦ μεγάλου τούτου σκοποῦ, ὅπως καὶ ἄλλοι τετρακόσιοι Ἐφημέριοι ἐθουσιάσθησαν κατὰ τοὺς τελευταίους ἐθνικοὺς ἀγῶνας κατὰ τοῦ Συμμοριτισμοῦ. Καὶ ὕστερον διερωτῶνται οἱ ἀρχηγροῦντες Διπλωμάται τῆς Ἐθνώσεως διατὶ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Κύπρου Μακάριος καὶ οἱ συναγωνισταὶ καὶ ἄλλοι κληρικοὶ καὶ ὅλοι ὁ Λαὸς τῆς Μεγαλονήσου ἀναμειγνύονται εἰς πολιτικὰ θέματα, ὡς εἶναι ἡ διεκδίκησις τῶν πολιτικῶν ἐλευθεριῶν τῆς Νήσου. Ἄν θελήσουν νὰ πληροφορηθοῦν.

τὴν ἀλήθειαν ἐν προκειμένῳ, θὰ μάθουν ὅτι οὗτοι ἀγωνίζονται, σταυροῦνται διότι βιοῦν τὴν Ἑλληνοχριστιανικὴν παράδοσιν, ποὺ ἐγγλεῖ μέσα της τὴν ἐλευθερίαν ὡς δικαιοσύνην, ὡς σεβασμὸν πρὸς τὴν ἀνθρωπίνην ἀξιοπρέπειαν, ὡς θυσίαν, ὡς ἀγωνιστικὴν δύναμιν ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας μετὰ τὴν βεβαίαν ἐλπίδα ὅτι θέλει δικαιωθῇ ὁ ἱερός των ἀγών, ἀφοῦ αὐτὸς εἶναι ὁ μυστικὸς νόμος τῆς χριστιανικῆς ἀληθείας, νὰ θριαμβεύῃ εἰς τὴν Ἀνάστασιν διερχομένην διὰ Σταυρῶν καὶ θανάτων καὶ ἀνυπολογίστων θυσιῶν.

III

Ἡ εἰκὼν τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας γίνεται περισσότερο ἀνάγλυφος, περισσότερο ἐντονος καὶ ζωηρὰ ὅταν ἀντιπαραβληθῇ πρὸς τὰς ἄλλας Ἐκκλησίας, ὡς εἶναι ἡ Ρωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία καὶ διάφοροι ἄλλοι Χριστιανικοὶ σχηματισμοὶ προτεσταντικοῦ χαρακτήρος. Ἡ Ρωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία πιστεύει ὅτι εἶναι ἡ συντετελεσμένη βασιλεία τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῆς Γῆς. Δὲν πρόκειται νὰ ὀλοκληρωθῇ κατὰ τὸν ἐπὶ Γῆς βίον της. Ἀπλοῦται ὀριζοντίως διὰ τὴν περιλάβη ὅλων τῶν κόσμων. Δὲν ἀνελλίσσεται καθέτως εἰς βάθος, ὅπως ἡ Ὁρθόδοξος Καθολικὴ Ἐκκλησία διὰ τὴν ἐξῆρξιν τὸ πλήρωμά της εἰς τὴν νίκην κατὰ τοῦ κακοῦ, εἰς τὴν ἀναδημιουργίαν τοῦ κόσμου, εἰς τὴν θέωσιν του, εἰς τὸν θρίαμβον τῆς Ἀναστάσεως. Ὁ πιστὸς ἐντὸς τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας προφυλάσσεται ὡς εἰς φρούριον καὶ ἡ λύτρωσις του ἐπιδιώκεται εἰς τὴν ἐπίτευξιν τῆς θείας συγγνώμης διὰ τὰς ἁμαρτίας του. Ὁφείλει νὰ δοκιμάσῃ τὰς ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας ὀδύνας καὶ οἱ ἀπὸ τῆς μετανοίας πόνοι του, ἀνερχόμενοι εἰς τὴν προσβληθείσαν ἐκ τῶν ἁμαρτιῶν του θείαν Δικαιοσύνην, προκαλοῦν τὴν ἐξιλέωσίν της, ὅποτε ἐξ αὐτῆς ἐκχέεται τὸ θεῖον ἔλεος τῆς λυτρώσεως ἐπὶ τοῦ ἁμαρτωλοῦ καὶ πραγματοποιεῖται ἡ δικαιοσύνη του. Τὴν διαχείρισιν τῆς λυτρώσεως ὅμως ἐνεργεῖ περισσότερο ἡ Ἐκκλησία, ἡ Ἱερατικὴ ἐξουσία, καὶ ὀλιγότερον ὁ πιστὸς. Διὰ τοῦτο εἰς τὴν συσχέτισίν του πρὸς τὸν Θεὸν ὁ πιστὸς εἶναι μειωμένος. Ἐφ' ὅσον καὶ μετὰ τὴν κατάλυσιν τοῦ Ρωμαϊκοῦ Κράτους ἡ Ρώμη διετήρει ὅλα τὰ ρωμαϊκὰ ἔθιμα καὶ ὅλας τὰς μορφὰς τοῦ Δικαίου καὶ τῶν δικαστηριακῶν τύπων, ὁ Χριστιανισμὸς εἰς τὴν βίωσίν του ὑπὸ τοῦ Ρωμαϊκοῦ Λαοῦ ἔλαβε τὰ σχήματα τῆς Ρωμαϊκῆς ψυχῆς, ἐδέχθη αὐτοκρατορικὴν μορφήν εἰς τὴν διοίκησίν του, ἐκόλωσε νιότησε νομικὴν διαδικασίαν εἰς τὴν ἀναζήτησιν τῆς λυτρώσεως.

Ὁ Προτεσταντισμὸς διὰ τῆς ἐπαναστάσεώς του πρὸς τὴν μητέρα του Ἐκκλησίαν ἀπόβλεπε τὴν ἱστορικὴν ἐνότητα, κατέλυσε τοὺς δεσμούς του πρὸς πᾶσαν Χριστιανικὴν παράδοσιν, ἠρνήθη πᾶσαν πειθαρχίαν εἰς μίαν ἀθθεντικὴν Ἀρχήν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν δὲν δύναται νὰ ἀντλή τὸ κύρος τῆς ἐπιβολῆς του ὡς πρὸς τὴν συγκρότησιν, τὴν ἐμφάνισιν μιᾶς ὁμοιομόρφου Ἐκκλησίας. Ἡ κατάτμησις του εἰς ποικιλωνύμους αἰρέσεις εἶναι ἀπορροὰ ἀτομικῶν κρίσεων καὶ ἰδιαζόντων προσανατολισμῶν πρὸς τὸν Σωτῆρα Χριστόν. Ἡ δοξασία του, ὅτι τὸ προπατορικὸν ἁμάρτημα ἔσβυσεν ἐξ ὀλοκλήρου τὴν ἐλευθερίαν τοῦ ἀνθρώπου, τὸν ὠδήγησε νὰ προ-

σβέβη ότι μόνον ο Θεός σώζει, ο άνθρωπος εξαφανίζεται εις την συσχέτισιν του προς τὸ ἀπολυτρωτικὸν ἔργον τοῦ Χριστοῦ καὶ διὰ τοῦτο δὲν ὑπολογίζεται ἢ προσπάθειά του πρὸς δικαίωσιν.

Ἀντιθέτως ἢ Ὁρθόδοξος Καθολικὴ Ἐκκλησία δέχεται ὅτι ὑπέστη ἓνα κλονισμόν ἢ ἐλευθερίαν τοῦ ἀνθρώπου ἐκ τοῦ προπατορικοῦ ἁμαρτήματος, ἀλλὰ δὲν ἀπωλέσθη ὀλοσχερῶς ἢ θεία εἰκὼν αὐτοῦ. Ἡ ἐλευθερία καὶ μετὰ τὴν πτώσιν ἀσκεῖ τὰς δημιουργικὰς τῆς δυνάμεις, ἀνθίξει εἰς πολιτιστικὰς ἀξίας αἱ ὁποῖαι προπαρασκευάζουν τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν ὑποδοχὴν καὶ τὴν κατανόησιν τῆς ἐξ ἀποκαλύψεως Χριστιανικῆς ἀληθείας. Ἡ κλασικὴ ἐποχὴ τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ ποὺ ἐπεφάνη ὡς ἓνας πολιτισμὸς τέχνης, σοφίας καὶ γνώσεως, εἶναι ἀπόδειξις τῆς ἐλευθερίας ὡς δημιουργοῦ δυνάμεως καὶ μετὰ τὴν εἰσβολὴν τῆς ἁμαρτίας εἰς τὸν κόσμον. Ἐνῶ εἰς πλείστα ἐπίπεδα τῆς ζωῆς ἤρθισε τὸ ἀρχαῖον πνεῦμα ὡς κάλλος, ὡς ἐπιστημονικὴ μέθοδος, ὡς ἔρευνα τοῦ ἀνθρωπίνου προβλήματος ἐντὸς τῆς τραγωδίας, ἐντὸς φιλοσοφικῶν ἀφηρημένων ἰδεῶν, ἐν τούτοις ἢ ἀναγνώρισις τῶν Νόμων τῆς Μοίρας ἐβάρυνε τὴν ζωὴν τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν θεῶν αὐτῶν. Ἡ ἐλευθερία ὡς προσωπικότης, ὡς θεία εἰκὼν ποὺ φέρει τὴν σφραγίδα τῆς αἰωνιότητος, δὲν κατενοήθη ὑπὸ τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ πνεύματος. Ἡ δουλεία δὲν κατηργήθη, ἢ γυναικα δὲν εἶχεν ὑψωθῆ εἰς τὴν ἀνθρωπίνην τῆς ἀξιοπρέπειαν. Ὁ ἀρχαῖος Ἑλληνικὸς πολιτισμὸς ὑπῆρξεν ἢ κυριαρχία τοῦ ὀρθοῦ λόγου ποὺ ἐσηματοποιεῖ τὴν Διονυσιακὴν ὁρμήν. Ἐντεῦθεν ἢ ἀνεύρεσις τῆς ἀξίας τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὰς πλαστικὰς μορφὰς τοῦ ἀνδρικοῦ ἢ γυναικείου σώματος. Ἐφ' ὅσον τὸ θρησκευτικὸν αἰσθημα τοῦ λαοῦ ὑπῆρξε ζωηρὸν εἰς τοὺς ὠραίους θεοὺς του, διεσώζετο ἢ δημιουργικὴ πνοὴ ἢ ὑπὸ ἐκλεκτῶν ἀνδρῶν ἐρημνευομένη εἰς ἔργα τέχνης. Ὅταν ὁμως ἐπηκολούθησαν τὰ φιλοσοφικὰ συστήματα μεγάλων σοφῶν, τοῦ Πλάτωνος, τοῦ Ἀριστοτέλους, τῶν Στωϊκῶν καὶ ἄλλων, τὰ ὁποῖα ἐδίδασκον ὅτι οὐχὶ οἱ θεοὶ ἀλλ' αἱ ἰδέαι, ὁ καθολικὸς λόγος ὡς ἀπρόσωπος, ὡς διάχυτος δυνάμις τάξεως ἐντὸς τῆς Φύσεως, εἶναι ἢ ἀλήθεια, ἔπαυσε κάθε πνευματικὴ δημιουργία. Ὁ Ἑλληνισμὸς ἐνεκλείσθη εἰς τὰ ὠραῖα μνημεῖα του, εἰς τὰς Βιβλιοθήκας, καὶ ἡρμηνεύετο ὡς μέσον προπαιδείας καὶ προοδοποιήσεως εἰς τὴν κατανόησιν τῆς Ἐδαγγελικῆς ἀληθείας.

Μόνον ἢ ἐνανθρώπησις τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ ἐγέννησε νέαν πνοὴν ἀναγεννήσεως, ἀνακαινώσεως τῆς ζωῆς, ἐχάραξε νέαν ὁδὸν πνευματικῆς πορείας ἐντὸς τῆς ἱστορίας. Ὁ ἄνθρωπος ἐκηρύχθη ὡς ὑπεράτατη καὶ αἰωνία ἀξία. Τὰ διδάγματα τοῦ Χριστοῦ, ἢ ζωὴ του ὡς ἀγάπη πρὸς τὸν ἄνθρωπον, ἢ ἐξιχνεῖσα μέχρι σταυρώσεως Του διὰ τὴν ἐξαγορασθῆ μετὰ τὸ αἷμα Του τὸ βῆρος τῶν ἁμαρτιῶν τοῦ κόσμου, ἢ νίκη κατὰ τοῦ κακοῦ καὶ τοῦ θανάτου, ὁ θρίαμβός Του ἐντὸς τῆς Ἀναστάσεως, ἢ ἐντεῦθεν προκίνησα βεβαίωσις ὅτι ὁ ἄνθρωπος στηριζόμενος ἐπὶ τῆς ζωῆς τοῦ Χριστοῦ δύναται νὰ νικήσῃ τὴν Μοῖραν, νὰ ὑπερβάλῃ τὴν ἀναγκαιότητα τῶν Νόμων ποὺ εἶναι νόμοι θανάτου, νὰ διέλθῃ εἰς τὴν Ἀνάστασιν, εἰς τὴν Αἰωνιότητα, ταῦτα ἐξωογόνησαν τὸν Ἑλληνισμόν, ὁ ὁποῖος ἐν τῷ προσώπῳ τῶν Ἑλλήνων

Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μετὰ τὴν πίστιν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ ἤρχισεν ὡς Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία νὰ ἀνθίξῃ εἰς πνευματικὰ ἔργα, εἰς ἔξοχον ἐκκλησιαστικὴν ποιήσιν, εἰς μεγαλειώδη ἔργα τέχνης, ὅπως ὁ Ναὸς τῆς Ἁγίας Σοφίας, νὰ ἐκδηλοῦται εἰς ἀγῶνας ὑπὲρ τῆς πίστεως καὶ τῆς χριστιανικῆς ἀληθείας, εἰς ἅγιους ἄνδρας, εἰς πλῆθος Μαρτύρων καὶ Ἡρώων, εἰς λάμπιν φωτὸς πολιτισμοῦ δι' ὅλον τὸν κόσμον. Ἐλέχθη ἤδη ἀνωτέρω, ὅτι ἢ ἡμετέρα Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, ὡς δυναμικὸς θεσμὸς θεῖος καὶ ἀνθρώπινος ἐν ταῦτῳ, βαδίζει διὰ τῆς ἀναδημιουργίας τῆς ζωῆς τοῦ φωτισμοῦ καὶ τῆς θεώσεώς της εἰς τὸ πλήρωμά της, ποὺ εἶναι ὁ θρίαμβος τοῦ ἀγαθοῦ ἀπαλασσομένου ἀπὸ τοῦ κακοῦ, μετὰ τοῦ ὁποῦ ἔχει ἐμπλακῆ ἀπὸ τῆς πτώσεως τοῦ ἀνθρώπου, ὁ θρίαμβος τῆς ἀγάπης ὡς καθολικῆς ὠραιότητος εἰς τὸν κόσμον. Εἰς αὐτὴν τὴν πνευματικὴν πορείαν τῆς ζωῆς, ποὺ ἔχει χαραχθῆ ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ εἰς τὴν ἱστορίαν, ὁ ἄνθρωπος κατὰ τὴν Ὁρθόδοξον Χριστιανικὴν ἀντίληψιν συμπράττει μετὰ τοῦ ἁγίου Πνεύματος καὶ πᾶσα δημιουργία προερχομένη ἀπὸ τῆς ἐλευθερίας φωτιζομένης ὑπὸ τῆς θείας Χάριτος θεωρεῖται στοιχεῖον ἀνωτέρου πολιτισμοῦ.

Ὁ Ἱεροκῆρυξ δταν ἔχη αὐτὴν τὴν εἰκόνα τῆς Ὁρθόδοξου Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας χαραγμένην εἰς τὴν καρδίαν του καὶ πιστεύῃ ὅτι ἢ γραμμὴ αὐτῆς πορείας τῆς ζωῆς εἶναι πορεία τῆς Ἀληθείας, ὡς ἢ ζωὴ τοῦ Χριστοῦ εἶναι πορεία τῆς λυτρώσεως καὶ ἐξυπηρέτησεως τῶν καθολικωτέρων πόθων τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας, εἶναι ἔτοιμος νὰ δώσῃ μάχην ὑπὲρ τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας, διότι ἐντὸς αὐτῆς σώζεται ὁ ἄνθρωπος πρὸς ἐξυπηρέτησιν τοῦ ὁποῦ δέον νὰ διατίθεται πᾶσα ἄλλη ἀξία, κάθε θεσμὸς καὶ πᾶσα δημιουργία.

IV

Ὅσα προβλήματα κοινωνικὰ ἢ διεθνῶς χαρακτῆρος συναντῶνται κατὰ τὴν ἐκπολιτιστικὴν αὐτὴν πορείαν τῆς στρατευομένης Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας εἶναι δυνατόν νὰ λυθοῦν κατὰ τρόπον ἱκανοποιούντα πλήρως τὴν καθολικὴν συνείδησιν. Ὅλα τὰ κοινωνικὰ ζητήματα καὶ αὐτὴ ἢ πολιτικὴ ζωὴ τῶν λαῶν δέον νὰ ρυθμίζονται κατὰ τὸ θέλημα τοῦ Ἰδρυτοῦ τῆς Ἐκκλησίας, κατὰ τοὺς παλμοὺς τῆς χριστιανικῆς ἐλευθερίας, κατὰ τὰς ἀπαιτήσεις τῆς Ἐδαγγελικῆς ἠθικῆς, κατὰ τοὺς πόθους τῆς ἀνθρωπίνης ἀξιοπρεπειας, διὰ νὰ παραμένῃ ἐκπολιτιστικὴ ἢ πορεία τοῦ Ἐθνους καὶ ὅλων τῶν λαῶν τῆς γῆς. Ὅλαι αἱ ἀξίαι ποὺ λέγονται Ἐθνος, Κράτος, Οἰκογένεια, Ἀδελφότητες, Ἰδρύματα, Οἰκονομικαὶ Ὁργανώσεις, Ὁργανισμοὶ Ἡνωμένων Ἐθνῶν, δὲν δύναται νὰ πραγματοποιήσων τοὺς σκοπούς των, παρὰ μόνον μετὰ τὰ κοιτήρια τῆς ἐλευθερίας φωτιζομένης ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ποὺ βιοῦται ὡς δικαιοσύνη, ὡς σεβασμὸς πρὸς τὸν ἄνθρωπον οἰασθῆποτε φυλῆς καὶ θρησκείας, ὡς οἶκτος καὶ συμπάθεια καὶ ἀγάπη πρὸς τοὺς ἀγωνιζομένους συνανθρώπους μας διὰ τὴν σταδιοδρομίαν των εἰς τὸν κόσμον, διὰ τὴν

ἐκπλήρωσιν τοῦ προορισμοῦ των, τὸν ὅποιον ὤρισεν εἰς αὐτοὺς ἡ θεία Πρόνοια, ἡ θεία Ἀγάπη, ἡ διὰ τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ διαδηλωθεῖσα πρὸς τὸν ἄνθρωπον. Ἐργοδοτοὶ καὶ ἐργαζόμενοι, Κράτος καὶ δημόσιοι λειτουργοί, ὄχι ὡς ἀντιμαχόμενοι, ὡς ὑποβλέποντες ἀλλήλους δύνανται νὰ ἐμφανίσουν τὰς λειτουργίας των, τὰς ὑπηρεσίας των ὡς προαγούσας τὸν πολιτισμὸν τῶν λαῶν των, ἀλλὰ σεβόμενοι ἀλλήλους, κυριαρχούμενοι ἀπὸ Ἑλληνοχριστιανικὸν πνεῦμα, τὸ πνεῦμα τῆς δικαιοσύνης, τῆς ἀλληλεγγύης καὶ τοῦ ἀμοιβαίου σεβασμοῦ προβιβάζουν τὴν ἠθικὴν ζωὴν, τὴν πνευματικὴν στάθμην τῶν λαῶν. Δὲν δύνανται οἱ ἐργοδοτοὶ νὰ συσσωρεύουν τὸν πλοῦτον τὸν προερχόμενον ἐκ τῶν ἐπιχειρήσεών των εἰς βάρος τῶν ἐργαζομένων καὶ νὰ ἀφίρουν ἀδικαίωτον τὸν μόχθον των καὶ ἀνικανοποιήτους τὰς στοιχειώδεις ἀνάγκας τῆς ζωῆς των, ἀλλὰ καὶ οἱ ἐργαζόμενοι δὲν πρέπει νὰ παραθεωροῦν τοὺς ἐργοδοτοὺς, ποὺ εἶναι οἱ πρῶτοι ἐργάται ποὺ συνέλαβον τὴν μορφήν τῆς ἐπιχειρήσεως, ποὺ ἐμελέτησαν τὴν ὀργάνωσίν της, ποὺ φροντίζουν διὰ τὴν βελτίωσιν τῶν προϊόντων της, διὰ τὴν τοποθέτησιν αὐτῶν εἰς τὴν διεθνή ἀγοράν, ἀλλὰ καὶ οἱ μὲν καὶ οἱ δὲ ἐμπνεόμενοι ἀπὸ τὸ Ἑλληνοχριστιανικὸν πνεῦμα ὀφείλουν νὰ ρυθμίζουν τὰς σχέσεις των, τὰ αἰτήματά των ἐντὸς τῶν οικονομικῶν δυνατοτήτων τῶν ἐπιχειρήσεων, διὰ νὰ βασιλεύῃ ἡ ἁρμονία καὶ ὁ ἀμοιβαῖος σεβασμὸς καὶ ἡ ἀπὸ τῆς διαπιστώσεως τῆς προόδου τῶν ἐργασιῶν ὄλων χαρὰ τῆς ζωῆς.

Ἡ Ὁρθόδοξος Καθολικὴ Ἐκκλησία δὲν παραθεωρεῖ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ ἐνός. Αὐτὴν θεωρεῖ ὡς τὴν πηγὴν πάσης δημιουργίας, καθ' ὅσον μάλιστα συσχετίζεται μὲ τὴν θείαν Χάριν. Δὲν εἶναι ἡ κοινωνία ὡς ὀλοκληρωτικὴ ἀξία ποὺ συλλαμβάνει τὰ εἶδη καὶ τὰς μορφὰς τῶν οἰωνόηποτε δημιουργιῶν, ἀλλ' ἡ ἀνθρωπίνη προσωπικότης, ἡ ἀτομικὴ ἐλευθερία εἶναι ἐκείνη ποὺ συλλαμβάνει τὰ ιδεώδη καὶ ἐπινοεῖ καὶ δημιουργεῖ. Ἡ κοινωνία ἐμφανίζει τὰς συνθήκας, τὰς ἀνάγκας ἐντὸς τῶν ὁποίων ὄρᾳ τὸ πρόσωπον. Δὲν εἶναι ἡ κοινωνία ποὺ διαπλάσσει τὸ πρόσωπον, ἀλλὰ τὸ πρόσωπον μὲ τὴν ἐλευθερίαν πνοὴν του ἀναδημιουργεῖ καὶ προβιβάζει τὴν κοινωνίαν, τὴν θέτει εἰς ἀνωτέρας μορφὰς δικαίου, εἰς σχήματα πληρεστερας ἀλληλεγγύης, εἰς Ἰδρύματα ἐδρύτερας ἀγαθοεργίας καὶ ἀγάπης, εἰς θεσμοὺς ποὺ ἱκανοποιοῦν βαθύτερον τὴν ἀνθρωπίνην ἀξιοπρέπειαν. Ἡ Κοινωνία κατὰ τὴν Ἐκκλησίαν δὲν εἶναι σύνθεσις ἀτόμων θεωρουμένων μόνων ὡς βιολογικῶν, ἢ οικονομικῶν ἢ πολιτικῶν μονάδων, ἀλλὰ σύνθεσις πρὸ παντός ἐλευθέρων προσωπικοτήτων ἐτοίμων νὰ θυσιάζωνται οἱ πολλοὶ χάριν τοῦ ἐνός καὶ ὁ εἰς χάριν τῶν πολλῶν. Ἐπομένως τὸ Σύνολον ὡς ὀλοκληρωτικὸν σύστημα ὑπὸ οἰασδήποτε μορφᾶς, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐξαφανίζεται ὁ ἄνθρωπος ὡς πρόσωπον καὶ μεταβάλλεται εἰς ἀπλοῦν ἀριθμὸν, εἶναι ἐκτὸς τοῦ εὐαγγελικοῦ πνεύματος.

V

Τὸ Κράτος εἶναι μία ἀξία κατακτηθεῖσα κατόπιν αἱματηρῶν πολέμων ὑπὸ τῶν προγόνων διὰ νὰ ἐξασφαλισθῇ καὶ ἐξασφαλῆται ἡ ἐλευθερία τῶν πολιτῶν. Ἡ μορφή του εἶναι ἡ πολιτικοοικονομικὴ ζωὴ τοῦ

ἔθνους καὶ ὁ Στρατός, ἡ Ἀστυνομία, τὰ Δικαστήρια τοῦ παρέχουν τὰ μέσα τῆς λειτουργίας του. Εἰς τὸ Κράτος κυριαρχεῖ ὁ Νόμος ὡς καταναγκασμὸς ποὺ ρυθμίζει τὰς κοινωνικὰς, τὰς οικονομικὰς σχέσεις τῶν πολιτῶν, ποὺ συντονίζει καὶ προάγει τὰς οικονομικὰς δυνάμεις των, ποὺ ἀγρυπνεῖ διὰ τὸν σεβασμὸν τῶν δικαιωμάτων καὶ τῶν ἐλευθεριῶν τοῦ λαοῦ καὶ προσέχει νὰ μὴ διαταραχθῇ ἡ εἰρήνη μεταξὺ ὄλων τῶν ἔθνων. Ἀλλὰ τὸ βάθος τῆς ζωῆς τῶν πολιτῶν εἶναι ἡ Ἑλληνοχριστιανικὴ των Παράδοσις, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐκπορεύονται οἱ ἀγωνισταὶ ὑπὲρ τῆς ἀληθείας καὶ τῆς ἐλευθερίας, γεννῶνται οἱ ἥρωες καὶ οἱ μάρτυρες ποὺ βεβαιώνουν τὸ ἠθικὸν ὕψος, τὸ ὑψηλὸν φρόνημα τῶν πολιτῶν, ποὺ ἀποβαίνει ἡ δόξα τοῦ ἔθνους. Οἱ Ἱεροκλήρυκες διὰ τοῦ λόγου των, διὰ τῆς ἀρετῆς των εἶναι τεταγμένοι νὰ ἐρμηνεύουν τὸ πνευματικὸν βάθος τῆς ζωῆς, νὰ σφυρηλατοῦν τὰς ψυχὰς τῶν πολιτῶν, νὰ τοὺς καθοδηγοῦν εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀληθείας καὶ τῆς δημιουργικῆς ἐργασίας, νὰ τοὺς καλοῦν εἰς σύμπραξιν μετὰ τῆς θείας Χάριτος, ἵνα ἐκάστοτε πραγματοποιηθῇ ἡ βασιλεία τοῦ Χριστοῦ εἰς τὸν κόσμον, βασιλεία δικαιοσύνης καὶ ἀγάπης, καὶ νὰ ἐξηγοῦν πᾶσαν ἀποφιν τῆς ζωῆς, πάντοτε ἀπὸ τῆς σκοπιᾶς τῆς ἐξ ἀποκαλύψεως Χριστιανικῆς ἀληθείας. Ἐντεῦθεν προάγεται ἡ ζωὴ τῶν πολιτῶν εἰς τὴν ἁρμονικωτέραν λειτουργίαν τοῦ Κράτους.

Τὰ ἔθνη εἶναι πρωτίστως βιολογικὰ συγκροτήματα καὶ τὰ ἀπαρτίζοντα αὐτὰ πρόσωπα ἐμφανίζονται ὡς οικονομικαὶ μονάδες, ἀλλ' ἐὰν ἡ ἡμετέρα Ἐκκλησία ὑπηρετῇ τὸ ἔθνος ἡμῶν, τοῦτο προέρχεται ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι τοῦτο ἐβίωσε τὴν Χριστιανικὴν ἀλήθειαν, τὴν μετέβαλεν εἰς ἰδιόζοντα πολιτισμὸν, εἰς Χριστιανικὴν νομοθεσίαν, εἰς τέχνην εἰς ὄλας τὰς μορφὰς, εἰς ἐπικὸς ἀγῶνας ὑπὲρ τῆς διασώσεως τῆς χριστιανικῆς ἀληθείας, ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας, ὑπὲρ τῆς ἐθνικῆς ἀξιοπρεπειᾶς. Ἐντεῦθεν ἡ ὑποχρέωσις τῶν λειτουργῶν τῆς Ἐκκλησίας νὰ ἐμφανίζωνται ὡς προστάται τῶν ἐλευθεριῶν τοῦ ἔθνους, ὡς φύλακες τῶν πνευματικῶν του θησαυρῶν καὶ τοῦ λάμποντος πολιτισμοῦ του.

VI

Ἡ ἡμετέρα Ἐκκλησία δὲν θὰ ὄφειλε νὰ ἀδιαφορῇ διὰ τὸ εἶδος τῆς ἐκπαιδεύσεως καὶ τῆς διαπαιδαγωγῆσεως τῆς Νεότητος. Πολλάκις εἰς τὰ Προγράμματα τῶν Σχολῶν τονίζεται ἡ κλασσικὴ μορφή τῆς παιδεύσεως εἰς τοιοῦτον βαθμὸν, ὥστε νὰ θεωρῆται αὕτη αὐτάρκης ὡς πρὸς τὴν συγκρότησιν τῆς προσωπικότητος τῶν ἐφήβων καὶ τὸν ἐφοδιασμὸν των δι' ἐπιστημονικῶν γνώσεων, θεωρουμένων ἱκανῶν διὰ τὴν ἐπιτυχῆ σταδιοδρομίαν των εἰς τὴν ζωὴν. Οἱ περισσότεροι τῶν προϊσταμένων ἐκπαιδευτικῶν φρονοῦν ὅτι ὁ Ὀδμητισμὸς, ἡ ἀρχαία Ἑλληνικὴ ἢ Ῥωμαϊκὴ σοφία, ἡ ἱστορία εἰς τὴν ἀναγραφὴν τῶν γεγονότων τοῦ βίου τῶν ἔθνων, ἢ εἰς τὰ ἀνώτερα ἐκπαιδευτήρια σπουδῆ τῶν θετικῶν ἐπιστημῶν καὶ ὁ ἐξ αὐτῶν προελλθὼν πολὺπλοκος τεχνικὸς πολιτισμὸς, ἀνεξαρτήτως τοῦ Χριστιανικοῦ στοιχείου τοῦ πολιτισμοῦ, δύνανται νὰ παρέχουν τὰ μέσα πρὸς καταρτισμὸν τῶν ψυχῶν τῶν Νέων πρὸς ἀνά-

δειξιν τῶν ἡγετικῶν στελεχῶν τοῦ Ἔθνους, πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ἐνδόξου ἱστορικῆς σταδιοδρομίας του. Ἡ καλλιέργεια ὁμῶς τῶν θετικῶν ἐπιστημῶν, ἡ λογοτεχνία ὡς ἐμφανίζεται κατὰ τὸ πλεῖστον σήμερον χωρισμένη ἀπὸ τὴν Ἑλληνοχριστιανικὴν παράδοσιν, οἰκοδομοῦν ἄρα γε τὰς ψυχὰς, διαπλάσσουν τὴν Νεότητα πρὸς ἀντιμετώπισιν τῆς ζωῆς ὡς χρέους, ὡς εὐθύνης, τὴν ὀδηγοῦν εἰς τὴν βίωσιν τῆς ἐλευθερίας ὡς σταυροῦ καὶ θυσίας, ὡς ἡρωϊσμοῦ καὶ νίκης, ὡς θριάμβου δικαιοσύνης καὶ ὑψηλοτέρας ἠθικῆς τάξεως ὅπου ἡ ἀξιολογία τοῦ ἀνθρώπου νὰ κυριαρχῇ ὡς ὑπερτάτη ἠθικὴ ἀξία; Εἶναι ὅλα τὰ ἔργα τοῦ θεάτρου, τοῦ κινηματογράφου δημιουργία πνευματικὰ ποῦ συγκινοῦν, ποῦ συγκλονίζουσιν τὰς συνειδήσεις, ποῦ γενοῦν τὴν κάθαρσιν, τὴν ἀπολύτρωσιν τῶν ψυχῶν; Ἡ αἰ ἐξ αὐτῶν συγκινήσεις προκαλοῦνται ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς αἰσθητικῆς καὶ τῶν αἰσθησιακῶν παρορμήσεων; ὅποτε αἱ ἐξ αὐτῶν ἐντυπώσεις ἀποβαίνουν φευγαλέαι καὶ ἀπολήγουν εἰς ἓν κενόν, εἰς μίαν ἀνικανοποίητον ψυχικὴν κατάστασιν κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ πόνος καὶ αἱ ἀνησυχίαι τῆς συνειδήσεως παραμένουν ὡς οἱ κυρίαρχοι χαρακτῆρες τῆς ζωῆς;

Δὲν ὑποτιμᾶται ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἡ ἀξία τῶν θετικῶν ἐπιστημῶν, οὐδ' ἡ καταπληκτικὴ πρόοδος τῆς τεχνικῆς, ἡ ὁποία συνεισώρεσε δύναμιν κολοσσιαίαν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἀνθρώπου καὶ παρήγαγε πλῆθος ὑλικῶν ἀγαθῶν τῆς ζωῆς, ἀλλὰ δέον νὰ μὴ παροραῖται τὸ γεγονός ὅτι αἱ θετικαὶ ἐπιστῆμαι στρέφουν τὴν προσοχὴν των καὶ τὰς ἐρεῖνας των εἰς τὴν Φύσιν, ἀνακαλύπτουν τὸν μηχανισμόν τῶν λειτουργιῶν τῆς καὶ ἀντικρῶν τὸν ἀνθρώπον μόνον, ὡς ἀντικείμενον τῆς Φύσεως, ὡς σύνθεσιν φυσικῶν καὶ φυσιολογικῶν κινήσεων. Ὁ Οὐμανισμὸς καὶ εἰς τὴν κλασσικὴν ἑλληνικὴν ἀρχαιότητα ἀναζητῶν τὸ νόημα καὶ τὴν ἀξίαν τοῦ ἀνθρώπου, τὸν ἀπέσπασε ἀπὸ τὴν Φύσιν καὶ τὴν εἰκόνα τοῦ ζώου μετὰ τῶν ὁποίων ἦτο συγκεχυμένος, τὸν ἀνεῦρεν εἰς τὸν Ἡμίθεον, εἰς τοὺς θεοὺς τοὺς συμβολίζοντας τὰς φυσικὰς δυνάμεις, ἀλλ' εἰς σχήματα ἁρμονίας καὶ κάλλους ὡς ἐλέγθη ἀνωτέρω. Κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Ἀναγεννήσεως ὁ Οὐμανισμὸς θελήσας νὰ στηρικθῇ εἰς τὰς ἰδίας δυνάμεις τοῦ ἀνθρώπου πρὸς ἀνακάλυψιν τοῦ νοήματός του ἐχάραξε πορείαν εἰς τὴν ἱστορίαν ἀνευ θεοῦ, ἐμφανίζει μὲν πνευματικὰς δημιουργίας ἀκόμη καὶ ἐπὶ τοῦ θρησκευτικοῦ πεδίου εἰς τὸ κεφάλαιον τῆς τέχνης, ὡς εἶναι αἱ εἰκόνες τῶν Ἁγίων Ἀνδρῶν καὶ τῆς Παναγίας Παρθένου μεγάλων ζωγράφων τῆς Ἀναγεννήσεως Ραφαήλ καὶ Μιχαὴλ Ἀγγέλου καὶ ἄλλων, ἀλλὰ τὰ ἔργα αὐτὰ τῆς τέχνης ἐκφράζονται εἰς μορφὰς εἰς τὰς ὁποίας κυριαρχεῖ ὄχι ἡ ἀγιότης τοῦ βίου καὶ ἡ αὐτοπειθαρχία εἰς τὸ χριστιανικὸν ἰδεῶδες, ἀλλ' ἡ πλαστικότης τοῦ σώματος, οἱ χαρακτῆρες τοῦ Διονυσιακοῦ στοιχείου, ὅπως συνέβαινε καὶ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ἀρχαιότητα. Ὁ Οὐμανισμὸς μὲ τὴν πάροδον τῶν αἰῶνων ἐπραγματοποιεῖ τὰς κατακτήσεις του εἰς τὰς ἀνακαλύψεις τῶν Νόμων ποῦ διέπουν τὰς κινήσεις τοῦ κόσμου καὶ τῆς ζωῆς, καὶ ἀντὶ νὰ ἀνεύρῃ καὶ νὰ βεβαιώσῃ τὴν ἀξίαν τοῦ ἀνθρώπου, τοῦναντίον τῆς μὲν ἔννοιαν τοῦ Θεοῦ εἰς τρία πρόσωπα

καὶ εἰς μίαν οὐσίαν τὴν προώθησεν εἰς ἀφηρημένην δοξασίαν περὶ ὑπάρξεως θείας τινὸς Δυνάμεως (Deïsme), τὸν δὲ ὄρθον λόγον ἐθεοποίησε κατὰ τὴν Γαλλικὴν Ἐπανάστασιν, ἐγκαταστήσας αὐτὸν ἐντὸς τοῦ καθεδρικοῦ ναοῦ τῆς Παναγίας τῶν Παρισίων καὶ οὕτω συναπολέσθη μετὰ τοῦ προσωπικοῦ Θεοῦ καὶ αὐτὴ ἡ προσωπικότης τοῦ ἀνθρώπου, θεωρηθεῖσα ὡς ἀπλοῦν μόριον τῆς φύσεως. Κορύφωσις τοῦ Οὐμανισμοῦ εἰς τὴν πορείαν του ἐντὸς τῆς ἱστορίας ὑπῆρξεν ὁ Κομμουνισμὸς.

VII

Ἐντεῦθεν ὁ πολιτισμὸς ἔχασε τὸ νόημά του, περιῆλθεν εἰς κατάστασιν κρίσεως. Δὲν ἐκαλλιεργήθη ἡ ἀνθρωπίνῃ προσωπικότης ὡς ὑπερτάτη ἀξία ἐντὸς τῆς συνειδήσεως τῶν λαῶν παραλλήλως πρὸς τὴν εἰσόδον τῶν θετικῶν ἐπιστημῶν καὶ τὴν ἐξ αὐτῶν προελθοῦσαν καταπληκτικὴν ἀνάπτυξιν τῆς τεχνικῆς. Διὰ τοῦτο δὲν κατέστη δυνατόν νὰ ἐμφανισθῇ ἡ διεθνὴς ζωὴ ὡς ἀλληλεγγύη τῶν Ἐθνῶν, ὡς ἀμοιβαία κατανόησις εἰς τὰ ἀνθρώπινα δικαιώματά των. Οἱ δύο τελευταῖοι παγκόσμιοι πόλεμοι, οἱ ὅποιοι ἀνέτρεψαν τὰς παραδεδομένας ἀξίας, δὲν ἐδημιούργησαν νέας καλύτερας συνθήκας πρὸς θεμελίωσιν διαρκεστέρως εἰρήνης εἰς τὸν κόσμον. Οὔτε ἡ Κοινωνία τῶν Ἐθνῶν γέννημα τοῦ πρώτου παγκοσμίου πολέμου οὔτε ὁ Ὄργανισμὸς τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν, ἀπόρροια τοῦ δευτέρου τοιούτου, δὲν ἐβεβαίωσαν τὰς ἐλευθερίας καὶ τὰ δικαιώματα τῆς αὐτοδιαθέσεως τῶν λαῶν. Ὁραῖαι συλλήψεις κρισίμων στιγμῶν ὑπῆρξαν αἱ δημιουργίαι τῶν διεθνῶν τούτων θεσμῶν, ἀλλ' ἡ μὲν Κοινωνία τῶν Ἐθνῶν δὲν ἤρρησε νὰ ἐκλείψῃ, ὁ δὲ Ὄργανισμὸς τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν, ἐκπροσωπούμενος ἀπὸ ἀντιπροσώπους 80 Ἐθνῶν ταλαντεύεται καὶ οὗτος, διότι ἡ κυριαρχοῦσα σκέψις των δὲν εἶναι ὁ σεβασμὸς τῶν ἐλευθεριῶν τῶν λαῶν, ἡ ἀναγνώρισις τοῦ δικαιώματος τῆς διαθέσεώς των, ἀλλ' ὁ ὑπολογισμὸς τῶν πολιτικῶν καὶ οικονομικῶν συμφερόντων τῶν μεγάλων Δυνάμεων. Μία ἀγωνία περισφίγγει τὰ στήθη τῆς ἀνθρωπότητος, ὅταν τὸ φάσμα νέου τρομεροτέρου πολέμου προβάλλεται εἰς τὸ προσκήνιον τῆς ἱστορίας τῶν λαῶν. Δὲν κατορθοῦται νὰ ἐπέλθῃ συνεννόησις τῶν Ἐθνῶν. Ἡ Ἐδρώπη ἀδυνατεῖ νὰ εὔρῃ τὴν ἐνότητά της, ἔχασε τὴν πρωτοπορείαν καὶ τὴν ἡγετικὴν τῆς θέσιν μεταξὺ τῶν λαῶν τῆς γῆς. Ἐπίστευσαν οἱ ἡγῆται τῶν Ἐθνῶν, ὅτι χάρις εἰς τὴν πρόοδον τῶν θετικῶν ἐπιστημῶν καὶ τὴν ἀπόκτησιν ποικίλων ἐπιστημονικῶν γνώσεων θὰ καθίσταντο ἱκανοὶ νὰ ἀδείξουν τὴν γενικὴν εὐημερίαν καὶ θὰ ἀπέκτων τὴν ἰκανότητα τῆς διακυβερνήσεως τῶν λαῶν. Ἀλλ' ἐφ' ὅσον ἐξέλιπε ἀπὸ τῆς συνειδήσεώς των τὸ χριστιανικὸν στοιχεῖον τοῦ πολιτισμοῦ, ἡ ἔννοια τῆς ἐλευθερίας περιορίσθη εἰς τὴν πολιτικὴν τῆς μορφῆς, πολιτικὴ δὲ ἐλευθερία εἶναι ὑπολογισμὸς συμφερόντων, δὲν ἐκφράζει τὸ πνευματικὸν βάθος τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ ἐλευθερία εἰς τὸν Χριστιανικὸν τῆς χαρακτῆρα βιοῦται ὡς δικαιοσύνη, ὡς ἀγάπη, ὡς ἀλληλεγγύη ἀτόμων καὶ Ἐθνῶν, ὡς δημιουργὸς δύναμις εἰς ὅλα τὰ ἐπίπεδα τῆς ζωῆς, ὡς ἐκουσία θυσία τῶν μὲν χάριν τῶν δέ. Ὅλα τὰ τελευταῖα πολιτικὰ γεγονότα, ὡς ὑπῆρξαν ἡ ἐπί-

θεσις διὰ τὴν διώρυγα τοῦ Σουέξ καὶ αἱ αἵματηρα συρράξεις τῆς Οὐγγαρίας εἶναι τὸ κορυφωμα τῆς ἠθικῆς κρίσεως τοῦ συγχρόνου πολιτισμοῦ καὶ χρεωκοπία τῶν πολιτικῶν συστημάτων τῆς διακυβερνήσεως τῶν λαῶν, τῆς ἐπιζητουμένης ἐπὶ τῇ βάσει φιλοσοφικῶν ὕλιστικῶν κοσμοθεωριῶν, τὰς ὁποίας ἐξεμαίευσαν τὰ δεδομένα τῶν θετικῶν ἐπιστημῶν.

VIII

Ἐντὸς αὐτῶν τῶν σχημάτων τῆς ζωῆς καὶ τῶν μονοπλευρῶν ἐπιστημονικῶν κατευθύνσεῶν τῆς ὑποῦται μόνῃ ἡ Ὁρθόδοξος Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία, ὡς σύνθεσις τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ ὡς μορφῆς καὶ τῆς Χριστιανικῆς ἐξ ἀποκαλύψεως ἀληθείας ὡς πνευματικοῦ βᾶθους, καὶ παραμένει ὡς Ἑλληνοχριστιανικὸν φῶς ποῦ φωτίζει τὴν ἐκπολιτιστικὴν πορείαν τῆς ἱστορίας, ποῦ θεωρεῖ τὸν ἄνθρωπον ὡς ὑπεράτατην ἀξίαν, ποῦ ὑπογραμμίζει τὴν ζωὴν ὡς χρέος. Ἡ Ὁρθόδοξος Καθολικὴ Ἐκκλησία συνθέτει τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν θείαν Χάριν διὰ τὰ προέλλη εἰς τὸ μέσον πᾶσα δημιουργία τοῦ πνεύματος εἰς κάθε ἐπίπεδον τῆς ζωῆς, διὰ τὰ ἐπικρατῆ ἐκάστοτε ἡ δικαιοσύνη μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν λαῶν, διὰ τὰ κυριαρχίᾳ ἢ ἀλληλεγγύῃ καὶ ἡ ἀμοιβαία ἐμπιστοσύνη τῶν Ἐθνῶν, διὰ τὰ δύναται τὰ θεμελιωθῆ ἐπ' αὐτῆς ἡ περὶμάχητος εἰρήνη εἰς ὅλον τὸν κόσμον, διὰ τὰ ἐπιλάμπη πανταχοῦ ἡ ἀγάπη, διὰ τὰ πραγματοποιῆται πάντοτε ἐντὸς τῆς ἱστορίας ἡ βασιλεία τοῦ Χριστοῦ ποῦ εἰναιῖκη κατὰ τοῦ κόσμου καὶ προβιβασμὸς τῆς ζωῆς εἰς τὴν Ἀνάστασιν, εἰς τὴν λήτρωσιν, εἰς τὴν αἰωνιότητα καὶ τὴν ἀθανασία. Οἱ λειτουργοὶ τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας, οἱ Ἐπίσκοποι, οἱ Ἱεροκλήρυκες, οἱ Διδάσκαλοι τῆς πιστεύοντες βαθέως εἰς τὴν ἀξίαν τῆς, εἰς τὸ νόημά τῆς ὀφείλουσαν νὰ ἀγωνίζονται καὶ διὰ λόγον καὶ διὰ τοῦ ἠθικοῦ των βίου σθεναρῶς κατὰ πάσης ἄλλης κοσμικῆς ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας, κατὰ πάσης ὕλιστικῆς κοσμοθεωρίας, κατὰ παντὸς φιλοσοφικοῦ συστήματος ἀφηρημένων ἰδεῶν, κατὰ πάσης αἰρέσεως, κατὰ παντὸς ἐκκλησιαστικοῦ σχίσματος, ποῦ ὑπονομεῶν τὴν πορείαν τῆς Ὁρθόδοξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Ἡ Χριστιανικὴ ἀλήθεια ποῦ ἀπεκαλύφθη εἰς τὸν κόσμον ὑπὸ τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ ὡς ἔργον θείας ἀπολυτρώσεως, ποῦ συγκινεῖ κάθε πονεμένη καρδίαν καὶ ἀνακαινίζει τὴν ζωὴν καὶ τὴν ὅλην Δημιουργίαν καὶ ὀδηγεῖ τοὺς λαοὺς εἰς πληρεστέρας μορφὰς πολιτισμοῦ, εἰς τὸν θρίαμβον τῆς ἀγάπης ὡς καθολικῆς ὠραιότητος, ἐγκλείεται εἰς τὸ πλήρωμά τῆς ἐντὸς τῆς Ὁρθόδοξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, φυλάσσεται ἐντὸς τῶν ὄρων τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων τῆς, ἐντὸς τῶν Μυστηρίων τῆς, ἐντὸς τῆς θείας Λειτουργίας, ἐντὸς τῆς λειτουργικῆς τῆς ζωῆς καὶ τῶν ὑψηλῶν διδαγμάτων τῆς, ἐντὸς τῆς πνευματικῆς ἱστορικῆς τῆς πορείας, κατὰ τὴν ὁποίαν ἄνθρωπος καὶ Θεὸς συμπράττουσαν διὰ τὰ ἀννῶσσαν τὴν ζωὴν ἀπὸ τῆς πτώσεως τῆς εἰς τὴν ἁμαρτίαν, διὰ τὰ τὴν ἀνακαινίσσαν, διὰ τὰ τὴν λυτρώσσαν ἀπὸ τοὺς νόμους τῆς ἀναγκαιότητος καὶ τοῦ θανάτου, διὰ τὰ τὴν ὀδηγήσσαν εἰς τὴν Ἀνάστασιν, εἰς τὴν θέωσιν, εἰς τὴν αἰωνιότητα, εἰς τὴν δόξαν.

† Ὁ Σάμου καὶ Ἰκαρίας ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ

ΑΓΙΟΓΡΑΦΙΚΟΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ ΑΓΙΩΝ ΕΟΡΤΑΖΟΜΕΝΩΝ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΜΑΡΤΙΟΝ ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ ΥΠΟΘΕΣΕΩΝ ΕΟΡΤΩΝ

† Ἡ παραβολὴ τοῦ Ἀσώτου υἱοῦ. Βουρὰ μὲ ἀγριοχαρουπιές, καὶ κάτωθεν αὐτῶν βόσκοντες χοῖροι καὶ τρώγοντες τὰ ξυλοκέρατα. Καὶ ὁ χοιροβοσκός, νέος, ρακένδυτος, τρώγων καὶ αὐτὸς ἐκ τῶν ξυλοκεράτων, τὰ ὁποία ρίπτει ἐκ τῶν δένδρων, καὶ κτυπῶν τοὺς κλάδους διὰ ράβδου. Καὶ παραπλεύρως, ὁ ἴδιος ἄσωτος υἱός, καθήμενος ἐπὶ πέτρας περιλυτός, ἔχων τὴν κεφαλὴν ἐστηριγμένην ἐπὶ τῆς χειρὸς του. Κάτωθεν δὲ τῆς παραστάσεως ταύτης εἰκονίζεται

Ὁ Ἐθαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου.
Τοιχογραφία ἐν τῷ ὁμωνύμῳ ναῷ τῆς Ρόδου.

Διὰ χειρὸς Φ. Κ.

ἐπίσημος οἶκος, καὶ ἐκ τῆς πύλης ἐξερχόμενος γέρον, ὅστις ἐναγκλίζεται μετὰ δακρῶν τὸν ἄσωτον υἱὸν του, ὁ ὁποῖος πίπτει κλαίων εἰς τὴν πατρικὴν ἀγκάλην.

† Οἱ Ἅγιοι Τεσσαράκοντα Μάρτυρες οἱ ἐν Σεβαστείᾳ. Λίμνη. Καὶ ἐντὸς αὐτῆς οἱ ἅγιοι γυμνοί, φέροντες μόνον περιζώματα περὶ τὴν ὄσφιν αὐτῶν, ἔχοντες τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας, συστρεφόμενοι δεινῶς ἐκ τοῦ φοβεροῦ ψύχους, καὶ σωθόμενοι δ' εἰς ἐπὶ τοῦ ἄλλου. Ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου αὐτῶν εἶναι πλήρης ὀδύνης καὶ ἐγκατεργήσεως, οἱ ὤμοι των ὑψωμένοι, οἱ πόδες ἐκ τῆς ἀγωνίας συνεστραμμένοι. Εἰς τὸ ἔμπροσθεν μέρος τῆς εἰκόνης παρίστανται δύο ἐκ τῶν μαρτύρων, βαστάζοντες νέον ψυχορραγοῦντα.

Πρὸς τὰ δεξιὰ εἰκονίζεται οἶκημα, ἐν εἶδει λουτροῦ, ἐκ τοῦ θόλου τοῦ ὁποῖου ἐξέρχεται φλόξ, μὲ ἀνοικτὴν τὴν θύραν, δι' ἧς εἰσέρχεται εἰς ἐκ τῶν Μαρτύρων, δελεασθεὶς ὑπὸ τοῦ πυρός, καὶ οὕτως ἀπολέσας τὸν στέφανον τοῦ μαρτυρίου. Ἄντ' αὐτοῦ, φαίνεται ἕτερος, εἰσορμῶν γυμνὸς μεταξὺ τοῦ σμήνους τῶν μαρτύρων. Εἶναι οὗτος ὁ δῆμιος, ὅστις, βλέπων τὴν ἀδάμαστον καρτερίαν τῶν ἁγίων, ἐπίστευσεν εἰς τὸν Χριστόν, καὶ συνεμαρτύρησε μετὰ τῶν τριάκοντα

έννεα, αναπληρώσας τὸν φυγάδα, καὶ λαβὼν τὸν στέφανον ἀντ' ἐκείνου.

Εἰς τὸ ἄνω μέρος τῆς εἰκόνας εἰκονίζεται ὁ Κύριος, εὐλογῶν ἀπὸ τῆς οὐρανόου ἀψίδος τοὺς Μάρτυρας, καὶ καταπέμπων τοὺς στεφάνους ἐπὶ τὰς κεφαλὰς τῶν τεσσαράκοντα μαρτύρων.

Εἰς τινὰς εἰκόνας ζωγραφοῦνται ἐν ἀπόπτῳ καὶ τινες ἀμαξίαι, μετφέρουσαι τὰ σώματα τῶν ἁγίων, ὅπως καὶ ὡσι. Διακρίνεται δὲ γυνὴ τις φέρουσα ἐπὶ τῶν ὤμων γυμνὸν τὸν υἱὸν αὐτῆς, ἕνα ἐκ τῶν μαρτύρων, ὅστις ἀνέπνεεν ἀκόμη διὰ τὸ ἀκμαῖον τῆς ἡλικίας, καὶ τρέχουσα ὀπισθεν τῶν ἀμαξῶν ὅπως ρίψη καὶ τοῦτον μετὰ τῶν λοιπῶν μαρτύρων, καὶ οὕτω μὴ στερηθῆ τῆς οὐρανόου βασιλείας.

† Ἀλέξιος, ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ. Νέος τὴν ἡλικίαν, μὲ ἐλαφρὸν γένειον καὶ κόμην ἀναταραγμένην, ὄψιν εἰς ἄκρον ἀσκητικὴν, μὲ δλέμμα πρᾶον καὶ ἄκακον. Εἶναι ἐνδεδυμένος χιτῶνα μὲ θραχίαις χειρίδας. Διὰ τῆς δεξιᾶς κρατεῖ σταυρόν, διὰ δὲ τῆς ἀριστερᾶς εἰλητάριον, φέρων τὴν ἐπιγραφὴν «Γλῶσαι ψελλίζουσαι μαθήσονται λαλεῖν εἰρήνην».

† Ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου. Οἶκος. Καὶ πρὸς τὸ ἀριστερὸν μέρος παρίσταται ὁ Ἀρχάγγελος Γαβριήλ, καταπτὰς τῶν οὐρανόων ἀψίδων, ἔχων τεταμένην τὴν δεξιὰν χεῖρα καὶ εὐλογῶν τὴν Παναγίαν, καὶ διὰ τῆς ἀριστερᾶς κρατῶν ράβδον ἐν εἶδει σκῆπτρου, ὡς ἄγγελιαφόρος τῆς θείας βουλῆς. Πρὸς τὸ δεξιὸν μέρος τῆς εἰκόνας εἰκονίζεται ἡ Θεοτόκος συνεσταλμένη μὲ σχῆμα ἐμψαῖνον φρόνησιν καὶ ταπεινῶσιν, καθημένη ἐπὶ θρόνου, μὲ τὴν κεφαλὴν κλίνουσαν, ὡς νὰ λέγῃ «Ἰδοὺ ἡ δούλη Κυρίου. Γένοιτό μοι κατὰ τὸ ρημὰ σου».

Κτίρια χαροποιὰ καὶ κουδούκλια σχηματίζουσι ποιητικὸν περιβάλλον, μὲ ἕνα πίδακα, εἰς τὸ μέσον, ἀναδίδοντα δροσερὸν ὕδωρ, «τὸ ὕδωρ τὸ ἀλλόμενον εἰς ζωὴν αἰώνιον». Πλησίον τῆς Θεοτόκου φαίνεται δοχεῖον πλήρες ἀνθέων, συμβολίζον τὴν παρθενίαν καὶ τὴν χαρὰν τῆς ἀγνότητος.

Τὸ ὄλον παρουσιαστικὸν τοῦ Ἀρχαγγέλου ἐνέχει χριστιανικὴν εὐδρεία. Μὲ τὸ ἐλαφρὸν σώμα του, περιτυλιγμένον εἰς τὸ εὐρύπτυχον ἱμάτιόν του, τὸ ὁποῖον ἀναδιπλοῦται ὀπισθεν αὐτοῦ εἰς τὸν ἀέρα, μὲ τὴν μίαν πτέρυγα ἀναπεπταμένην καὶ τὴν ἑτέραν συνεσταλμένην, μὲ τοὺς εὐλογημένους πόδας του, σπεύδοντας ὅπως ἐκπληρώσουν τὴν θεϊκὴν ἐντολήν, ἐμποιεῖ εἰς τὸν εὐλαθεῖ προσκονητήν, ἢ ἀρρενωπὴ καὶ σεμνὴ αὐτῆ μορφῆ, κατνυκτικὴν κατάπληξιν.

Εἰς τὸ ἄνω μέρος τῆς εἰκόνας εἰκονίζεται ἡ ἄψις τῶν οὐρανόων, ἐκ τῆς ὁποίας ἐξέρχεται θεῖα ἀκτίς, καταβαίνουσα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς Παναγίας, καὶ ἐντὸς αὐτῆς τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον.

† Ὁ ἅγιος Ἰωάννης τῆς Κλίμακος. Γέρων μακρυγένης, μὲ κόμην ἀναταραγμένην, τὴν

1. Καθὼς εἰς τὰς Ὀρθόδοξους εἰκόνας τοῦ Εὐαγγελισμοῦ εἰκονίζεται ὁ Ἀρχάγγελος κρατῶν κρῖνον. Ὁ κρῖνος ἐφευρέθη ὑπὸ τῶν ζωγράφων τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας, οἱ ὁποῖοι εἶναι ἐπιρρεπεῖς εἰς τοιαῦτα αἰσθητικὰ ποιήματα.

ΚΥΠΡΙΑΚΑ

ὑπὸ τῆς ὑπὸ τὴν Προεδρίαν τοῦ Μακαριώτατου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Δωροθέου «Πανελληνίου Ἐπιτροπῆς Ἀυτοδιαθέσεως Κύπρου», διοργανώθη τῇ 14ῃ παρελθόντος μηνὸς πανελληνίως ὠριαία σιωπηρὰ διαμαρτυρία, ἐν ὄψει τῆς Ἑλληνικῆς προσφυγῆς εἰς τὸν Ο.Η.Ε. Σχετικῶς ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος τὴν προτεραιὰν δεχθεὶς τοὺς δημοσιογράφους ἀνεκοίνωσε τὰ ἑξῆς:

«*Ἀῦριον Πέμπτην συζητεῖται εἰς τὸν Ο.Η.Ε. ἡ προσφυγὴ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως διὰ τὸ Κυπριακόν. Ἔχον δὲ ὑπ' ὄψιν μου καὶ τὴν συγκατάθεσιν τῆς Κυβερνήσεως, καλῶ τὸν εὐσεβῆ καὶ φιλόπατριν Ἑλληνικὸν Λαόν, ὅπως αὔριον 14ην τρέχοντος διαδηλώσῃ τὸν πόθον του διὰ τὴν Ἀυτοδιάθεσιν τῆς Κύπρου, πρὸς τοὺς ἰσχυροὺς τῆς Γῆς, διὰ σιωπηρᾶς διαμαρτυρίας. Ἦτοι α) διὰ τοῦ κλεισίματος τῶν καταστημάτων, Γραφείων, ἐπιχειρήσεων, ἐργοστασίων κλπ. ἀπὸ τῆς 12ης μέχρι τῆς 13ης ὥρας τῆς μεσημβρίας. β) Κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν διὰ τῆς στάσεως ὄλων τῶν τροχοφόρων καὶ μεταφορικῶν μέσων, ὅπου εὐρίσκονται. γ) Ἐπίσης κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν διὰ τῆς ἀποχωρήσεως τῶν πολιτῶν ἀπὸ τὰς ὁδοὺς ὥστε πᾶσα κίνησις νὰ σταματήσῃ.*

»*Παρακαλῶ τὸν Ἑλληνικὸν Λαόν ὅπως θελήσῃ καὶ ἐκδηλώσῃ κατὰ τὸν ὡς ἄνω τρόπον τὰ διακατέχοντα αὐτὸν Πατριωτικὰ αἰσθήματα διὰ τὴν Κύπρον μας. Νὰ τηρήσῃ ψυχραιμίαν καὶ νὰ ἀναθέσῃ τὴν ἐλπίδα του μὲ πίστιν εἰς τὸν Θεόν. Τὸ σύνθημα τῆς ἐνάρξεως καὶ λήξεως τῆς ἐκδηλώσεως τῆς ἀνωτέρω διαμαρτυρίας θὰ δοθῇ διὰ κωδωνοκρουσίας.*

»*Ἀνακοινῶ ἐπίσης ὅτι ἀποφάσει τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, τὴν προσεχῆ Κυριακῇ, θὰ ἀναπεμφθῶσιν εἰς τοὺς Ναοὺς μετὰ τὴν θείαν λειτουργίαν δεήσεις ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ αὐτοῦ σκοποῦ.»*

Ἐσαύτως ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος τῇ 13ῃ Φεβρουαρίου ἐπεσκέφθη μετὰ τῶν μελῶν τῆς Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Π.Ε.Α.Κ. τὸν Πρεσβευτὴν τῶν Η.Π.Α. κ. Ἀλλεν. Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος διηρμήνευσε πρὸς τὸν κ. Πρεσβευτὴν τὴν ζωηρὰν ἐπιθυμίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ ὅπως ἡ Ἀμερικανικὴ Κυβέρνησις συμπαρασταθῇ κατὰ τὴν διεξαχθησομένην ἐνώπιον τοῦ Ο. Η. Ε. συζήτησιν ἐπὶ τοῦ Κυπριακοῦ, ὑποστηρίζουσα τὸ δίκαιον τῆς Ἑλληνικῆς προσφυγῆς.

Ἀναφερθεὶς ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος εἰς τοὺς δεσμούς, οἵτινες συνδέουν τοὺς δύο Λαοὺς καὶ τοὺς ἀγῶνας τοὺς ὁποίους οὔτοι ἀπὸ κοινοῦ καὶ ὑπὲρ κοινῶν ἰδανικῶν διεξήγαγον, ἀπήυθινε ἐκκλησίαν ὅπως αἱ Ἠνωμένα Πολιτεῖαι, ἐπισφραγίζουσαι τὴν μέχρι τοῦδε φιλίαν των καὶ τὴν πρὸς τὸ δίκαιον ἀγάπην των καὶ ὡς ὑποστηρικταὶ τῆς ἐλευθερίας τῶν Λαῶν, ἐπιδείξωσι καὶ ἐν προκειμένῳ τὸ αὐτὸ ἐνδιαφέρον

ὄψιν ἀσκητικώτατος, μὲ θαθεῖαν ἔκφρασιν, αὐττηρὸς μετὰ συγκαταβάσεως, κρατεῖ εἰλητάριον, ἐφ' οὗ γέγραπται ρῆσις τις τοῦ Θεοπνεύστου καλῶμου του, ὡς «Εἰ τις δάκρυον ψυχικὸν ἐκτίησάτο, τούτῳ πᾶς τόπος εἰς πένθος ἀρμόδιος», ἢ «Εἰ τις κόσμον ἐμίσησεν, οὗτος λύπην διέφυγεν», καὶ ἄλλα.

ΦΩΤΙΟΣ ΚΟΝΤΟΓΛΟΥ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

'Η σιωπηρά διαμαρτυρία.

'Υπήρξεν έργον εδτοχοῦς κατά πάντα εμπνεύσεως και εδτοχεστάτης εκτελέσεως ή άποφασισθεία υπό τοῦ Μακαριωτάτου 'Αρχιεπισκόπου 'Αθηνῶν, ὡς Προέδρου τῆς Π. Ε. Α. Κ., εκδήλωσις διαμαρτυρίας ὑπέρ των δεινοπαθόντων αδελφῶν μας Κυπρίων, ἐν τῇ επιδιώξει τοῦ ἱεροῦ αἰτήματος των διὰ τὴν αὐτοδιάθεσιν και τὴν ἐλευθερίαν των.

'Αντι πάσης δὲ ἄλλης εκκλήσεως πρὸς τοὺς βύοντας

και τὴν αὐτὴν ὑποστήριξιν τῶν δικαίων ὑπὲρ ὧν ἀγωνίζονται οἱ Κύπριοι.

Κατὰ τὴν ἐπακολουθήσασαν μακρὰν συζήτησιν ὁ κ. πρεσβευτὴς ἐδήλωσεν ὅτι ἤκουσε μὲ πολλὴν συγκίνησιν τὴν εκκλησίαν, διαβεβαιώσας ὅτι τὰ πρὸς τὸν 'Ελληνικὸν Λαὸν αἰσθήματά του εἶναι εἰλικρινῶς φιλικά, προσέθεσε δὲ ὅτι θὰ ἐνισχύσῃ τὰ ὑπ' αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ θέματος ἡδὴ μεταδοθέντα εἰς τὴν Κυβέρνησιν του, διαβιβάζων τὰ τοῦ σημερινοῦ διαβήματος τῆς «Πανελληνίου 'Επιτροπῆς Αὐτοδιαθέσεως Κύπρου».

'Επίσης ὁ Μακαριώτατος, ἐν τῇ ιδιότητι αὐτοῦ ὡς Προέδρου τῆς Π.Ε.Α.Κ., κατόπιν τῶν νέων ἐν 'Αρμοχάστῳ τουρκικῶν βανδαλισμῶν, ἀπηύθυνε πρὸς τὸν Γενικὸν Γραμματέα τοῦ Ο.Η.Ε. τὴν κάτωθι τηλεγραφικὴν διαμαρτυρίαν:

«'Αγρίαν ἐπιδρομὴν Τουρκικῶν σιφῶν κατὰ Λευκωσίας ἐθαυρύνει Βρετανικῶν ἀρχῶν κατοχῆς Κύπρου ἠκολούθησε χθὲς ἐπίθεσις κατὰ ἀόπλων ἀθῶων 'Ελλήνων 'Αρμοχάστου μὲ τραγικὸν ἐπίλογον ἐμπρησμοῦ, λεηλασίας, και δεκάδας τραυματισμῶν. Κατέστη ἐκ τούτων σαφὲς ὅτι εὐρισκόμεθα πρὸ καλῶς μελετηθέντος και συντονισμένου σχεδίου ἐξοντώσεως Κυπριακοῦ 'Ελληνισμοῦ συμπράξει 'Αγγλων δυναστῶν και Τουρκικῆς μειονότητας, παρὰ τούτων ὑποκινουμένης, ἐπὶ σκοπῶ παρατάσεως δουλείας Κύπρου. Διεμμενόντες αἰσθήματα ἀγανακτήσεως σύμπαντος 'Ελληνικοῦ Λαοῦ, ἐκφράζομεν κατά-πληξιν ἐνώπιον ἀδραναίας διεθνῶν 'Οργανισμῶν και ποιούμεθα εκκλησίαν ἄμεσον ἀνταπόκρισιν Ο.Η.Ε. εἰς εὐθύνην αὐτοῦ, περιφροῦρησιν εἰρήνης και προστασίαν δικαιώματος ζωῆς και ἐλευθερίας πάντος Λαοῦ. Συνέχισις ἐπικρατούσης τρομοκρατίας αἵματος και πῦρός εἰς Κύπρον ἐγκυμονεῖ σοβαροτάτους κινδύνους διὰ παγκόσμιον ἀσφάλειαν και εἰρήνην και θέτει πρὸ σκληρᾶς δοκιμασίας κῆρος Ο.Η.Ε.' Αναμένομεν ἄμεσον παρέμβασιν σας, λίγην δραστηκῶν μέτρων, προστασίαν σφαγιαζομένου Κυπριακοῦ 'Ελληνισμοῦ και ἀναγνώρισιν ἀσκήσεως δικαιώματος αὐτοδιαθέσεώς του.

Δ ω ρ ὀ θ ε ο ς

'Αρχιεπίσκοπος 'Αθηνῶν και πάσης 'Ελλάδος
Πρόεδρος τῆς Πανελληνίου 'Επιτροπῆς
Αὐτοδιαθέσεως Κύπρου».

Τηλεγραφικᾶς διαμαρτυρίας ἀπηύθυνεν ἐξ ἄλλου ὁ Μακαριώτατος πρὸς τὸν Πρόεδρον τῶν Η. Π. Α. κ. 'Αϊζενχάουερ και πρὸς τὴν ἐν Παρισίοις Γραμματείαν τοῦ Ν.Α.Τ.Ο.

στεγανῶς τὰ ὠτά των ἰσχυροῦς τῆς Γῆς, ὁ 'Ελληνικὸς Λαὸς εκλήθη σοφώτατα εἰς σιωπηλὴν εκδήλωσιν τῶν συναισθημάτων του, ἡ ὁποία ὑπῆρξε συγκλονιστικώτερα πάσης ἄλλης φύσεως εκδήλωσεως, και ἐξόχως ἐμφαντικὴ και τῆς ἠθικῆς του περιορίσεως, ἀλλὰ και τοῦ ψυχικοῦ του ἄλγους διὰ τὴν τόσον ἄδικον μεταχειρίσιν του.

Μόλις ἐδόθη τὸ σχετικὸν σύνθημα και ἤχησαν πρὸς τοῦτο οἱ κἀδανες τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τῆς Μητροπόλεως, ἐνεκρώθη τελείως ἐπὶ μίαν ὀλόκληρον ὥραν ἡ ζωὴ τῆς πόλεως. Και μέσα εἰς τὴν ἀπόλυτον ἐκείνην ἀκίνησιν και σιγὴν, δὲν ἠκούετο τίποτα ἄλλο εἰμὴ οἱ παλμοὶ τῶν καρδιῶν ὀκτῶ ἑκατομμυρίων 'Ελλήνων. Και οἱ στοχασμοὶ ὄλων ὑπόπτεροι ἐφέροντο πρὸς τὴν μακρονήν νῆσον τῆς ἐξορίας τοῦ Μακαρίου, και περιεπτύσσοντο τοὺς μαρτυρικοὺς ἀδελφούς μας Κυπρίους. Και ἦτο ἡ βαθεῖα ἐκείνη και νεκρικὴ σιωπὴ, ἡ ὁποία ἠπλώθη ὑπὲρ πᾶσαν 'Ελληνικὴν πόλιν και ἀνὰ τὴν ὑπαιθρὸν μας, μέχρι και τοῦ πλέον ἀκραίου ἀγροτικοῦ συνοικισμοῦ, ὄρκος ἄφρονος και ἱερός, ὁ ὁποῖος ἐδίδετο τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀπὸ τοὺς Πανέλληνας, ὅτι δὲν θὰ λησμονήσουν ποτὲ τοὺς γενναίους βλαστοὺς τῆς Κύπρου, τῶν ὁποίων τόσον ἐγκληματικῶς ἐκόπη ἀπὸ τοὺς τυραννοὺς τῆς τὸ νῆμα τῆς ζωῆς των, και ἐχύθη τὸ τίμιον αἷμά των διὰ τὴν 'Ελλάδα.

'Ἦτο ἀκόμη κατανοητικὴ προσευχὴ πρὸς τὸν 'Εσταυρωμένον, νὰ ἐνισχύῃ τὸ μαρτύριον τῶν ἀδελφῶν μας ἐκεῖ κάτω. Και νὰ εὐδοκήσῃ νὰ κυλισθῇ ταχέως ἀπὸ τοὺς 'Αγγέλους του ὁ βαρὺς λίθος τοῦ μνημεῖου των. Και ἦτο προσέτι ὑπόμνησις ὑψηλὴ πρὸς τοὺς Κοσμοκράτορας, ὅτι ὁ Σταυρὸς και ἡ 'Ελευθερία ὑπῆρξαν πάντοτε τὸ ἱερὸν λάβαρον, και ἡ διφυῆς λατρεία τῆς Φυλῆς μας.

'Αλλὰ ταυτοχρόνως ὑπῆρξεν ἡ σιωπὴ ἐκείνη και ἡ πλέον κραυγαλέα διακήρυξις, ὅτι ἐν τῇ 'Ιστορίᾳ ὑπάρχει και ζῆ ἔσσει ἡ Νέμεσις, τιμωρὸς δικαία και ἀσπληρὰ κάθε ὑπερκόμπου και ἀχαλινώτου ἐγωῖσμοῦ και πάσης ἀθθαδείας.

Πλησίον ἐδῶ εἰς τὰς ἱεράς μας 'Αθήνας ὑπάρχει ὁ Ραμνοῦς. Και ὅπως ἱστορεῖται, οἱ Πέρσαι ἐκστρατεύοντες ἐναντίον τῆς 'Ελλάδος μας ἔφεραν ἀπὸ τὴν νῆσον Πάρον μέγα μάρμαρον, τὸ ὁποῖον ἐφαντάζοντο, ὅτι θὰ ἔστησαν ὡς τρόπαιον περιφανὲς τῆς μελλούσης νίκης των. Και ὅμως ἐκ τοῦ μαρμάρου αὐτοῦ, ἀντὶ νὰ γλυφῶσιν και νὰ χαραχθῶσιν ἐπ' αὐτοῦ οἱ θρίαμβοὶ των, ὁ μέγας Φειδίας βραδύτερον κατεσκεύασε περίφημον ἄγαλμα τῆς θεᾶς Νεμέσεως, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐχαράχθη ἡ ἐξῆς ἐπιγραφή:

«Πρὶν με λίθον Πέρσαι δεῦρ' ἤγαγον, ὄφρα τρόπαιον στήσονται νίκας. Εἰμὶ δὲ νῦν Νέμεσις.»

'Ο Κωνσταντῖνος Οἰκονόμος ὁ ἐξ Οἰκονόμων.

Τὰ ἑκατὸν ἔτη, ἅτινα διέρρευσαν ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Κωνσταντῖνου Οἰκονόμου τοῦ ἐξ Οἰκονόμων, οὐδόλως ἠλάττωσαν τὴν αἴγλην, ἡ ὁποία περιβάλλει τὴν μνήμην τοῦ μεγάλου αὐτοῦ ἀνδρὸς τῆς 'Ελληνικῆς 'Εκ-

κλησίας. Οὗτος ἀναμφιβόλως ὑπῆρξε μία ἀπὸ τὰς ἐξοχωτέρας φυσιογνωμίας αὐτῆς καὶ εἰς τῶν ἐπιφανεστέρων ἐκπροσώπων τῆς προεπαναστατικῆς καὶ μετεπαναστατικῆς πνευματικῆς κινήσεως.

Ἡ παρὰ τὸ θυσιαστήριον διακονία αὐτοῦ ἐπὶ ὀλοκλήρους δεκαετηρίδας· ἡ λαμπρὰ ἐκπαιδευτικὴ καὶ κηρυκτικὴ αὐτοῦ δράσις ἐν Θεσσαλίᾳ, Θεσσαλονικίᾳ, Σμύρῃ, Κωνσταντινουπόλει καὶ Ρωσίᾳ· ἡ ἀρχαιομάθεια καὶ πολυμαθία αὐτοῦ· ἡ ἐπιστημονικὴ ἀριότης του· ἡ πολυσχιδῆς συγγραφικὴ αὐτοῦ δράσις ἐπὶ ἐκκλησιαστικῶν, ἱστορικῶν, πρακτικῶν καὶ φιλολογικῶν θεμάτων· ἡ παρασημοφορία αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Ρωσίας καὶ τοῦ βασιλέως τῆς Πρωσίας, ὡς καὶ ἡ ἀπονομὴ εἰς αὐτὸν τιμῶν ὑπὸ τῆς Ρωσικῆς Ἀκαδημίας καὶ τῆς Πρωσικῆς τοιαύτης, τοῦθ' ὅπερ ὑπῆρξε μία προβολὴ τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τὴν Ἑυρώπην — πάντα ταῦτα ἀποτελοῦν βεβαίως χαρακτηριστικὸς τίτλος τοῦ κληρικῶ αὐτοῦ.

Ἄλλ' ἐκεῖνο, ὅπερ κατέστησε τὴν ἀκτινοβολίαν αὐτοῦ λαμπροτέραν εἶναι ἡ θερμὴ ἀγάπη αὐτοῦ πρὸς τὰς παραδόσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας καὶ ἡ συμβολὴ αὐτοῦ εἰς τὴν τακτοποίησιν τῶν πραγμάτων τῆς Ἀυτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τῶν σχέσεων αὐτῆς πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον. Βεβαίως τὸ συντηρητικὸν αὐτοῦ πνεῦμα τὸν ὠδήγηε εἰς ὀξείας ἐκδηλώσεις ἐναντίον τῶν φιλελευθέρων ἀντιπάλων του καὶ ἰδίως ἐναντίον τοῦ Θεοκλήτου Φαρμακίδου. Ἄλλ' ἡ δέξις αὐτῆ, οὐδέποτε ὠδηγοῦσα αὐτὸν εἰς ἀπαράδεκτους ὑπερβολάς, ἐξηγεῖται ἐκ τῆς φλογερᾶς αὐτοῦ προσηλώσεως εἰς τὰς πεποιθήσεις καὶ τὴν ἰδεολογίαν αὐτοῦ, ἣτις ἀπέβλεπεν εἰς τὴν δόξαν τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία διὰ πάντα ταῦτα ἐπὶ τῇ συμπληρώσει ἑκατονταετίας ἀπὸ τοῦ θανάτου αὐτοῦ, μὲ τὴν λαμπρὰν πρωτοβουλίαν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου, ἀπεφάσισε νὰ τιμῆσῃ ἰδιαζόντως τὴν μνήμην αὐτοῦ.

Ἡ προικοδότησις νεανίδων.

Ὡς ἀναγράφομεν εἰς τὰ «Χρονικά», ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος, παραστὰς εἰς τὴν τελετὴν τῆς προικοδοτήσεως χιλίων ἀπόρων Ἑλληνίδων κορασίδων, ἐξῆρθε μὲ θερμότητος καὶ ἐμπνευσμένους λόγους τὴν μεγάλην σημασίαν τοῦ γεγονότος τούτου, πὸν ἀποτελεῖ τὸν νέον καρπὸν τοῦ ἀσιγιάστου ἀνθρωπιστικοῦ ζήλου καὶ τῆς φλογερᾶς ἀγαθοεργου διαθέσεως τῶν Βασιλέων μας.

Τῷ ὄντι. Ἡ προικοδότησις ἀπόρων κορασίδων ἀποτελεῖ εὐτυχὲς γεγονός. Καὶ ἐξυπηρετεῖ σωτηρίους κοινωνικοὺς σκοποὺς. Διότι εἰς τὴν ἐποχὴν μας ἡ οἰκογένεια δέχεται πανταχόθεν καταγμιστικὰ πυρὰ, καὶ παντοῖαι ὑπονομεύσεις ζητοῦν νὰ τὴν ὑποσκάψουν καὶ νὰ τὴν καταρρίκνουν.

Ἡ Ἐκκλησία, ὡς γνωστόν, δὲν θεωρεῖ τὸν γάμον ὡς θεσμόν πὸν προσδιορίζεται ἀπὸ τοὺς νόμους τῆς συνήθους καὶ τετριμμένης ζωῆς. Ἄλλ' ὡς μυστήριον ἱερὸν, διὰ τοῦ ὁποίου ἐνοῦνται τὰ πεπρωμένα δύο ὄντων. Καὶ διὰ τοῦ ὁποίου οἱ φυσικοὶ δεσμοὶ μεταμορφοῦνται εἰς πνευματικούς.

Πᾶσα λοιπὸν προσπάθεια, ἡ ὁποία ἀποβλέπει εἰς

τὴν στήριξιν τοῦ θεσμοῦ τοῦ γάμου καὶ εἰς τὴν καταφυγὴν τῶν νέων μας εἰς τὸν σωστικὸν λιμένα τῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς, εἶναι προσπάθεια εὐλογημένη ἀπὸ τὸν Θεόν. Ἄλλὰ καὶ ἐδεργερτικὴ διὰ τὸ ἔθνος μας, τοῦ ὁποίου καὶ ἡ ἠθικὴ καὶ ἡ ὄλικὴ δύναμις ἀξάνει διὰ τῆς δημιουργίας νέων οἰκογενειῶν.

Θέλομεν διὰ τοῦτο νὰ πιστεύωμεν, ὅτι ὅλοι οἱ δυνάμενοι θὰ ἐνισχύσουν τὴν ὠραίαν προσπάθειαν τῶν Βασιλέων μας, εἰς τρόπον ὥστε ὁ νέος αὐτὸς τομεὺς τῆς Κοινωνικῆς προνοίας νὰ ἐδεργερτῆ ὁλοῦν ἀξιακόμενον τὸν ἀριθμὸν τῶν προικοδοτουμένων νεανίδων, καὶ νὰ συντελῆ εἰς τὴν δημιουργίαν νέων εὐτυχῶν οἰκογενειῶν.

Ἡ ἀναγέννησις τῆς παιδείας.

Εἶναι λίαν εὐχάριστον τὸ γεγονός, ὅτι ἡ Ἀνωτάτη Συναμοσπονδία Γονέων τῶν μαθητῶν τῆς Ἑλλάδος προσπαθεῖ νὰ καταστήσῃ αἰσθητὸν εἰς τὴν Πολιτείαν, ὅτι πρέπει νὰ ληφθοῦν μέτρα πρὸς βελτιώσιν τῆς Παιδείας.

Ἀναμφιβόλως ἡ κατάστασις τῆς Ἑλληνικῆς Παιδείας δὲν εἶναι ἀνθηρὰ. Δὲν εἶναι μόνον αἰσθηταὶ αἱ ἐλλείψεις εἰς τοὺς τομεῖς τοῦ διδακτικοῦ προσωπικοῦ καὶ τῶν σχολικῶν κτιρίων. Καὶ τὸ Πρόγραμμα τῶν μαθημάτων χεῖζει πολλῶν βελτιώσεων καὶ μεταβολῶν.

Ἄλλ' ἡ λήψις μέτρων πρὸς διόρθωσιν τῶν κακῶς κειμένων δὲν πρέπει νὰ γίνῃ μετὰ σπουδῆς καὶ ἐπιπολαίας ἀντιγραφῆς ξένων συστημάτων. Αἱ μεταβολαὶ πρέπει νὰ γίνων οὐχὶ κατὰ τρόπον σπασμοδικόν, ἀλλὰ μετὰ ἐνδελεχῆ μελέτην τῶν ἀναγκῶν τῆς παιδείας καὶ τῶν ληπτέων μέτρων. Ἡ ἀνακαίνισις τῶν ἀναλυτικῶν προγραμμάτων τῶν μαθημάτων δι' ἀπομακρύνσεως ἀχρηστων ἐπουσιωδῶν γνώσεων καὶ διὰ προσθήκης οὐσιωδεστέρων στοιχείων, ἡ διαφοροποίησις τοῦ προγράμματος εἰς τὰ σχολεῖα θηλέων καὶ ἡ προσπάθεια πρὸς δημιουργίαν ἀρίτων καὶ ὀλοκληρωμένων προσωπικοτήτων πρέπει νὰ εἶναι πτυχαὶ τινεσ τῆς προσπαθείας πρὸς ἀναγέννησιν τῆς Ἑλληνικῆς Παιδείας.

Ἰδιαίτερα προσοχὴ δέον νὰ καταβληθῆ εἰς τὸ ζήτημα τῆς προσαρμογῆς τοῦ προγράμματος εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν τῶν ἐλληνοχριστιανικῶν ἀξιῶν καὶ ἰδεωδῶν. Εἶναι λ. χ. ἀπαράδεκτον εἰς τὰ σχολεῖα τῆς Ἑλλάδος, ἣτις σεμνύνεται διὰ τὴν ἐλληνοχριστιανικὴν τῆς παράδοσιν, νὰ διδάσκωνται περικοπαὶ ἀσημάντων ἐνίοτε ἔργων τῆς ἀρχαίας φιλολογίας καὶ νὰ μὴ διδάσκωνται περικοπαὶ ἐκ τοῦ Χρυσοστόμου ἢ τοῦ Μεγάλου Βασιλείου. Ἡ χριστιανικὴ πίστις δὲν πρέπει νὰ εἶναι διακοσμητικὸν στοιχεῖον τῆς παιδείας μόνον κατὰ τὰς ἐορτάς, ἀλλὰ πρέπει νὰ διαποτίτῃ πάσας τὰς ἐκφάνσεις αὐτῆς πρὸς δημιουργίαν γνησίων χριστιανικῶν βιωμάτων εἰς τὰς ψυχὰς τῶν μαθητῶν. Ἐὰν αὐτοὶ οἱ Τοῦρκοι προσπαθοῦν σήμερον νὰ ἐπαναφέρουν τὸ θρησκευτικὸν πνεῦμα εἰς τὴν ἐκπαιδευσιν αὐτῶν, πολὺ περισσότερον τὰ Ἑλληνικὰ Σχολεῖα πρέπει νὰ ἐμπνέωνται ὑπὸ γνησίον χριστιανικοῦ πνεύματος. Μόνον τοιοῦτοτρόπως οἱ Ἕλληνες μαθηταὶ θὰ ἔχων τὰς προϋποθέσεις, διὰ νὰ ἀποβοῦν ὀλοκληρωμένοι προσωπικότητες.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ίερά Σύνοδος

Ἡ Ίερά Σύνοδος, ἔλθουσα εἰς συνεννόησιν μετὰ τῆς Κυβερνήσεως ἀπέστειλε διὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ ἱκανήν ποσότητα σταφίδος ὡς προσφοράν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος πρὸς τὸν δεινοπαθήσαντα Οὐγγρικὸν λαόν.

Ἡ Ίερά Σύνοδος, ἐπὶ τῷ σκοπῷ τῆς ὑπάρξεως διαρκoῦς ἐπικοινωνίας μετὰ τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἐνέκρινεν ὅπως τὸ Πατριαρχεῖον Ἀντιοχείας ἀποκτήσῃ ἐν Ἀθήναις Μετόχιον. Πρὸς τοῦτο ὡς ναὸς Μετοχιακὸς θὰ χρησιμοποιηθῇ τὸ ἐν τῷ συνοικισμῷ Βύρωνος Ἀθηνῶν ναίδριον τῆς ἁγίας Βαρβάρας.

Τὴν ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Δημητριάδος ὑποβληθεῖσαν τῇ Ίερᾷ Συνόδῳ παραίτησιν ἀπὸ τῶν καθηκόντων αὐτοῦ λόγω ὑγείας καὶ γήρατος ἀπέδεξετο ἡ Ίερά Σύνοδος, ἐκφράσασα τὴν εὐαρέσκειαν αὐτῆς πρὸς τὸν παραιτηθέντα, διὰ τὴν πολυετῆ καρποφόρον δράσιν αὐτοῦ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ.

Προτάσει τοῦ Μακαριωτάτου ἡ Ίερά Σύνοδος ἐνέκρινεν ὅπως ἀγαθοὶ ἱερεῖς ὑπηρετοῦντες παρὰ τῇ Ίερᾷ Ἀρχιεπισκοπῇ Ἀθηνῶν ἀποσταλῶσιν εἰς τὰς ἐπαρχίας καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, πρὸς ἐξομολόγησιν τῶν χριστιανῶν καὶ κηρυκτικὴν ἐργασίαν.

Κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς ἱ. Συνόδου τῆς 20ῆς παρ. προτάσει τοῦ Μακαριωτάτου Προέδρου κατηρτίσθη Συνοδικὴ Ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Ὑδρας καὶ Σάμου καὶ τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ περιοδικοῦ «Ἐκκλησία» κ. Θεοδοσ. Σπεράντσα, πρὸς σύνταξιν προγράμματος ἑορτασμοῦ τῆς συμπληρώσεως ἑκατονταετίας ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ δειμνήστου πρεσβυτέρου Κωνσταντίνου Οἰκονόμου τοῦ ἐξ Οἰκονόμων, συμπληρουμένης τῇ 9ῃ ἀρξαμένου μηνός. Ἀποφάσει τῆς Ίερας Συνόδου ἐπιμνημόσυνον λόγον θὰ ἐκφωνήσῃ ὁ Ἀρχιγραμματεὺς Αὐτῆς πανοσιολ. Ἀρχιμανδρίτης κ. Χρυσόστομος Θέμελης.

Κατὰ τὴν ὡς ἄνω συνεδρίαν ὁ Μακαριώτατος Πρόεδρος εἰσηγήθη ὅπως εἰς κατάλληλον χώρον τῶν Ἀθηνῶν στηθῇ ἀναμνηστικὴ στήλη, εἰς μνήμην τῶν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς κατοχῆς καὶ τοῦ συμμοριτοπολέμου ἐκτελεσθέντων κληρικῶν τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἡ πρότασις ἐνεκρίθη παμψηφεί καὶ γίνονται ἤδη αἱ σχετικαὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐνέργειαι.

Ο.Δ.Ε.Π. — Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ο.Δ.Ε.Π. συνῆλθεν ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Δωροθέου τὴν 15ην καὶ 20ην παρελθόντος μηνός καὶ ἤσυχολήθη περὶ διάφορα θέματα τρεχούσης φύσεως.

Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν

Τῇ 11ῃ Φεβρουαρίου ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος προσέτη συνεδρίας τῆς Ίερας Συνόδου.

Αὐθημερὸν ἐδέχθη τὸν πρόεδρον τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ κ. Γεωργακόπουλον.

Τῇ 12ῃ τοῦ αὐτοῦ μηνός ἡ Α. Μακαριότης, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἐδέχθη τὸν Ὑπουργὸν Οἰκονομικῶν κ. Θηβαῖον, τὸν Ὑπουργὸν Προεδρίας Κυβερνήσεως κ. Τσάτσον, τοὺς Ὑφυπουργοὺς Συγκοινωνιῶν κ. Καραπιπέρην καὶ Γεωργίας κ. Μανέντην, ἠκροάσθη δὲ τῆς ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Δημάρχου Ἀθηναίων Ἐπιτροπῆς Δήμων καὶ Κοινοτήτων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἐπισκέφθη τὸν Ἀντιπρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως κ. Ἀποστολίδην.

Τῇ ἐπομένῃ, 13ῃ Φεβρουαρίου, προσέτη συνεδρίας τῆς Ίερας Συνόδου. Τὸ ἀπόγευμα ἐπισκέφθη μετὰ τῶν μελῶν τῆς Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Π. Ε. Α. Κ. τὸν Πρεσβευτὴν τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν Ἀμερικῆς κ. Ἄλλεν.

Τῇ 14ῃ τοῦ αὐτοῦ μηνός προήδρευσε συνεδρία τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Αὐθημερὸν ἐδέχθη εἰς ἀκρόασιν τὸ Συμβούλιον τοῦ Συλλόγου Ἱεροψαλτῶν.

Τῇ 15ῃ Φεβρουαρίου τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον ἐπισκέφθη ὁ πρεσβευτὴς τοῦ Λιβάνου κ. Ἀδὶπ Ναχᾶς.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς αὐτῆς ἡμέρας προήδρευσε συνεδρία τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ο.Δ.Ε.Π.

—Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος, συνεχίζων τὰς ἐπιθεωρήσεις τῶν ἱερῶν Ναῶν ἐπισκέφθη τὴν Κυριακὴν, 17ην παρελθόντος μηνός, τοὺς ἱεροὺς Ναοὺς Ἁγίας Αἰκαταρίνης καὶ Μεταμορφώσεως Πλάκας. Εἶτα μεταβὰς εἰς τὸν ἱερὸν Μητροπολιτικὸν Ναὸν Ἀθηνῶν ἀνέπεμψε δέησιν ὑπὲρ τοῦ Κυπριακοῦ ἀγῶνος. Ἐν συνεχείᾳ ἡ Α. Μακαριότης ἐπισκέφθη τὸν πρεσβευτὴν τοῦ Λιβάνου κ. Ναχᾶς καὶ τὸν Ὑπουργὸν Ἐσωτερικῶν καὶ προσωρινῶς Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων κ. Μακρῆν.

Τὰς ἀπογευματινὰς ὥρας τῆς αὐτῆς ἡμέρας παρέστη ἐν τῇ Στρατιωτικῇ Λέσχῃ Ἀθηνῶν εἰς τὴν ὑπὸ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως ἐπίδοσιν εἰς ἀπόρους κορασιῶδες βιβλιαρίων προικοδοτήσεως. Κατὰ τὴν πρὸς τοῦτο διοργανωθεῖσαν τελετὴν, ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἐξῆρε τὴν σημασίαν τοῦ Βασιλικοῦ τούτου ἔργου διὰ τοῦ ἀμέσως κατωτέρω δημοσιευομένου πλήρους ἐξάρσεως καὶ ἐθνικοῦ παλμοῦ λόγου Αὐτοῦ:

Μεγαλειότατε,

Εἶμαι ἐντυχῆς παρέχων τὴν εὐλογίαν τῆς Ὀρθοδόξου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν νέαν αὐτὴν ἐκδηλώσιν τῆς ἀκαταπαύστου Ἐθνωφελoῦς προσπάθειας τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος πρὸς εὐτυχίαν τοῦ λαοῦ Τῆς, διὰ τῆς καθιερώσεως τοῦ θεσμοῦ τῆς προικοδοτήσεως ἀπόρων Ἑλληνίδων κορασιῶν.

Ὁ εὐσεβὴς Ἑλληνικὸς λαὸς οὐδέποτε διεχώρισε τὴν Ἐθνικὴν ἀπὸ τὴν Θρησκευτικὴν του ζωὴν. Καὶ εἰς τὴν ἱστορικὴν καὶ μεγαλοῦρον διαδρομὴν του διὰ μέσον τῶν αἰῶνων, ἡ Ἐκκλησία του ὄχι μόνον δὲν ἀπουσίασε ποτὲ καὶ δὲν ἐστάθη ἀδιάφορος, ἀλλ' αὐτὴ καὶ ἀπουρηχόμενον ἐκάστοτε τὸν ἔθρῳμανε, καὶ εἰς τὰς καταγίδας τῶν ἀτυχῶν του, αὐτὴ ὑπέρξεν ἡ Κιβωτὸς τῆς Σωτηρίας του.

Πῶς εἶναι δυνατόν λοιπὸν νὰ σιωπήσῃ κατὰ τὴν στιγμὴν αὐτὴν, καὶ νὰ μὴ ἐκδηλώσῃ τὴν ἄφατον χαρὰν τῆς καὶ τὴν συγκινήσιν τῆς, διὰ τὴν νέαν ὑψηλὴν διακονίαν τῆς Μεγαλειότητος Σας εἰς τὸν τρισάγιον ναὸν τῆς Πατρίδος, τοῦ ὁποῦ ἐτάχθη παρὰ τοῦ Παντεπόπτου Θεοῦ ἐπιστάτης καὶ ἐφοροῦ;

Συνγκινεῖ βαθύτατα, Μεγαλειότατε, πᾶσαν Ἑλληνικὴν ψυχὴν ὁ ἔνθεος ζῆλος, ἡ ὑψηλὴ ἀταπάρτησις καὶ ἡ ἀδάμαστος θεληματικότης τοῦ Βασιλικοῦ ἡμῶν Οἴκου, διὰ τὴν πραγματοποιήσιν τῆς εὐτυχίας τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, καὶ διὰ τὴν δλοῆν μεγαλυτέραν ἀνώψωσιν τῆς ἠθικῆς καὶ δίκαιης στάθμης τῆς ζωῆς του.

Ἡ στοργικὴ καὶ ἀποδοτικότης ἐκ μέρους τῶν Βασιλέων του παρακολούθησις τῶν δυσχερῶν καὶ τῶν ἀγωνιῶν του, καὶ ἡ πολλαπλῶς καὶ πολυμόχθως ἐκδηλουμένη δραστηριότης, μεθ' ἧς Σεῖς καὶ ἡ Α. Μ. ἡ Βασιλίσσα Φρειδερίκη ἀσχολεῖσθε, διὰ μίαν ὑψηλοτέραν, ἀνωτέραν καὶ ἀληθινὰ πολιτισμένην διαβίωσιν του, βεβαιωθῆτε ὅτι ἔχει αἰχμαλωτίσει τὴν καρδίαν τοῦ Ἐθνoῦς.

Καὶ ὁ λαὸς μας, ἐμπνεόμενος ἀπὸ τὴν διάχτην αὐτὴν στοργικότητα καὶ ἀγάπην Σας, ἀντλεῖ θάρρος, παρηγορεῖται διὰ τὰς κακοπραγίας του, καὶ ἡ δύναμις του «ἐν ἀσθενείᾳ τελευουμένη» μετουσιοῦται εἰς πίστιν φλογερὰν διὰ τὰ ὑψηλὰ πεπωμένα τῆς Φυλῆς μας. Καὶ εἶναι ἔτοιμος εἰς τὸν βωμὸν τοῦ καθήκοντος καὶ τῶν ἀνωτέρων ἰδανικῶν, νὰ θυσιάσῃ τὴν ζωὴν του ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν. Ἱερεῖα ἄλλως τε τοῦ χρέους καὶ τῆς θυσίας ὑπέρξε πάντοτε ἡ χώρα αὐτή, ἐφ' ἧς τόσον εὐκλεῶς Βασιλεύετε.

Αἱ χίλια, Μεγαλειότατε, αὐταὶ κόραι, τὰς ὁποίας σήμερον μετὰ τὴν Χριστιανικὴν Σας αὐτὴν χειρονομίαν καὶ μετὰ ἀληθινὴν Πατρικότητα προικοδοτεῖτε, θὰ γίνων καὶ χίλιοι ἀστεῖρονοι χρόνοι εὐχῶν καὶ εὐλογιῶν διὰ τὴν εὐτυχίαν τοῦ Βασιλικοῦ Σας Οἴκου. Ἀλλὰ καὶ θὰ εἶναι ἀκόμη καὶ χίλιοι ἀρραγεῖς θεμέλιοι λίθοι, διὰ τὴν θεμελιώσιν τοῦ οικοδομήματος τῆς κοινωνικῆς ἐπιπραγίας, καὶ γενικώτερον τῆς εὐτυχίας τοῦ Ἐθνoῦς μας. Διότι οὐδὲν στηρίζει τόσο τὸ ἔθνος, ὅσον ἡ κοινωνικὴ Δικαιοσύνη καὶ ἡ ἀγάπη μεταξὺ τῶν πολιτῶν, τὴν ὁποίαν ἐνετειλάτο πρὸς ἡμᾶς ὁ Κύριος.

Καὶ αἱ λόγια τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας, ἥτοι ἡ ἐμπρακτος ἐφαρμογὴ τῆς ἠθικῆς διδασκαλίας τοῦ Χριστιανισμοῦ διὰ τῆς φιλαλληλίας καὶ τῆς θερμουργοῦ πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπης καὶ

ἀρωγῆς, ὑπῆρξαν μία νέα ἔκπαιγλος εἰκὼν εἰς τὴν τότε κοινοκινήν ζωὴν, ἣ ὅποια συνήρασε τὰς ψυχὰς, καὶ συνετέλεσε τὰ μέγιστα εἰς τὴν κατάλυσιν τῆς εἰδωλολατρείας, καὶ εἰς τὴν ἀνακαινίσιν τοῦ κόσμου διὰ τοῦ Ἐθαγγελίου.

Καὶ εἶναι βέβαιον, Μεγαλειότατε, ὅτι τὰ εὐγενῆ καὶ χριστιανικά συναίσθημα ἀγάπης πρὸς τὸν λαὸν Σας, τὰ ὅποια τόσο πλουσίως καὶ τόσο ισχυρῶς θερμαῖνον τὴν ψυχὴν Σας καὶ τόσο ἐνεργῶς καὶ συγκινητικῶς ἐκδηλοῦνται κατὰ τὴν στιγμὴν αὐτὴν, γενικευόμενα ἀπὸ τὸ ὕψηλόν Σας παράδειγμα ἐν τῷ μέσῳ τῆς κοινωνίας ἡμῶν, θὰ κατακαύσουν καὶ θὰ ἐξαφανίσουν καὶ ἐν τῷ παρόντι πᾶσαν φρυγανώδη ἕλην καὶ κάθε ζιζάνιον, τὸ ὁποῖον τυχὸν φύεται εἰς τὸν Ἐθνικὸν μας ἀγρόν.

Σήμερον τὸ μέλλον τοῦ Κόσμου ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ἠθικῆς ἀνηρώσεως τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἀπὸ τὴν ἐπιφρόνησιν τῆς ἐπιταγῆς τοῦ Χριστοῦ, ὅπως ἀγαπᾶμεν ἀλλήλους. Καὶ γεωργούμενον τὸ ἔδαφος τῆς Ἑλλάδος μας, ὅπως γεωργεῖται σήμερον ἀπὸ τὰς Ὑμετέρας Μεγαλειότητας, θ' ἀποδώσῃ τάχιστα ὡς ἀγλαὸς καρπὸς νέας Δόξας καὶ νέα Ἐθνικά μεγαλοεργήματα.

Καὶ διὰ τοῦτο, ἐπευλογῶν καὶ πάλιν τὴν νέαν ταύτην Ἐθνοφελῆ Σας προσπάθειαν, εὐχομαι εὐτυχῆ καὶ μακρὰ νὰ εἶναι τὰ ἔτη Ὑμῶν καὶ τοῦ Βασιλικοῦ ἡμῶν Οἴκου.

—Τῆ πρωΐα τῆς 18ης Φεβρουαρίου ἡ Α. Μακαριότης ὁ Ἀρχιεπίσκοπος προέστη συνεδρίας τῆς Ἱ. Συνόδου, τὸ δὲ ἀπόγευμα ἐδέχθη τοὺς ἐπισκεφθέντας τὴν Κύπρον Αὐστράλους κ. Ντάνσεν, βουλευτὴν καὶ τὸν κ. Μπαρκλέυ, ὕψηγητὴν τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Σίδνεϋ. Ἐν συνεχείᾳ παρέστη ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ «Παρασσοῦ» εἰς τὴν ὑπὸ τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλείσεως ἐπίδοσιν τῶν πτυχίων εἰς τὰς ἀδελφὰς τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ.

—Τῆ 20ῆ Φεβρουαρίου προέστη συνεδρίας τῆς Ἱ. Συνόδου. Ὡσαύτως προήδρευσε συνεδριῶν τῆς «Πανελληνίου Ἐπιτροπῆς Αὐτοδιαθέσεως Κύπρου» καὶ τοῦ Κ. Συμβουλίου τοῦ Ο. Δ. Ε. Π.

—Τῆ ἐπομένῃ (21η) προέστη συνεδριῶν τοῦ Ἀχιλλοπούλειου Κληροδοτήματος, τοῦ Δ. Συμβουλίου τοῦ Ὀρφανοτροφείου Βουλαιαγμένης καὶ τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

—Τῆ 22α τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἡ Α. Μακαριότης ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἐδέχθη τὸν Ὑφυπουργὸν Ἐξωτερικῶν κ. Σκέφριν.

—Τῆ αὐτῆ ἡμέρᾳ ἐπισκέφθη τοὺς Ἱ. Ναοὺς Ἀγ. Ἀναργύρων καὶ Ἀγ. Δημητρίου Ὑψρη καὶ τὸν Ἱ. Ναὸν Κοιμησεως Θεοτόκου Χριστοκοπίδου.

—Τῆ 24η Φεβρουαρίου ἐτελέσθη ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ Ναῷ δοξολογία καὶ ἀνεπιμέμφθη δεήσις ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου ἐπὶ τῇ συμπληρώσει 25ετίας ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τοῦ Σώματος Ἑλληνίδων Ὀδηγῶν καὶ 50ετίας ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τοῦ Σώματος Ἑλλήνων Προσκόπων.

Παρέστησαν ἡ Α. Β. Υ. ὁ Διάδοχος, ἡ Πριγκίπισσα Σοφία καὶ ὁ Ὑπουργὸς Ἐσωτερικῶν καὶ προσωρινῶς Παιδείας κ. Μακρῆς.

Κατὰ τὸ τέλος τῆς τελετῆς, ὁ Μακαρ. Ἀρχιεπίσκοπος ἀπηύθυνε τὴν ἑξῆς ὠραίαν προσλαλίαν:

Ὑψηλότατοι,

Τέκνα μου ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Δὲν ἀποκρύπτω τὴν χαρὰν μου τὴν πληροῦσαν κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην τὴν ψυχὴν μου, ἐπὶ τῇ ἐν προσευχῇ συνάξει ὑμῶν τῶν Ἑλληνίδων Ὀδηγῶν καὶ τῶν Προσκόπων ἐν γένει.

Ἐὰν πάντοτε χαίρομεν καὶ κωχώμεθα ἐν Κυρίῳ ἐπὶ τῇ παρουσίᾳ πολλοῦ Ἐκκλησιασματος εἰς τοὺς Ἱεροὺς Ναοὺς, ἰδιαίτερον ὅμως αἰσθανόμεθα χαρὰν, ὅταν τὸ Ἐκκλησιασμα τοῦτο ἀποτελεῖται ἀπὸ νέους καὶ νεανίδας, διότι ἡ ἡλικία αὕτη, δεχομένη τὰς ἐπιθέσεις τῆς κακότητος, ἣ ὅποια ἐπικρατεῖ εἰς τὴν ζωὴν, μὲ τὸ νὰ επικαλεῖται τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν πορείαν τοῦ βίου αὐτῆς, μαρτυρεῖ ὅτι ἐσβεθεῖ καὶ ὅτι ἐπιζητεῖ τὴν συμπαράστασιν τῆς ἐξ ὕψους δυνάμεως, διὰ τὴν ἐκκλήρωσιν τῆς ὕψιλης αὐτῆς ἀποστολῆς ἐν τῇ συγχρόνῳ κοινωνίᾳ.

Ἡ Ἐκκλησία χαίρει ὁμολογουμένως, διότι συνήχθητε σήμερον εἰς τὸν Ἱερόν τοῦτον Ναόν, ἵνα εὐχαριστήσητε τῷ χορηγῷ παντὸς ἀγαθοῦ Θεῷ, ἐπὶ τῇ συμπληρώσει 25ετίας ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τοῦ Σώματος Ἑλληνίδων Ὀδηγῶν, καὶ 50ετίας ἀπὸ τῆς συστάσεως τοῦ Προσκοπισμοῦ.

Τὸ παγκόσμιον τοῦτο ἴδρυμα, ἐν τῇ προσπάθειᾳ αὐτοῦ νὰ συνενώσῃ εἰς ἐθνεγενεῖς θρησκευτικῶς σκοποῦς, ὅσον τὸ δυνατόν,

περισσότερους νέους καὶ περισσότερας νέας, ἀποτελεῖ μίαν εὐλογημένην προσπάθειαν, ἣ ὅποια βάσιν ἔχει τὴν ἀπέραντον χριστιανικὴν ἀγάπην πρὸς πάντα ἄνθρωπον καὶ τὴν ποικιλοτρόπον ἐξυπηρέτησιν αὐτοῦ.

Οἱ θεομοὶ τοῦ Ὀδηγικοῦ καὶ Προσκοπικοῦ Σώματος εἶναι ὠραῖοι καὶ ἐπαυετοί. Οὕτως ὁ λόγος τῆς τιμῆς, ὁ ὁποῖος πρέπει πάντοτε νὰ εἶναι σεβαστός· ὁ σεβασμός καὶ ἡ ὑπακοή πρὸς τοὺς νόμους τοῦ κράτους, πρὸς τοὺς βαθμοφόρους τοῦ Σώματος καὶ ἐν γένει πρὸς τοὺς ἀνωτέρους· τὸ νὰ κάμῃ τις μίαν καλὴν πράξιν κάθε ἡμέραν· τὸ νὰ φέρεται φιλικῶς πρὸς ὄλους· τὸ νὰ εἶναι εὐγενῆς καὶ προσήνης· τὸ νὰ ἀγαπᾶ καὶ νὰ προστατεύῃ τὰ ζῶα καὶ τὰ φυτὰ· τὸ νὰ εἶναι εὐνοειδέης· τὸ νὰ διατηρῆ τὴν ψυχραιμίαν, νὰ αἰσιοδοξῆ καὶ νὰ εὐθυμῆ ἐν μέτρῳ πάντοτε· τὸ νὰ εἶναι ἐργατικὸς καὶ οἰκονόμος, καὶ τὸ νὰ διατηρῆ ἀγνότητα εἰς τὰς σκέψεις, εἰς τοὺς λόγους καὶ εἰς τὰς πράξεις, ὅλα αὐτὰ εἶναι ἕνας πολίτιμος κώδιξ ἀγωγῆς Ἑλληνοπροπεύς καὶ Χριστιανικῆς, διὰ τοῦ ὁποῖου μορφοῦνται χαρακτηρῆς χρήσιμοι εἰς τὴν κοινωνίαν, εἰς τὴν πατρίδα ἡμῶν καὶ εἰς τὴν ἁγίαν ἡμῶν Ἐκκλησίαν.

Σήμερον, ἀγαπητοί μου, εἶναι γνωστὰ αἱ ὀλιστικαὶ τάσεις καὶ αἱ ὀλιστικαὶ ὁραταί, αἱ ὁποῖαι λυμαινόμεναι τὴν νεανικὴν ἡλικίαν. Διὰ τοῦτο ὁ ὀργανισμὸς τοῦ Προσκοπισμοῦ ἐν τῇ ἀγαπητῇ ἡμῶν πατρίδι εἶναι ἕνας φάρος φωτεινός, ὁ ὁποῖος καλεῖ τοὺς θέλοντας νὰ καταταγῶσιν εἰς αὐτὸν νὰ ἔλθωσιν, ἵνα εὐρωσιν ἐκεῖ εὐγενῆ καὶ κοινωφελῆ ἀπασχόλησιν, καὶ καλλιεργήσωσι τὰς ἀγαθὰς κλίσεις καὶ διαθέσεις, ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ κοινῶ καλοῦ.

Αἱ ἀρχαὶ τοῦ Σώματος τῶν Προσκόπων καὶ τῶν Ὀδηγῶν εἶναι ἀπαύρασμα τῶν ἀρχῶν τῆς ἁγίας ἡμῶν Θερησκείας, ἣ ὅποια τονίζει καὶ ὑπογραμμίζει, ὅτι ἡ νεότης φερέλλει νὰ εἶναι ἀφωσιωμένη εἰς τὸ ἅγιον τοῦ Θεοῦ θέλημα, νὰ φυλάττῃ ἀκέραιον τὸν ψυχικὸν αὐτῆς θησαυρόν, νὰ ἐτοιμάζεται διὰ τὴν περαιτέρω πορείαν τῆς ζωῆς, νὰ εἶναι φιλόπατρις καὶ φιλόανθρωπος, νὰ ἔχη σεβασμὸν πρὸς τοὺς ἀνωτέρους τῆς, νὰ εἶναι ζωντανὸς τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν μέλος, νὰ προάγῃται ἐν τῇ ἐνώσει καὶ τῇ ἀρετῇ, νὰ μοσῆ τὸ κακὸν, νὰ πράττῃ δὲ πάντοτε τὸ ἀγαθόν, νὰ εἶναι ἀγνή εἰς τὸ σῶμα καὶ εἰς τὴν ψυχὴν.

Ὑπῆρξεν εὐχῆς ἔργον τὸ ὅτι, ἐπὶ τῇ συμπληρώσει 25ετίας ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τοῦ Σώματος τῶν Ἑλληνίδων Ὀδηγῶν καὶ 50ετίας ἀπὸ τῆς συστάσεως τοῦ Προσκοπισμοῦ ἀνὰ τὸν κόσμον, συνήχθημεν εἰς κοινὴν προσευχὴν καὶ εὐχαριστίαν.

Ἐγχομαι, λοιπόν, ἐξ ὅλης καρδίας ἵνα ὁ Προσκοπισμὸς, τὸν ὁποῖον οἱ ἐσβεβέστατοι Βασιλεῖς ἡμῶν περιβάλλουσι μετ' ἰδιαίτερας στοργῆς, ἐπιτελέσῃ πολλὰ κοινωφελῆ ἔργα καὶ ὅπως ἡ ἀρχομένη νέα εἰκοσιπενταετία καὶ πεντηκονταετία ἀποβῶσι σταθμὸς μεγίστης προόδου ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῆς πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπης καὶ τῆς ἐξυπηρέτησεως τῆς φιλάτης ἡμῶν πατρίδος.

Ὑπομνήσκωμεν πρὸς ὑμᾶς τὸ «Αἰὲν ἀριστεύειν». Ἀμήν.

—Κατὰ τὸ διάστημα τοῦ διαρρευσαντος δεκαπενθημέρου ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἐδέχθη ἐπίσης τὸν τ. Πρωθυπουργὸν κ. Παν. Κανελλόπουλον, τὸν Γεν. Γραμματέα τοῦ Ὑπουργείου Δημ. Ἔργων κ. Βασιλειάδην, τὸν Διευθυντὴν τῆς ἐφημερίδος «Ἐθνικὸς Κήρυξ» κ. Παράσχον, τὸν καθηγητὴν τοῦ Πανεπιστημίου κ. Ν. Λούβαριν, τὸν Γενικὸν Διευθυντὴν Βασ. Κτημάτων κ. Δρούβαν κ. ἄ.

—Ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν ἐξεδόθη ἐγκύκλιος, δι' ἧς ἐντέλλονται οἱ εὐλαβεστάτοι Πρόεδροί τῶν Ἐνοριακῶν Φιλ. Ταμείων, ὅπως προτρέψωσι τὰς κυρίας τῶν Ἐνοριακῶν Φιλ. Ταμείων, ἵνα συνεργασθῶσι μετὰ τῶν κυριῶν τῆς Ἐταιρείας Προστασίας Γήρατος πρὸς ἀποδοτικώτερον καρποφορίαν τοῦ διενεργουμένου, ἐγκρίσει τοῦ Ὑπουργείου Προνοίας, ἐράνου ὑπὲρ τῶν ἀπώρων καὶ ἀσθενῶν γερόντων.

Μητροπολιτικὸν Συμβούλιον. Τὸ Μ. Σ. τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν συνήλαθε τὴν 21ην Φεβρουαρίου ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Εὐρίπου κ. Ἀλεξίου καὶ ἠσχολήθη περὶ διάφορα θέματα τρεχούσης φύσεως.

Ἐπισκοπικὸν Δικαστήριον. Τὸ Ἐ. Δ. τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν συνεδρίασε τὴν 18ην καὶ 25ην παρελθόν-

τος μηνός υπό τήν προεδρίαν του θεοφιλεστάτου 'Επισκόπου Ευρίπου κ. 'Αλεξίου και ήσυχολήθη περί διαφόρους υποθέσεις κληρικῶν τῆς 'Ι. 'Αρχιεπισκοπῆς.

ΕΠΑΡΧΙΑΙ

'Ιερά Μητρόπολις Φιλίππων, Νεαπόλεως και Θάσου

'Επιστέλλουσιν ἡμῖν ἐκ Καβάλας, ὅτι ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Φιλίππων, Νεαπόλεως και Θάσου κ. Χρυσόστομος, οὔτινος ἡ ὑπερτριακονταετής γόνιμος και ἀποδοτική ἐργασία εἶναι ἀξία παντός ἐπαίνου, ἀνέλαβεν ἐπ' ἐσχάτων τήν διά του ἐν Καβάλα τμήματος του 'Ελληνικού 'Ερυθρού Σταυρού, οὔτινος τυγχάνει Πρόεδρος, περιθαλπῖν τῶν ἐνενήκοντα ἐν τῇ πόλει τῆς Καβάλας ἀπροστατεύτων γερόντων και γραιῶν, μέχρις οὗ λειτουργήσῃ τὸ Πουλίδειον Γηροκομεῖον τῆς Φιλοπτώχου 'Αδελφότητος τῶν Κυριῶν. Οὕτως ὁ Σεβασμιώτατος ἐξεδήλωσεν ἐμπράκτως τήν στοργικὴν μέριμναν τῆς 'Εκκλησίας πρὸς ἀνακούφισιν τῆς γεροντικῆς ἡλικίας.

Ὡς ἐπιτέλεσμα δὲ τῶν δραστηρίων και ἀόκνων προσπαθειῶν του ὁ Σεβ. Μητροπολίτης κ. Χρυσόστομος, ἀφοῦ κατέρωθεσε νὰ οἰκοδομηθῇ ὑπερογδοήκοντα ναοὺς ἐν τῷ κατοικουμένῳ πρότερον ὑπὸ τῶν Μωαμεθανῶν τμήματι τῆς ἐπαρχίας του, ἀνήγειρε ἤδη ὠραῖον και εὐρύχωρον Μητροπολιτικὸν μέγαρον, οὔτινος τὰ ἐγκαίρια θὰ τελεσθῶσι τὸν ἐπόμενον μῆνα.

'Ιερά Μητρόπολις Κυθήρων

Τῇ 20ῇ 'Ιανουαρίου, πρωτοβουλία του Σεβ. Μητροπολίτου Κυθήρων κ. Μελέτιου, συνεκροτήθη εἰς τὴν 'Ιεράν Μοῦνην τῆς Παναγίας Μυρτιδιωτίσσης Κυθήρων Παγκυθηραϊκῆ συνέλευσις, καθ' ἣν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης κ. Μελέτιος ἀνέπτυξε τὰ ἀπασχολοῦντα τὴν νῆσον θέματα, ὡς τὸ του Γυμνασίου, του Οἰκοτροφείου, του Εἰρηνοδικείου, τῆς γεωργικῆς ἀξιοποιήσεως τῆς νήσου κλπ. 'Ἐν τῇ ἐκείνῃ συνέλευσιν διὰ ψηφίσματος ἐξουσιοδοτήθη τὸν Σεβ. Μητροπολίτην κ. Μελέτιον, ὅπως ἐκπροσωπήσῃ τὴν νῆσον και τὸν λαὸν τῶν Κυθήρων και ἐπιδιώξῃ τὴν λύσιν ὅλων τῶν ἐκκρεμιῶν ζητημάτων τῆς νήσου. Διὰ τοῦ αὐτοῦ ψηφίσματος ἐκφράζεται ἡ ἐμπιστοσύνη και ὁ σεβασμὸς του λαοῦ τῆς νήσου πρὸς τὸ πρόσωπον του Σεβασμιωτάτου, ὅστις τόσον ἐξαιρετικὴν δραστηριότητα ἐπιδεικνύει και ἀδιακόπως μοχθεῖ διὰ τὴν προαγωγήν και ἀνάπτυξιν τῶν Κυθήρων.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τῇ 10ῇ 'Ιανουαρίου συνήλθεν ὑπὸ τὴν προεδρίαν του Οἰκουμεικοῦ Πατριάρχου κ. 'Αθηναγόρα ἡ ἐπὶ τῶν οικονομικῶν του Πατριαρχείου 'Επιτροπὴ και ἐξήτασε τὸ θέμα τῆς εὐρύτερας ἀναδιοργανώσεως τῶν οικονομικῶν του Πατριαρχείου.

—'Ἡ ἐπὶ τοῦ ἀνακαινισμού τῶν καταστραφέντων ἱερῶν Ναῶν 'Επιτροπὴ συνεχίζει τὸ ἔργον αὐτῆς, συνεπικουρουμένη πρὸς τοῦτο ὑπὸ τῆς καταρτισθείσης ἐπιτροπῆς 'Αρχιτεκτόνων. 'Ἡδὴ συνεπληρώθησαν αἱ ἐργασίαι πρὸς διαπίστωσιν τῶν ζημιῶν 34 ἱερῶν Ναῶν.

—Κατὰ τὴν γενομένην τὴν 5ην παρ. μηνὸς συνεδρίαν τῆς 'Ι. Συνόδου ἀνεγνώσθη ἀπαντητικὸν γράμμα του Πατριάρχου Μόσχας κ. 'Αλεξίου, δηλοῦντος ὅτι ἔλαβε τὰ Πατριαρχικά Γράμματα, δι' ὧν ἐρωτᾶται, ἐὰν ἡ Ρωσικὴ 'Εκκλησία θὰ μετᾶσχη ἢ οὐ του ἐν Λάμπει τῆς 'Αγγλίας κατὰ τὸ 1958 συγκληθησομένου συνεδρίου τῆς 'Αγγλικανικῆς 'Εκκλησίας, και ὅτι σχετικῶς θ' ἀπαντήσῃ ἐν καιρῷ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

'Ἐν τῷ «Πανταίνῳ» τῆς 15ης 'Ιανουαρίου δημοσιεύεται τὸ ἀπὸ 13-10-1956 Πατριαρχικὸν Γράμμα του Μακ. Πατριάρχου 'Αλεξανδρείας κ. Χριστοφόρου, δι' οὗ ἀπολύεται του θρόνου τῆς Μητροπόλεως Νουβίας ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Νουβίας κ. 'Ανθιμος, ὡς ἀναλαβὼν καθήκοντα καθηγητοῦ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Θεσσαλονίκης.

—'Ἡ νέα Πατριαρχικὴ Οἰκονομικὴ 'Επιτροπὴ (Π.Ο.Ε.) συνήλθε τὴν μὲν 11ην 'Ιανουαρίου εἰς προκαταρκτικὴν συνέλευσιν, τὴν δὲ 24ην του ἰδίου μηνὸς εἰς τὴν πρώτην τακτικὴν συνέλευσιν αὐτῆς.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ

'Υπὸ τῆς 'Ιερᾶς Συνόδου τῆς 'Εκκλησίας τῆς 'Ελλάδος, ὡς και ἀνωτέρω ἀνεγράφη, ἐνεκρίθη ἡ ἐν 'Αθήναις Ἰδρυσις Μετοχίου του Πατριαρχείου 'Αντιοχείας. Τὴν ἀπόφασιν τῆς ταύτης ἡ 'Ιερά Σύνοδος ἐγνώρισε δι' ἐγγράφου Αὐτῆς πρὸς τὸ 'Ελληνικὸν 'Υπουργεῖον τῶν 'Ἐσωτερικῶν, παρακαλοῦσα αὐτῷ ὅπως διαβιβάσῃ ταύτην καταλλήλως τῷ Μακαριωτάτῳ Πατριάρχῳ 'Αντιοχείας.

—Κατὰ πληροφορίας ἐκ Δαμασκοῦ, ἡ 'Ιερά Σύνοδος τῆς 'Εκκλησίας 'Αντιοχείας, κατόπιν προτάσεως τῆς Α. Θ. Μ. του Πατριάρχου κ. 'Αλεξάνδρου, ἐξελέξατο 'Επίσκοπον 'Εδέσσης τὸν Πανσο. 'Αρχιμανδρίτην κ. 'Αλεξάνδρον Ράαμπι.

—Οἱ Σεβ. Μητροπολίται Βηρυττοῦ κ. 'Ηλίας Σαλίμπυ και Σιδῶνος κ. Παῦλος Χούρη ἐπεσκεπθήσαν τὴν Σοβιετικὴν 'Ἐνωσιν ὡς προσκεκλημένοι τῆς Ρωσικῆς 'Εκκλησίας. 'Ἐν Μόσχῃ παρεπίδημει ἐπίσης ὁ Σεβ. Μητροπολίτης 'Ηλιουπόλεως κ. Νήφων Σάββα, ὅστις τυγχάνει μέλος του Παγκοσμίου Συμβουλίου τῆς Εἰρήνης.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΥΠΡΟΥ

Τῇ 20ῇ 'Ιανουαρίου, ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς ὀνομαστικῆς ἐορτῆς του Μακ. 'Αρχιεπισκόπου Κύπρου κ. Μακαρίου, ἐτελέσθη ἐν τῷ καθεδρικῷ ναῷ του 'Αγ. 'Ιωάννου Λευκωσίας ἐόρτιος λειτουργία, χοροστατοῦντος του θεοφιλεστάτου Χωρεπισκόπου Σαλαμῖνος κ. Γενναδίου. 'Υπὲρ του ἐξορίστου 'Αρχιεπισκόπου ἐτελέσθη ἐπίσης δέησις τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἐν τῷ ἱερῷ Ναῷ 'Αγ. Διονυσίου 'Αρεοπαγίτου 'Αθηνῶν.

—'Υπὸ του θεοφίλ. Χωρεπισκόπου Σαλαμῖνος κ. Γενναδίου ἀπεστάλη πρὸς τὸν Γενικὸν Γραμματέα του Ο.Η.Ε. τηλεγράφημα, δι' οὗ ζητεῖται ὅπως ἐπισκεφθῇ τὴν νῆσον ἐπιτροπὴ τῶν 'Ηνωμένων 'Εθνῶν πρὸς διεξαγωγήν ἐρεῦνης ἐπὶ τῆς ἐπικρατούσης καταστάσεως.

—Τῇ 21ῇ 'Ιανουαρίου συνελήφθησαν εἰς τὸ χωρίον 'Αγρός τῆς Κύπρου οἱ ἱερεῖς Αὐγουστῆς Παπαχριστοδούλου και 'Ηρακλῆς Τσαγγαρίδης. Οὕτως ὁ ἀριθμὸς τῶν μέχρι σήμερον συλληφθέντων ἱερέων ἀνῆλθεν εἰς 37.

—'Ανεκινώθη ὅτι ἡ νέα σειρά γραμματοσήμεων, ἧτις θὰ εἶναι ἀφιερωμένη εἰς τὸν Μακαριώτατον 'Αρχιεπίσκοπον κ. Μακάριον, θὰ κυκλοφορήσῃ ἐντὸς τῶν προσεχῶν ἡμερῶν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Οἱ Δανοὶ ἐπίσκοποι ἔγραψαν εἰς τὸν Πατριάρχην Μόσχας 'Αλέξιον, ἵνα οὗτος χρησιμοποίησῃ πᾶσαν τὴν πνευματικὴν αὐτοῦ ἐπιτροπὴν πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ἐλευθερίας, ἀποκατάστασιν τῆς εἰρήνης και κατάπαυσιν τῶν δεινῶν του Οὐγγρικοῦ λαοῦ. Ὁ Πατριάρχης 'Αλέξιος, ἀπαντήσας εἰς τοὺς Δανούς ἐπισκόπους, ἔγραψεν εἰς αὐτοὺς μεταξύ ἄλλων τὰ ἑξῆς: «Μεθ' ὑμῶν ἐκφράζομεν και ἡμεῖς τὴν βαθεῖαν συμπάθειάν μας διὰ τὸν Οὐγγρικὸν λαόν, ὅστις ἐξηναγκάσθη νὰ βαστάσῃ πρωτοφανῆ φορτίον δεινοπαθημάτων, ὡς ἀποτέλεσμα τῆς μοιραίας ροῆς τῶν γεγονότων. Δὲν ἐπαύσαμεν νὰ ἰκετεύωμεν τὸν Πολυεύσπλαγγχον Κύριον, ἵνα καταπέμψῃ τὸ ἔλεος Αὐτοῦ εἰς τὸν βασανιζόμενον Οὐγγρικὸν λαόν. 'Ἄλλ' ὡς ἀναπέμψωμεν εὐχαριστίας πρὸς τὸν Κύριον! 'Ἡ εἰρήνη βασιλεύει πάλιν ἐν Οὐγγαρῖᾳ και ὁ λαὸς αὐτῆς ἔχει ἐπιστρέφει εἰς τὰ δημιουργικὰ ἔργα. Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν προσπάθειαν πρὸς ἀνακούφισιν του Οὐγγρικοῦ λαοῦ και ἐνίσχυσιν τῶν προσπαθειῶν του διὰ τὴν ἀνοικοδόμησιν, ἡ 'Ορθόδοξος Ρωσικὴ 'Εκκλησία ἡσθάνθη ὡς καθήκον τῆς νῆς συνεισφέρει διὰ τὴν ἀγίαν αὐτὴν ὑπόθεσιν...».

—Συμφώνως πρὸς ἀνακοίνωσιν του ραδιοφωνικοῦ σταθμοῦ τῆς Μόσχας, ἀνώτεροι ὑπάλληλοι τῆς ἐν Καίρῳ Ρωσικῆς πρεσβείας ἐνεχείρισαν εἰς ἀντιπροσώπους του «Κοπτικῷ 'Ορθόδοξον Πατριαρχεῖον τῆς Αἰγύπτου» ἐν τοῖς 4300 δολ-λαρίων ὡς ἐν δῶρον ἐκ τῆς Ρωσικῆς 'Ορθόδοξου 'Εκκλησίας πρὸς τὰ θύματα τῆς 'Αγγλο-Γαλλο-Ἰσραηλιτικῆς ἐπιθέσεως».

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΣΕΡΒΙΑΣ

Εἰς τὸ Μουσεῖον τοιχογραφιῶν του Βελιγραδίου ἦνοιξε κατ' αὐτὰς ἡ ἔκθεσις νέων ἀντιγράφων τοιχογραφιῶν, διασωθειῶν εἰς ἱστορικὰς μονὰς τῆς Σερβίας. 'Ἡ ἀντιγραφή τῶν τοιχογραφιῶν ἐγένετο τὸ παρελθὸν θέρος και φθινόπωρον. Τὰ ἐκθέματα εἶναι 50 και ἔχουν ἐκτεθῆ εἰς τρεῖς μεγάλας αἰθού-

σας του Μουσείου. "Όπως ιδιαίτερον ενδιαφέρον προκαλοῦν αἱ τοιχογραφαίαι τῶν μονῶν Ραβάνιτσα καὶ Ρέσαβα, οἱ ὁποῖαι μέχρι τοῦδε δὲν ἔχουν δημοσιευθῆ ἢ φωτογραφηθῆ. Ἐπίσης εἶναι ἀξία μνείας τὰ ἀντίγραφα τοιχογραφιῶν τῆς μεσαιωνικῆς μονῆς Ράματσα, αἱ ὁποῖαι ἀπεκαλύφθησαν τὸ παρελθὸν ἔτος. Μερικαὶ τῶν τοιχογραφιῶν αὐτῶν περιέχουν ἐνδιαφέροντα πορτραῖτα τῶν Σέρβων ἡγεμόνων τοῦ τέλους τοῦ 14 αἰῶνος.

— Τὸ 1946 ἰδρύθη εἰς τὴν Γιουγκοσλαβίαν εἰδικὴ κρατικὴ ὑπηρεσία πρὸς προστασίαν τῶν ἱστορικῶν μνημείων. Ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς ὑπηρεσίας αὐτῆς ἐτέθησαν πλὴν τῶν ἄλλων μνημείων καὶ αἱ μοναὶ καὶ οἱ ναοὶ τοῦ ἔχον ἱστορικὸν καὶ καλλιτεχνικὸν ἐνδιαφέρον. Τὸ ἐν λόγω Ἰδρυμα, ἐπιχορηγούμενον ὑπὸ τοῦ κράτους πλουσιοπάρως, ἔχει ἀναπτύξει ἀξιόλογον δρᾶσιν ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν συντήρησιν τῶν ἱστορικῶν μνημείων καὶ τὴν διάσωσιν τῶν ἀγιογραφιῶν. Τὸ Ἰδρυμα φροντίζει ἐπίσης καὶ διὰ τὴν διαφήμισιν τῶν θησαυρῶν αὐτῶν δι' ἐκδόσεως διαφόρων βιβλίων καὶ δι' ὀργανώσεως ἐκθέσεων ὄχι μόνον εἰς τὸ ἐσωτερικόν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Μεγάλην ἐπιτυχίαν ἐσημείωσεν ἡ πρό τιμων ἐτῶν ὀργανωθεῖσα ἐκθεσις τοιχογραφιῶν εἰς τὴν Ἀμερικὴν, τὴν Ἀγγλίαν, τὴν Γαλλίαν κ.τ.λ. Ἄν δὲν ὑπῆρχε τὸ Ἰδρυμα αὐτό, εἶναι βέβαιον ὅτι πολλοὶ ἱστορικαὶ μοναὶ καὶ τοιχογραφαίαι θὰ κατεστρέφοντο ἀνεπανορθώτως, διότι ἡ Ἐκκλησία τῆς Σερβίας ὑπὸ τὰς παρούσας συνθήκας δὲν ἔχει τὴν εὐχέρειαν νὰ διοθήσῃ τὰ ἀναγκαῖα ποσὰ διὰ τὴν συντήρησιν τῶν μνημείων αὐτῶν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ

Καθ' ἃ γράφει τὸ ἐν Γενεύῃ ἐκδιδόμενον Δελτίον τῆς «Οἰκουμενικῆς Ὑπηρεσίας Τύπου», θὰ δημοσιευθῆ προσεχῶς, ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ Πατριάρχου Ἰουστινιανουῦ καὶ ὑπὸ τὴν ἐπιτροπείαν τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Ὀρθοδόξου Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Βουκουρεστίου κ. Popescu, ἡ μετάφρασις εἰς τὴν ρουμανικὴν γλῶσσαν τῆς ὑπὸ τῶν Ruth Rouse καὶ S. C. Neill συγγραφείσης ἐκθεσεως τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως («A History of the Ecumenical Movement»).

ΡΩΜΑΙΟΚΑΘΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Καθ' ἃ ἀνεγράφη ἐν τῷ ἡμερησίῳ τύπῳ, πρὸ τινων ἡμερῶν ἀφίχθη εἰς τὸ Βατικανὸν ἐπίσημος ἀντιπροσωπεία Ἰσπανῶν ταυρομάχων, οἵτινες ἐπεσκέφθησαν τὸν Ἅγιον Πατέρα, διὰ νὰ ὑποβάλωσιν πρὸς αὐτὸν τὰ σέβη των ἐκ μέρους ὄλων τῶν ταυρομάχων. Οἱ ἐπισκέπται οὗτοι προσέφεραν εἰς τὸν Πάπαν ἐρυθρὸν βελούδινον μανδύαν ἐξ ἐκείνων, τοὺς ὁποίους φέρουν οἱ «ματαντόρ», ὅταν ἐμφανίζονται ἐνώπιον τοῦ πλήθους κατὰ τὰς ταυρομαχίας. Ὁ μανδύας ἦτο κεκοσμημένος μὲ πολυτίμους λίθους καὶ μαργαριτάρια, τὰ ὁποῖα συνηρμολόγησαν καὶ ἔρραψαν αἱ γυναῖκες τῶν ταυρομάχων.

— Ἀπὸ τῆς 4ης μέχρι τῆς 10ης Ἰανουαρίου ἐ. ἔ. ἐγένετο ἐν Χαβάννα τῆς Κουβας τὸ «Τρίτον Παγκόσμιον Καθολικὸν Συνέδριον διὰ τὰ προβλήματα τοῦ Κινηματογράφου». Τὸ πρῶτον ἐγένετο τῷ 1954 ἐν Κολωνίᾳ καὶ τὸ δεύτερον τῷ 1955 ἐν Δουβλίῳ. Τὰ συνέδρια ταῦτα ὀργανοῦνται ὑπὸ τῆς «Διεθνούς Καθολικῆς Ὑπηρεσίας Κινηματογράφου». Τὸ θέμα τοῦ ἐφετεριοῦ συνεδρίου ἦτο «ἡ παραγωγή τοῦ ἀξιολόγου φιλμ».

ΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤΙΣΜΟΣ

Συμφώνως πρὸς ἀνακοίνωσιν τῆς «Εὐαγγελικῆς Ὑπηρεσίας Τύπου» τῆς Γερμανίας ὁ εὐαγγελικὸς ἐπίσκοπος Βαυαρίας Dr Dietzfelbinger ὤρισθη ὑπὸ τῆς συνόδου τῶν ἐπισκόπων τῆς Ἠνωμένης Εὐαγγελικῆς - Λουθηρανῆς Ἐκκλησίας τῆς Γερμανίας ὡς ἐντεταλμένος ἐπὶ τῶν σχέσεων τῆς Εὐαγγελικῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὴν Ρωμαιοκαθολικὴν. Ὁ Ἐπίσκοπος Dietzfelbinger, διακρινόμενος διὰ τὴν εὐρύτητα τῆς σκέψεως αὐτοῦ, ἐγένετο ἐσχάτως κήρυξ τῆς ἐπαναφορᾶς εἰς τὴν Προτεσταντικὴν Ἐκκλησίαν τῆς ἐνώπιον τοῦ ἱερέως ἀτομικῆς ἐξιομολογήσεως ὡς ὠφελιμιωτάτου θεσμοῦ.

— Ὁ πᾶστωρ Ζόργκερσεν, ἀνῆκων εἰς τὴν Λουθηρανὴν Ἐκκλησίαν τῆς Δανίας, τῆ ἀδεία τοῦ ἐπισκόπου αὐτοῦ, ἀντικαθιστᾷ ἐσχάτως τὰ ἑσπερινὰ κηρύγματα αὐτοῦ διὰ χριστιανικῶν κινηματογραφικῶν ταινιῶν.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Ἱερὰ Μητρόπολις Φλωρίνης, Ἀλωπίας καὶ Ἐορδαίας

*Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 46, 47 καὶ 48 τοῦ Α. Ν. 2200/1940 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», ὡς καὶ τὴν παράγραφον 2 τοῦ ἀρθρου 50 τῆς κωδικοποιηθείσης Ἐνοριακῆς Νομοθεσίας καὶ προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν ὑποψηφίου πρὸς πλήρωσιν τῆς κενῆς ἐφημεριακῆς θέσεως τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ «Ἁγίου Ἀναργύρων», τῆς Ἐνορίας τοῦ χωρίου Ἀναργύρων-Ἀμυνταίου-Φλωρίνης, καλούμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα προσόντα πρὸς κατάληψιν τῆς ἀνωτέρω ἐφημεριακῆς θέσεως, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν εἰς τὰ Γραφεῖα ἡμῶν τὰ ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Νόμου ὀριζόμενα δικαιολογητικά των, ἵνα προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν ὑποψηφίου.

Ἐν Φλωρίνῃ τῇ 25ῃ Ἰανουαρίου 1957

† Ὁ Φλωρίνης, Ἀλωπίας καὶ Ἐορδαίας Βασίλειος.

Ἱερὰ Μητρόπολις Κερκύρας καὶ Παξῶν

*Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὰ ἀρθρα 46 καὶ 47 τοῦ Α. Ν. 2200/1940 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», τὰς διατάξεις τοῦ Νόμου 536/1945 «Περὶ ρυθμίσεως τῶν ἀποδοχῶν τοῦ Ὀρθοδόξου Ἐφημεριακοῦ Κλήρου κλπ.», τὸ ἀρθρον 28 τοῦ Ἀναγκ. Νόμου 540/1945 «Περὶ Ἐκκλησιῶν Ἐκπαιδευσεως» καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 83719 καὶ ἀπὸ 7-10-1946 Ἐγκύκλιον τοῦ Ὑπουργείου Ἐθνησκευμάτων καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας, προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν κενὴν ἐφημεριακὴν θέσιν τακτικῶν Ἐφημερίων τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Παντοκράτορος τοῦ χωρίου Ἐυρωπούλων Κερκύρας, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἐν τῷ ἀρθρῷ 48 τοῦ ὡς ἄνω Νόμου ὀριζόμενα πιστοποιητικά, ἵνα ἀνακηρυχθῶσιν ὑποψήφιοι Ἐφημέριοι τῆς ἐν λόγω Ἐνορίας.

Περισσότερας πληροφορίας οἱ ἐνδιαφερόμενοι δύνανται νὰ λάβωσι προσερχόμενοι εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Ἡ παρούσα κοινοποιηθῆτω μερίμνη τοῦ οἰκείου Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου δι' ἀναγνώσεως ἐπ' Ἐκκλησίας καὶ θυροκολλησεως ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ, καὶ δημοσιευθῆτω εἰς τὰ Περιοδικὰ «Ἐκκλησία» καὶ «Ἁγ. Ἰάσων καὶ Σωσίπατρος».

Ἐν Κερκύρᾳ τῇ 28ῃ Ἰανουαρίου 1957

† Ὁ Κερκύρας καὶ Παξῶν Μεθόδιος.

Ἱερὰ Μητρόπολις Σάμου καὶ Ἰκαρίας

*Ἐχοντες ὑπ' ὄψει 1ον) τὰ ἀρθρα 46 καὶ 47 τοῦ Α. Ν. 2200/1940 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» ὡς οὗτος ἐτροποποίηθῃ καὶ συνεπληρώθῃ μεταγενεστέρως, 2ον) τὰς διατάξεις τοῦ Α. Ν. 536/1945 «Περὶ ρυθμίσεως τῶν ἀποδοχῶν τοῦ Ὀρθοδόξου Ἐφημεριακοῦ Κλήρου τῆς Ἑλλάδος» καὶ 3ον) τὰς διατάξεις τοῦ Α. Ν. 540/1945 «Περὶ Ἐκκλησιαστικῆς Ἐκπαιδευσεως», προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν κενὴν ἐφημεριακὴν θέσιν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ «Ὁσίου Ἀντωνίου» τῆς Κοινότητος Μυτιληνῶν-Σάμου, ὅπως, ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ἡμῶν προκηρύξεως εἰς τὸ περιοδικὸν «Ἐκκλησία», ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 48 τοῦ Α. Ν. 2200/1940 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» ὀριζόμενα δικαιολογητικά.

Ἐν Λιμένι Βαθέος Σάμου τῇ 1ῃ Φεβρουαρίου 1957

† Ὁ Σάμου καὶ Ἰκαρίας Εἰρηναῖος.

Ἱερὰ Μητρόπολις Φθιώτιδος

Προσκαλεῖ τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν κενὴν θέσιν τακτικῶν Ἐφημερίων τοῦ Ἱεροῦ ἐνοριακοῦ Ναοῦ τῆς Ἁγίας Μαρτίας τῆς ἐνορίας Ἁγίου Στεφάνου - Δομοκοῦ καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 47 τοῦ Α. Ν. 2200/40 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» ὡς ἐτροποποίηθῃ διὰ τοῦ ἀρθρου 2 τοῦ Α. Ν. 887/1945 ὀριζόμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς

από τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας υποβάλλωσιν εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Φθιώτιδος τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 48 τοῦ Α. Ν. 2200/40 προβλεπόμενα πιστοποιητικά μετὰ σχετικῆς αἰτήσεώς των.

Ἐν Λαμίᾳ τῆ 3ῃ Φεβρουαρίου 1957

† Ὁ Φθιώτιδος Ἀμβρόσιος.

ἐρὰ Μητρόπολις Θεσσαλονίκης

Ἐχόντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 46, 47 § 2 ἐδ. 2 τοῦ Α. Ν. 2300/40 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικά καὶ νόμιμα προσόντα ὅπως καταλάβωσιν τὴν κενὴν ὀργανικὴν θέσιν τακτικοῦ Ἐφημερίου τῆς Ἑνορίας Κοιμηθῆσεως Θεοτόκου (Νέα Παναγία) Θεσσαλονίκης, ἵνα υποβάλλωσιν ἡμῖν, ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας, σχετικὴν αἴτησιν μετὰ τῶν ἀπαιτουμένων δικαιολογητικῶν, προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίου πρὸς πλήρωσιν τῆς ἀνωτέρω κενῆς ἐφημεριακῆς θέσεως.

Ἐν Θεσσαλονίκη τῆ 5ῃ Φεβρουαρίου 1957

† Ὁ Θεσσαλονίκης Παντελεήμων.

Ἱερὰ Μητρόπολις Χαλκίδος

Καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικά καὶ νόμιμα προσόντα πρὸς κατάληψιν τῆς κενῆς ἐφημεριακῆς θέσεως τῆς νήσου Ἀλωνήσου, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας εἰς τὸ δελτίον «Ἐκκλησία» υποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου 2200/1940 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά πρὸς κατάληψιν τῆς ὡς ἄνω κενῆς ἐφημεριακῆς θέσεως.

Ἐν Χαλκίδι τῆ 15ῃ Φεβρουαρίου 1957

† Ὁ Χαλκίδος Γρηγόριος.

Ἱερὰ Μητρόπολις Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας

Προκειμένου νὰ πληρωθῇ ἡ κενὴ θέσις τακτικοῦ Ἐφημερίου τοῦ Ἱεροῦ ἐνοριακοῦ Ναοῦ «Γέννησις τοῦ Σωτῆρος» Κέδρων Εὐρυτανίας, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσιν τὴν θέσιν ταύτην, ὅπως υποβάλλωσιν ἡμῖν ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα πιστοποιητικά.

Ἐν Ναυπάκτῳ τῆ 12ῃ Φεβρουαρίου 1957

† Ὁ Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας Χριστοφόρος.

Ἱερὰ Μητρόπολις Ἡλείας

Ἐχόντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 46, 47 καὶ 48 τοῦ Ἀν. Νόμου 2200/1940 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», καὶ προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν πλήρωσιν τῆς κενῆς ἐφημεριακῆς θέσεως τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγ. Ἀνδρέου Μαζαρακίου, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα προσόντα πρὸς κατάληψιν τῆς ἐφημεριακῆς ταύτης θέσεως, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας εἰς τὸ ἐπίσημον δελτίον τῆς Ἐκκλησίας «Ἐκκλησία», υποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ δικαιολογητικά των, προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν αὐτῶν, ὡς ὑποψηφίων.

Ἐν Πύργῳ τῆ 15ῃ Φεβρουαρίου 1957

† Ὁ Ἡλείας Γερμανός.

Ἱερὰ Μητρόπολις Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως

Ἐχόντες ὑπ' ὄψει τὰ ἀρθρα 46, 47 καὶ 48 τοῦ Α. Ν. 2200/40 καὶ 540/45 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν πλήρωσιν τῆς κενῆς ἐφημεριακῆς θέσεως τοῦ Ἱ. Ναοῦ Γεν. Θεοτόκου Περιβολίων Μεγαλοπόλεως, καλοῦμεν ἅπαντας τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα προσόντα, πρὸς κατάληψιν τῆς ἀνωτέρω κενῆς ἐφημεριακῆς θέσεως, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας υποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ νόμιμα καὶ κανονικά δικαιολογητικά, ἵνα προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων.

† Ὁ Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως Εὐστάθιος.

Ἐκκλησία,

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐκδιδόμενον κατὰ δεκαπενθήμερον

ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Ἀθηνῶν ΔΩΡΟΘΕΟΣ

† Ὁ Σάμου καὶ Ἱκαρίας ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ

† Ὁ Ἀλεξανδρουπόλεως ΙΩΑΚΕΙΜ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ Κ. ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ

Ἡ «Ἐκκλησία» ἐκδίδει ἐπίσης τὸν «Ἐφημέριον» διανεμόμενον δωρεὰν εἰς ἅπαντας ἀνεξαιρέτως τοὺς ἐφημερίους, ὡς καὶ τὸ ἐπιστημονικὸν περιοδικὸν «Θεολογία», τὴν ὁποῖαν λαμβάνουν ἐπίσης δωρεὰν ἅπαντες οἱ Ἱεράρχαι καὶ οἱ ἐφημέριοι Θεολόγοι Κληρικοί.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ «ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ»

Θεοδ. Σπεράντσα, Ἡ ἐξορία τοῦ Μακαρίου.

Συνοδικαὶ Ἐγκύκλιοι.

Σεβ. Μητροπολίτου Σάμου καὶ Ἱκαρίας Εἰρηναίου, Τὸ κήρυγμα τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας.

Φ. Κόντογλου, Ἀγιογραφικοὶ χαρακτήρες ἁγίων ἐορταζομένων κατὰ τὸν Μάρτιον, καθὼς καὶ ὑποθέσεων ἐορτῶν.

Κυπριακά.

Παρατηρήσεων Στήλη.

Ἐκκλησιαστικὰ Χρονικά.

Προκηρύξεις ἐκλογῆς ἱερέων.

Οἱ ἱερεῖς, ἀπευθύνεσθε πάντοτε ἀνεκδοιάστως πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῆς «Ἐκκλησίας», διὰ πᾶν ζήτημα ποῦ σᾶς ἀπασχολεῖ. Ἀπάντησιν θὰ λαμβάνετε ἀμέσως διὰ τοῦ «Ἐφημερίου».

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἡ ἀλληλογραφία τῆς «Ἐκκλησίας» δημοσιεύεται πάντοτε εἰς τὸν «Ἐφημέριον».

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Εἰδοποιοῦνται οἱ ἀναγνώσται τῶν περιοδικῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «Ἐκκλησία», «Ἐφημέριος» καὶ «Θεολογία», ὅπως συνδρομὰς ἢ ἄλλα ἐμβάσματά των ἀποστέλλουν δι' ἐπιταγῆς μόνον ἐπ' ὀνόματι τῆς Διαχειρίσεως τῆς «Ἐκκλησίας».

Ἐπεθύνου: Τυπογραφεῖον: ΤΙΜΟΔΕΩΝ ΡΟΥΤΣΗΣ

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἐν Ἀθήναις, Ἰαοῦ 1.